

HALKIN KURTULUŞU

9 TEMMUZ 1979
750 Kuruş
166

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

At izinin it izine karıştığı bir ortam

Ankara'nın MHP Genel Merkezine yapılan saldırının kaynağı bugüne kadar hâlâ açığa çıkmış değil, Rivayetler muhtelif. Günlük burjuva gazeteleri bile MHP ve Kontr-gerilla'nın böylesi faaliyetlerdeki ünü epeyce bilinir olduğundan, bireysel terör eylemi ihtimali yanında, faşist bir tertip ihtimali üzerinde de durdular.

MHP binasının kapısına asılmış bir kağıttan söz ediliyor. Bu bombalama olayının bireysel terörist birinin eylemi olduğunu söyleniyor. Böyle bir şey ihtimal dışı değildir. Nasıl ki, bu bizzat faşistlerin bir tertibi de olabilirse.

At izinin it izine karıştığı bir ihtimaller karmaşası başlıbaşına neyin göstergesidir? Faşistlerin tertiplerinden ayırt edilemeyecek devrimci eylem olur mu? Yükselen kitle mücadelesi her türden gericiyi tecrit ederken ve

Devamı sayfa 6'da

TRANSFER MEVSİMİ

Her şey haraç mezat satılıyor

● BUTON MALLAR GİBİ PARLAMENTER FİYATLARI DA HIZLA YÜKSELİYOR

Burjuvazi, her şeyi meta haline getirmekle ünlüdür. Emek ürününü, işgücünü satılacak bir mal yapmakla işe başlayan burjuvazi, daha sonra dünya yüzünde var olan her şeyi satılacak ve satınalabilecek bir meta haline getirdi. Bunlar içinde namus, şeref, ahlak vb. kavramlar da var.

Türkiye'de uzun bir süredir parlamenterlik de meta haline getirilmiş bulunuyor. Meclis pazarında milletvekilleri haraç-mezat açık artırmayla satılıyor. Ama ülkeyi kasıp kavuran enflasyon parlamenter fiyatlarını da hızla yükseltiyor.

Arz-talep çelişkisi de milletvekili fiyatlarının yükselmesinin bir nedeni. Artık milletvekillerinin değeri ağırlıklarınca altınla ölçülüyor. Üstelik bütün bu iğrençlikler, namussuzluklar yurtseverlik adına yapılıyor. Parti değiştiren her milletvekili vatanın yüksek menfaatlerinden, yurtseverlikten dem vuruyor.

Ama ortaya saçılan pislik öyle kokuyor ki, en ağırından hacı yağları bile bunu örtmeye yetmiyor.

HALKIN KURTULUŞU

Günün görevi

Cumhurbaşkanının yaptığı son çağrıya bütün gericiler bir cankurtaran simidi gibi sarıldılar.

CHP'sinden MHP'sine, TİKP'sinden her türlü sendika ağalarına kadar bütün gerici siyasi mihraklar "milli birlik ve beraberlik" yaygaralarını yeniden, ama bu kez daha güçlü bir şekilde ortaya dökmeye başladılar.

Şüphesiz ki bu "birlik ve beraberlik" yaygaralarının altında işçi sınıfına ve emekçi halka yönelen burjuvazinin çok yönlü ekonomik ve siyasi saldısının daha da azgınlaşması yatmaktadır. Onlar bu yolla, kendi aralarında siyasi istikrar sağlayarak, buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını emekçi halkın sırtına yıkmayı, yeni zam ve zulüm tedbirlerini bir an önce hayata geçirmeyi planlamaktadırlar. Bu planın içinde işçi ücretlerinin dondurulması, tarım ürünleri taban fiyatlarının bütünüyle sınırlandırılması, işçi grevlerinin durdurulması ve bütünüyle yasaklanması, sıkıyönetimsiz sıkıyönetim hazırlıklarının tamamlanması vardır. Ve bugün gericiliğin kendi arasındaki bölünmelerden ve çatışmalardan dolayı ve işçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci muhalefetinin büyüklüğünden dolayı bu planı bütün yönleri ile hayata geçirememektedirler.

İşte Cumhurbaşkanının son çağrısı gericiliğin, karşı-devrimin bu zaaflarını aşmaya, işçi sınıfının ve halkın giderek yaygınlaşmakta ve yoğunlaşmakta olan direnişleri kırmaya ve uzun vadede dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya yöneliktir.

Karşı-devrimin bu planının hayata geçmesinin önündeki en büyük engel, işçi sınıfının ve emekçi halkın giderek yükselen ve yükselme eğilimi gösteren direnişidir. Bütün ülke çapında işçi grevleri yaygınlaşmakta ve yoğunlaşmaktadır. Sendika ağalarının bütün ihaneti

Devamı sayfa 6'da

Provokasyon ortamında gericiler birleşiyor

Faşistleri aklama yarışı

● **Reformist demagojinin iflası: CHP, MHP'yi aklıyor**

● **MHP mazlum pozlarında**

Geçtiğimiz haftanın başlarında Ankara Bahçelievler'deki katliam ve faşist terör yuvası MHP Genel Merkezi ile yine katliam ve faşist işçi düşmanlığı yuvası MİSK Genel Merkezi bombalandı ve tarandı. İki faşistin öldüğü açıklandı.

Bu olay üzerine bir gürültüdür koparıldı. Bütün sözde anti-faşistler ne kadar anarşiye karşı oldukları üzerine yaygara başladılar. Gürültü arasında MHP, bu faşist kan içici cinayet yuvası

Devamı sayfa 6'da

Devrimci Demir-İş Ankara temsilciliği açıldı

Ankara'nın çeşitli işyerlerinde çalışan metal işkolundaki işçilerin, baskı ve sömürü düzenine ve sendika ağalarına karşı yürüttükleri mücadelenin bir ürünü olarak açılan Ankara Temsilciliği, Devrimci Demir-İş Sendikasının bugüne kadar birçok kez ortaya koyduğu ilkeler temelinde metal işçilerinin mücadelesine önderlik edecektir. Egemen sınıflara ve emperyalizme karşı yürütülen mücadelenin, her türden burjuva sendikacılık akımına karşı yürütülen mücadeleyle birleştirilmesi ve sınıf sendikacılığı temelinde, işçi sınıfının mücadelesini sömürü düzenine yönel-

Devamı sayfa 6'da

« "Mao Zedung düşüncesi": Revizyonist, küçük-burjuva bir teori ve pratiğin ifadesidir. »

(YAZISI 4-5. SAYFALARDA)

- Devalüasyona
- Zamlara
- Ücretlerin dondurulmasına
- Taban fiyatlarının sınırlandırılmasına
- İşsizliğe, açlığa

HAYIR!

Akaryakıt fiyatları düşürülmelidir

● OPEC'İN YAPTIĞI SON ZAMDAN SONRA HÜKÜMET, PETROL VE PETROL ÜRÜNLERİNE ZAM YAPMAYA HAZIRLANIYOR

Bilindiği gibi geçtiğimiz haftalarda Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü (OPEC) petrole % 35 oranında yeni bir zam yaptı.

OPEC'in yeni zam kararının açıklanmasından sonra, CHP hükümeti ve onu destekleyen yazar-çizer takımı ile komprador kapitalistler, petrole ve petrol ürünlerine yeni bir zam yapılması için kamuoyu oluşturmaya çalışmaktadırlar. Her gün gazete sütunları, petrol ürünlerine yeni bir zam yapılması için "ikna edi-

Devamı sayfa 6'da

Sendika ağaları; Yeni zam hazırlıklarının destekçileri

Geçtiğimiz haftalar içinde Türk-İş İcra Kurulu hükümete "işçi istekleri" konusunda bir muhtıra verdi.

Bu muhtırada, diğer isteklerin yanında, "KİT'lerin maliyeye yük olma durumundan çıkarılması" ve "Toplumsal Anlaşma'nın uygulanmayan kısımlarının uygulanması" vb. gibi maddeler yer almaktaydı.

Türk-İş'in başına çöreklenmiş AP ve MHP'li fa-

Devamı sayfa 6'da

Emperyalistler Türkiye'yi tam bir ipotek altına aldılar

● CHP HÜKÜMETİNİN IMF'YE SUNDUĞU NİYET MEKTUBUNDA ÜCRET ARTIŞLARININ VE TARIM ÜRÜNLERİ TABAN FİYATLARI ARTIŞLARININ SINIRLI TUTULACAĞI, KİT ÜRÜNLERİNE YENİ ZAMLAR YAPILACAĞI VE TL'NIN SÜREKLİ BİR DEVALÜASYONA TABİ TUTULACAĞI TAAHHÜT ALTINA ALINIYOR. IMF, ÜÇ AYDA BİR EKONOMİMİZİ DENETLEYECEK

Maliye Bakanı Ziya Müezzinoğlu tarafından imzalanan CHP reformist hükümetinin Niyet Mektubu'nun, geçtiğimiz hafta içinde, özel bir kurye ile IMF Merkezine gönderildiği açıklandı. CHP reformist hükümetinin Niyet Mektubu 19 Temmuzda toplanacak IMF Direktörler Kurulunda ele alınacak ve

Devamı sayfa 6'da

Şeker pancarı üreticileri üzerindeki sömürü ve baskıya son

Şeker pancarı taban fiyatlarının yakında açıklanması bekleniyor.

Komprador kapitalistler şimdiden hükümetin bu konuda uygulaması gereken politikayı açıklamaya, bu

Devamı sayfa 6'da

Kayseri'de işçiler faşist saldırıları protesto ettiler

Kayseri Belediyesi işçileri, faşist saldırıları protesto etmek amacıyla 1,5 işgünü işi bıraktılar. 150 işçinin katıldığı direniş sırasında faşist saldırıları protesto eden ve faşistleri teşhir eden bir de bildiri dağıtıldı.

MHP ve ÜGD'li faşistlerin emekçilere ve devrimcilere yönelik saldırıları özellikle Kayseri'nin Emek ve Gaziosman semtlerinde son günlerde giderek yoğunlaştı. Bu semtlere üstlenen faşistler, halktan zor ve tehditle para alıyor, ilerici ve demokratların oturduğu evlere ETKO ve TİT imzalı tehdit mektupları atıyorlar. Yine MHP'li halk düşmanları buradan geçen belediye otobüslerini yaylım ateşine tutuyor ve şoförleri tehdit ediyorlar.

Bütün bu saldırıların

Devamı sayfa 6'da

Yetiştirme Yurdu mu, Yoksa zulüm ve işkence yuvası mı?

● "ÇOCUK YILI"NDA ÇOCUKLARA HEDİYE: DAYAK, İŞKENCE, HAPİSHANE

Komprador burjuvazinin sömürüsünü en yoğun, açık ve en utanmazca gerçekleştirdiği alanlardan olan yetiştirme yurtlarında, kimsesiz çocukların yükselen mücadelesi, faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçlerinin artan

Devamı sayfa 6'da

12 Mart'ın diğer hükümlülerine de özgürlük

12 Mart döneminde sıkıyönetim askeri mahkemelerince yargılanarak yaşam boyu ağır hapis cezasına çarptırılmış olan bazı devrimcilerin sekiz yıllık bir aradan sonra tekrar özgürlüğe kavuşmuş olmaları burjuva revizyonist basında "12 Mart'ın son izlerinin de artık tamamıyle silinmiş olduğu" şeklinde yansıtıldı. Bununla, burjuvazinin bu kadar zamandan sonra da olsa sonunda inayete geldiği, sözde 12 Mart'ın kalıntılarını kademe kademe ortadan kaldıran CHP hükümeti aracılığıyla devrimci ve yurtseverleri zindanlardan salıvermekle de bu işi tamamladığı söylenmek isteniyor. Doğal olarak "üç dünyacı" revizyonistler, bu tarz propagandanın en başında yer aldılar.

12 Mart'ın yarı-askeri faşist diktatörlüğü döneminde hüküm giyen devrimci ve yurtseverlerin bir kısmının cezaevelerinden

Devamı sayfa 6'da

7 Temmuz

7 Temmuz 1978, Çin revizyonistlerinin Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetine yaptıkları ekonomik ve askeri yardımı kestikleri ve iki ülke arasında imzalanmış anlaşmaları tek taraflı olarak iptal ettikleri tarihtir.

Bugün, Çin sosyal-emperyalistlerinin ihanetinin üzerinden bir yıl geçmiştir.

Bu bir yıl içinde, başında Enver Hoca yoldaşın ve şanlı AEP'in bulunduğu Arnavutluk halkı ve işçi sınıfı, sosyalizm yolunda daha büyük adımlar atmış

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Çin'de Kültür Devrimi yeniden değerlendiriliyor

Çin'de Kültür Devrimi sırasında tasfiye edilen revizyonistlerin itibarı iade ediliyor. Geçtiğimiz günlerde "Hay Juy'un İşten Atılması" adlı tiyatro oyununun yazarı Vu Han'ın itibarı da iade edildi. Bu tiyatro oyunu üzerine çıkan tartışmalar, ÇKP tarafından Kültür Devriminin başlangıcı olarak nitelendirilmekteydi. 1965 Ekiminde başlayan tartışmalar giderek genişlemiş ve sonunda Vu Han'ın da içinde yer aldığı klik, revizyonist olarak mahkum edilmiş ve tasfiye edilmişlerdi.

O dönemde aynı zamanda Pekin Belediye Başkan Yardımcısı olan Vu Han, bu oyunda 16. yüzyılda Çin imparatoruna karşı çıkan bir devlet adamının öyküsünü ve imparatora karşı çıktığı için saraydan kovulmasını anlatmaktadır. 1965'de ise oyunda sözkonusu edilen imparatorun Mao Zedung olduğu ve saraydan kovulan kişiyle de 1959'da görevinden alınan Milli Savunma Bakanı Peng Teh-huay'ın kastedildiği ileri sürülmüştü.

Çin'de 1965 sonlarından itibaren ülke çapında patlak veren karışıklıkla birlikte Marksizm-Leninizme dayanmayan siyasal, ideolojik ve örgütsel görüş ve davranışlar ortaya çıktı. Kültür Devrimi diye adlandırılan bu dönem boyunca ÇKP içinde çeşitli klikler, birbirini tasfiye etmek için kıyasıya mücadele ettiler. Hangi klik, Partiye egemen olduysa diğerlerini revizyonist ilan etti. Başlangıçta birlik olup diğerlerini tasfiye edenler birkaç ay içinde birbirlerinin can düşmanı haline geldiler. Vu Han'ın ve içinde yer aldığı grubun tasfiye edildiği dönem olan 1965 Ekim'i ile 1966 ortaları arası dönemde Kültür Devrimine önderlik edenler arasında Mao Zedung, Lin Piao ve Çu Enlay'ın yanı sıra Liu Şaoşi, Deng Siao-ping ve ayrıca Hua Guo-feng ve "Dörtlü" de yer alıyordu.

Şimdi revizyonist Hua-Deng kliği Vu Han'ı "büyük bir tarihçi, tarihsel materyalizmi özümlemiş yazar" olarak yüceltiyor. 1965 sonlarında yasaklanan oyun, yeniden oynanıyor. Revizyonistler, 1965'deki yasaklamanın Mao Zedung'un "yüz çiçek açsın yüz fikir yayılsın" ilkesini kavramayanlardan kaynaklandığını ileri sürüyorlar.

Çin'de "Kültür Devrimi": Revizyonist klikler arası bir çatışma.

Kruşçevci-Brejnevci revizyonistler de Vu Han'ı devrimci olarak niteliyorlardı. "Maocu Lafazanlığın Eleştirisi" adlı kitapta Kruşçevciler Vu Han'ı Çin Komünist Partisi içindeki olumlu Marksist-Leninist insanlardan biri olarak değerlendirmişlerdi.

Çin işçi ihraç etmeye hazırlanıyor

Çin hükümeti geçtiğimiz Haziran ayı başında, Japon hükümetine ve işadamlarına Japonya'ya işçi ihraç etmek istediklerini bildirmiştir.

Çin hükümeti, bu öneriyle birlikte Çinli işçilerin daha az ücret alabileceklerini de açıklamıştır. Yeni Çin Haber Ajansının bildirdiğine göre yurt dışına işçi göndermek için yeni bir devlet kurumu da kurulmuştur. Yine aynı ajansın bildirdiğine göre, Çinli işçilerin yurt dışına gönderilmesiyle ilgili bir araştırma yapan Çin ekonomi dergisi, Jingji Quanyang, bu açıklamayla Çin'deki işsiz sayısının azalacağını ve eğer 1 milyon işçinin yurt dışına gönderilmesi sağlanabilirse ülkeye üç yıl içinde 2,5 milyar dolar dövizin gelebileceğini belirtmiştir. Dergi, bu dövizin silahlanma ve dış ticaret giderlerinin bir kısmının karşılanmasında yardımcı olabileceğini de belirtmiştir.

Yeni Çin Haber Ajansı, konuyla ilgili verdiği haberde, bu uygulamayı savunurken, Çin işçilerinin yurt dışına gönderilmesiyle eğitimlerinin ve yabancı teknolojiyi öğrenmelerinin kolaylaşacağını açıklamıştır. Oysa, sözkonusu uygulama Çin ekonomisini kötü durumunu ve Çin yönetiminin karşı-devrimci emellerine ulaşmak için Çin işçilerini yabancı pazarlarda bir köle gibi satabileceğini göstermektedir.

Öte yandan Çin revizyonistleri, Çin işçilerinin düşük ücretle çalışabileceğini önermekle, Japonya'da işçi sınıfının parçalanmasına da hizmet etmektedir. Eğer bu öneri gerçekleşirse Japon işçilerinin daha yüksek ücret ve daha iyi yaşam koşulları için yürüttükleri mücadele baltalanacaktır.

Batılı emperyalistler ekonomik buhrana çözüm yolu arıyor

Emperyalist dünyanın 7 büyüğü; Amerika, İngiltere, Japonya, Almanya, İtalya, Fransa ve Kanada devlet ve hükümet başkanları, geçtiğimiz ayın sonunda Tokyo'da biraraya gelerek, emperyalist dünyanın içine düştüğü büyük buhranın önlenmesi veya daha doğru bir deyimle buhranın yüklerini küçük ve geri ülkelerin sırtına yıkmaya ve bu amaçla aralarındaki işbirliğini artırmaya ve buhranla birlikte aralarında giderek büyüyen çelişkilere çözüm yolları aramaya çalışmışlardır.

YENİ BİR BUHRANIN ARİFESİNDE

Tokyo Zirvesi, emperyalist dünyanın içine düştüğü buhranın hızla yaygınlaştığı ve derinleştiği bir dönemde toplanmıştır. Bu nedenle büyük emperyalist devletler açısından hem buhranın yüklerinin geri kalmış ülkelerin üzerine yıkılması hem de derinleşen buhranla birlikte aralarındaki görüş ayrılıklarının ve çıkar çatışmalarının büyümesine bir çözüm bulunması önem kazanmıştır.

Bilindiği gibi 1973-74 buhranının tüm etkileri henüz daha ortadan kalkmadan emperyalist dünyada yeniden yeni bir buhranın belirtileri görülmeye başlamıştır. Emperyalist dünyanın elebaşısı ABD'de kalkınma hızı şimdiden % 2'ye kadar düşmüştür. Petrol fiyatlarındaki artışlar ve Amerikan hükümetinin enflasyona karşı mücadele tedbirleri bu oranı daha da düşürecektir. Ülke çapında işsizlik oranı % 6'ya ulaşmıştır. Enflasyon oranının ise yıl sonuna kadar % 13-14 oranına ulaşacağı tahmin edilmektedir.

Emperyalist ülkeler içinde durumu ABD'den iyi olanlar varsa bile ezici bir çoğunluğunun durumu ABD'nin ekonomik gelişiminden kötüdür. Örneğin İngiltere, İtalya ve Fransa'nın 1979 yılı içinde ABD'nin kalkınma hızına yetişemeyecekleri şimdiden belli olmuştur. Aynı şekilde bu ülkelerde işsizlik ve enflasyon oranları da başka hiçbir emperyalist ülkeninkiyle kıyaslanmayacak bir düzeye yükselmiştir. İşte Tokyo Zirvesi bu koşullarda toplanmıştır.

ZİRVENİN İLK HEDEFİ

Tokyo Zirvesinin ilk hedefi, gelişen buhranın yüklerini geri kalmış ülkelerin ve emekçi sınıfların sırtına yıkmanın çarelerini aramak olmuştur. Emperyalist elebaşılar petrol fiyatlarındaki artış, enflasyon ve işsizlik değneklerini sallayarak buhranın yüklerini emekçi sınıfların sırtına yıkmak için zemin hazırlamaya çalışmışlardır. Bu çerçeve içinde Zirveden sonra yayınlanan ortak bildiride de özetlendiği gibi emperyalistler, yeni ekonomik buhranın sonuçlarını en açık bir biçimde ortaya sermişlerdir. Buna göre emperyalist ülkeler de dahil olmak üzere kapitalist dünyanın tümünde ekonomik gelişim duracak veya en azından yavaşlayacaktır. Enflasyon artacak ve krizin bütün yükleri geri kalmış ülkelerin sırtına bindirilecektir.

REKABET VE MÜCADELE

Tokyo Zirvesinde tartışma konusu olan temel sorunlardan biri de emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çelişmeler olmuştur. Özellikle Amerika'nın petrol rezervlerini artırmak amacıyla Batı Avrupa'yı petrolsüz bırakma pahasına, petrol fiyatlarını yükseltmesi, ülke içinde hiçbir tasarruf önlemi almaması Amerika ve Japonya ile diğerleri arasında temel çatışma konularından birini oluşturmuştur.

Öte yandan yine petrol alımları sonucu Batı Avrupa ekonomilerini tehdit eder bir düzeye yükselen petro-dolarlar konusunda, ABD'nin herhangi bir önlem almaması da büyük emperyalist devletlerin arasında mücadele konusu haline gelmiştir.

Zirve sonunda yayınlanan ortak bildiride bu konulara ilişkin uzlaşıcı kararlar alındığı belirtilmesine rağmen yine de buhranın derinleşmesiyle birlikte bütün bu kararların rafta kalacağı ve her emperyalistin kendi bildiğini okuyacağı açıktır. Yaklaşık bir yıl önce toplanan Bonn Zirvesinde de benzer kararlar alınmış, ancak bunların hiç biri uygulanmamıştı.

TOKYO'DA ALINAN EN İLGİNÇ KARAR

Emperyalist dünyanın 7 büyüğünün katıldığı Tokyo Zirvesi sırasında alınan en ilginç karar, şüphesiz Çin ile ilgili olanıdır. Zirveden sızan haberlere göre 7 büyük emperyalist devletin temsilcileri Çin pazarını tek başına ele geçirmemek ve birbirlerinin haklarına tecavüz etmemek için anlaşmışlardır. Ayrıca Zirvede Fransa Çin'e verilen kredilerin faizlerini ortalama faiz oranları düzeyinden daha düşük tuttuğu için eleştirilmiştir.

Hatırlanacağı gibi Fransa, geçen yılın sonunda Çin'e % 6,5 faiz oranıyla kredi açmıştır. Oysa aynı günlerde diğer emperyalistler ortalama % 7,5-8 faiz oranlarıyla kredi açmaktaydılar. Zirvede alınan kararla bundan sonra bu faiz oranlarına uyulması da karar altına alınmıştır.

TOKYO ZİRVESİ

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜYOR, GÜÇLENİYOR

Portekiz Komünist Partisi (YK) hizipçileri tasfiye etti

PKP(YK) Merkez Yayın Organı

PROLETÁRIOS DE TODOS OS PAÍSES, POVOS E NAÇÕES OPRIMIDAS, UNI-VOS!

Bandeira Vermelha

ÓRGÃO CENTRAL DO PARTIDO COMUNISTA PORTUGUÊS (RECONSTRUÍDO)

DIRECTOR: MANUEL MONTEIRO SEMANÁRIO ANO IV 30 DE MAIO DE 1979 PREÇO 7$50 Nº 176

Avança a luta

HÁ QUE AMPLIAR A UNIDADE NA LUTA

Portekiz Komünist Partisi (Yeniden Kurulmuş), 3. Kongre öncesinde ortaya çıkan hizipçi bir hareketi Parti kongresinde tümüyle tasfiye etmiştir.

PKP(YK)'nın içinde ülke çapında örgütlenmeye girişen hizipçi hareket, 3. Parti kongresine revizyonist bir platform kabul ettirmeye ve partiyi tümüyle Sovyet yanlısı revizyonist Cunhalci partinin peşine takarak tasfiyeye hazırlanıyordu.

PKP(YK)'nın Merkez Organı Bandeira Vermelha gazetesinin bildirdiğine göre, hizipçiler esas olarak şu siyasi tezlerin etrafında örgütlenmişlerdi.

Hizipçiler büyük bir kitle örgütü olan Demokratik Halk Cephesi'nin (UDP) genişletilmesi ve güçlendirilmesi yerine Cephenin tasfiye edilmesini savunuyorlardı. Onlar, AEP, Sosyalist Arnavutluk ve uluslararası Marksist-Leninist hareket konusunda güvensizlik tohumları ekiyorlar ve PKP(YK)'nın uluslararası komünist hareketten kopmasını savunuyorlardı.

Hizipçiler ayrıca Partinin reformist bir siyasi çizgi ve "ehven-i şer"ci bir hat izlenmesinde ısrar ediyorlardı. Bu siyasi çizginin doğal bir sonucu olarak da revizyonist PKP ile ilkesiz bir birlik kurulmasını savunuyorlardı.

Son olarak da, PKP(YK)'nın uluslararası komünist hareketin Çin revizyonizmine karşı yönelmiş olan mücadelesine katılmamasını istiyorlar ve gittikçe daha yoğun bir biçimde Stalin'e ve onun öğretilerine karşı saldırıyorlardı.

Hizipçiler, Partinin bütünlüğünü bozamadıklarını gördüklerinde, parti disiplinini tümüyle ihlal ettiler ve kendi hiziplerini kurdular. 3. Kongre öncesinde partiden ihraç edilince birçok parti düşmanı unsurla birleşerek provokasyonlara giriştiler. Partinin mülkiyetindeki birçok şeye el koydular. Demokratik Halk Cephesinin yayın organı Voz Do Povo'nun redaksiyon kurulundaki bazı hizipçilerin de yardımıyla bu gazeteyi parti düşmanı iftiralarını yaymak ve partinin sırlarını açıklamak için bir kürsü olarak kullandılar.

Hizipçiler, ayrıca eski grup ruhunu diriltmek, parti öncesi gruplar arasında var olan çelişkileri yeniden hortlatmak ve kendilerini eski grupların şefleri olarak ilan etmeyi de denediler.

Ancak hizipçilerin tüm çabaları boşa çıkmıştır. Partinin bütün üyeleri, 3. Kongre öncesinde ve sonrasında Merkez Komitesi etrafında birleşerek tasfiyeci hizibe hakettiği cevabı vermiştir.

3. Kongre oybirliği ile hizipçilerin tasfiye kararını onaylamıştır.

Nikaragua

Faşist diktatörlüğün sonu gözüküyor

Silahlı halk tarafından desteklenen Sandinista Kurtuluş Cephesi (FSLN) son haftalar içinde yeni zaferler elde etti. Yurtsever güçler, Nikaragua'nın ikinci büyük kenti Leon dahil olmak üzere 25 bölgeyi denetimleri altında bulunduruyorlar. Ulusal Muhafızların genel karargahı yurtsever güçler tarafından sürekli ve şiddetli mücadeleler sonucu ele geçirildi. Başkent Managua'nın yarısı yurtsever güçler tarafından kurtarıldı.

Somoza rejimi, diktatörlüğünü ayakta tutmak için sonsuz çabalara girişiyor. Ancak devrimci savaşçıların yoğunlaşan saldırıları ve halk direnmesinin artması sonucu Somoza'nın faşist Ulusal Muhafızında çözülme belirtileri başgösteriyor.

Somoza rejiminin başlıca destekçisi ABD, faşist diktatörlüğün sonunun geldiği bu günlerde, Nikaragua'da Somoza hükümeti yerine bir uzlaşma hükümeti kurulmasını önerdi. Ancak Sandinista Kurtuluş Cephesi sözcüsü, yaptığı bir açıklamada, yeni kurdukları Geçici Hükümetin başka bir hükümeti kabul etmeyeceğini söyledi. Sandino Radyosu mücadelenin Somoza rejiminin yıkılıncaya dek süreceğini duyurdu.

Zimbabve

Yeni iktidar Yurtsever Cephe'ye karşı askeri harekâtı sürdürüyor

Zimbabve-Rodezya'da Papaz Muzoreva'nın sözde siyah hükümeti kurulduktan kısa bir süre sonra Yurtsever Cephe'ye karşı askeri harekat yeniden başlamıştır.

Papaz Muzoreva'nın iktidarı, beyaz başbakan Ian Smit'ten almasından yalnızca dört gün sonra Rodezya askeri birlikleri hava kuvvetlerinin desteğinde Mozambik'teki gerilla kamplarına karşı saldırıya geçmişlerdir. Zimbabve Yurtsever Cephesi'ne karşı yürütülen askeri harekatın başında yine beyaz bir general bulunmaktadır.

Zimbabve'de iktidarı sözde siyahlara devretmiş olan seçimlerden sonra ülkede değişen hiçbir şey yoktur. Hâlâ bütün önemli kamu görevleri ırkçı beyazların üzerindedir. Ve aynı zamanda birçok önemli bakanlık da Rodezya nüfusunun yalnızca % 3'ünü oluşturan beyaz azınlığa bırakılmıştır. Siyah Papaz Muzoreva tarafından kurulan yeni hükümette yer alan beyaz bakanların arasında ülkenin en aşırı ırkçı politikacıları da vardır.

Papaz Muzoreva, Ian Smith ve Van der Beyl. Eski başbakan Ian Smith, bugünkü hükümette de yer alıyor. Van der Beyl ise Rodezya'nın en aşırı ırkçı ve gerici politikacılarından biridir. O da Muzoreva hükümetinde Ulaştırma ve Enerji Bakanıdır.

Muzoreva hükümeti, ülke içinde yürüttüğü ırkçı politikayı dış siyasette de aynı biçimde sürdürmektedir. Halen Rodezya hükümetinin en yakın dostu ırkçı Güney Afrika'dır. Muzoreva iktidara geçtikten sonraki iki aya yakın süre içinde Güney Afrika'yı birkaç kez ziyaret etmiştir. Muzoreva, Güney Afrika'nın ırkçı liderleri ile Yurtsever Cepheye karşı yürütülecek ortak askeri harekatı planlamaktadır.

Batılı emperyalistler de uzun bir süre önce Birleşmiş Milletlerin Rodezya ve Güney Afrika ile ilgili almış olduğu ekonomik abluka kararını kaldırmaya hazırlanmaktadırlar. Zaten şimdiden batılı emperyalistler el altından yürüttükleri ekonomik ilişkileri geliştirmişlerdir. Bu arada Çin revizyonistleri de gerici rejimlerle bağlarını geliştirmelerinin yanı sıra Afrika'nın ırkçı rejimleriyle de yeniden ekonomik ilişkiler kurluşlardır. Çin, Güney Afrika'ya 16 milyon dolarlık ihracat yapmış ve ardından Rodezya hükümeti ile de ekonomik ilişkileri güçlendirmek için ilişki kurmuştur.

Çukobirlik'te

Patronun, sendika ağalarının ve sıkıyönetimin işçilere karşı ortak saldırısı

Adana Çukobirlik İplik Fabrikasında çalışan 1500 civarındaki işçi patron ve sendika ağalarının yanı sıra sıkıyönetim birliklerinin ağır baskı ve saldırılarına uğramaktadır.

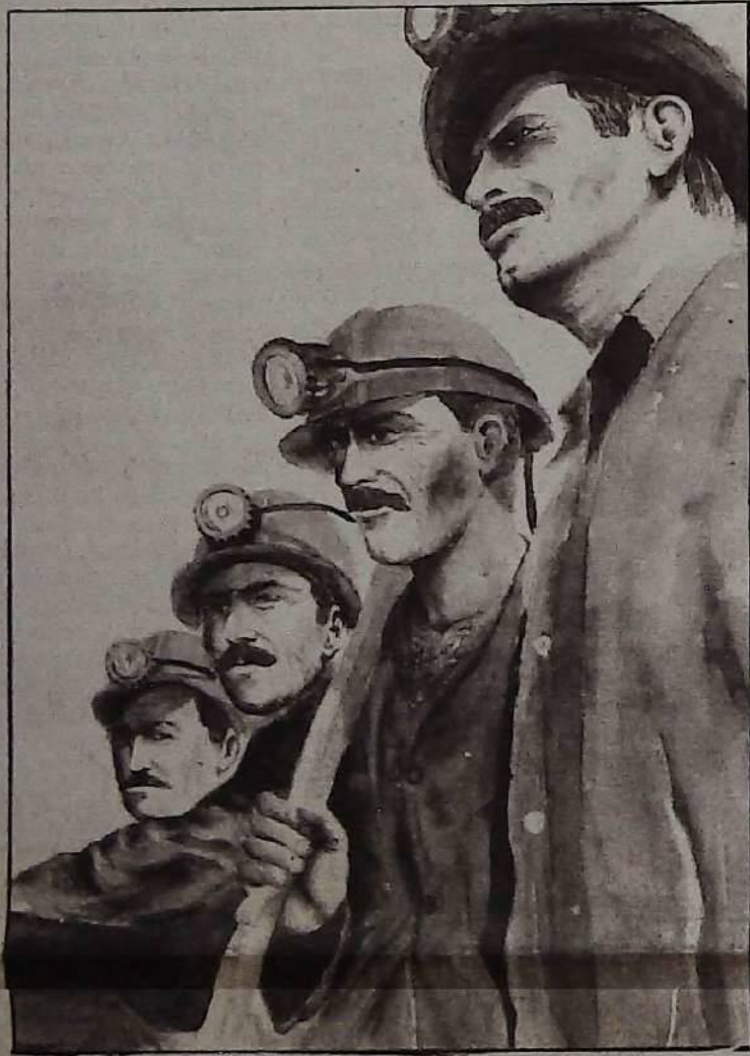
Özellikle sıkıyönetim ilanıyla birlikte patron ve sendika ağaları işçilere yönelik saldırılarını artırdılar. Sıkıyönetim bildirileri ile birlikte hepsi de Kürt milliyetinden olan 5 işçi işten atıldı. İşyerinde türlü hilelerle ve CHP reformist hükümetinin desteğiyle yetkili duruma geçmiş olan Tekstil sendikasının sendika ağaları patronla birlikte işçilere saldırmakta, özellikle kadın işçilere ahlaksızlık temelinde saldırmakta militanlarını kadın işçiler üzerine saldırtarak kadın işçileri erkek işçilerden ayırmak için her türlü çirkefliğe başvurmaktadırlar.

Çukobirlik işçilerinin mücadelesinin gelişmesini engellemek ve sabote etmek, işçilerin devrimci muhalefetini ezmek, işçi önderlerini işten atarak toplu sözleşmeyi kendileri açısından hiçbir engelin olmadığı bir ortamda imzalamak için her türlü yöntemi denemektedirler.

Patron ve sendika ağalarının işbirliğiyle yürüttükleri saldırılardan biri fabrika içinde işçilere yer değiştirmektir. Yine patron ve sendika ağaları işbirliği sonucu ve sıkıyönetime işçi önderlerinin ihbar edilmesi üzerine fabrika 150 kişilik jandarma komando birliğince basıldı. Tüm işçilerin üzeri ve dolapları arandı. Patron ve sendika ağası Fethi Sürer'in hazırladıkları 36 kişilik listede yer alan işçiler tek tek yakalanarak sıkıyönetime götürüldü. Karakollarda işçilere, sıkıyönetime karşı çıktıkları, zamlara karşı bildiri dağıttıkları, sendika seçimlerinde DSM'yi destekledikleri, 1 Mayıs yürüyüşlerine katıldıkları, DSM adı altında örgütlenerek devleti, sıkıyönetimi ve patronu kötüledikleri gerekçesiyle işkence edildi ve götürülenlerden ikisi tutuklandı.

Bu durumu fırsat bilen patron işçileri tek tek işten çıkarmak istedi. Ancak karşısında işçilerin kararlı direncini görünce bu gerici amacını gerçekleştiremedi.

Çukobirlik'te DSM önderliğinde gelişen işçilerin devrimci mücadelesi karşısında patron ve sendika ağaları daha da saldırganlaşmaktadırlar. Onlar arkalarına devletin militarist güçlerini de alarak işçilerin mücadelesini ezmeye ve bastırmaya çalışmaktadırlar. Ancak Çukobirlik'in işçileri her geçen gün bu işçi düşmanlarının yüzünü daha iyi görmekte ve bunlara karşı mücadeleye atılmaktadırlar. İşçiler sınıf sendikacılığı doğrultusunda ve gerçek talepleri uğruna mücadele etmektedirler. Bu mücadelenin her türden burjuva sendika ağalığını yıkarak ve ezerek zafere ulaşacağı bilinci Çukobirlik işçilerinin düşüncelerinde her geçen gün daha iyi yer etmektedir.

ADANA
MENSA İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ PATRONU DİZE GETİRDİ

Mensa Fabrikası işçileri, 22 Haziran günü işten atılmaları ve patron baskısını protesto etmek amacıyla 6 saat süren bir direniş gerçekleştirerek şalterleri indirdiler. Patronun tehdidi ve sendika ağası H. Taşkesen'in aldatmaları, işçilerin kararlılığını bozamadı.

Mücadeleci bir geleneğe sahip olan Mensa işçilerinin, mücadelesinin gelişmesinden dolayı korkuya kapılan patron, işçileri ihbar etmek üzere görevlendirdiği 3 faşisti işçilerin arasına soktu. Bunlar her fırsatta işçileri patrona ihbar ederek atılmalarını sağlamaya çalışmaktadırlar.

18 Haziran günü işçilerin yemek saatinde devrimci marşlar söylemesi üzerine bu besleme faşistlerden biri işçilere saldırıya geçti. İşçiler her üç faşiste de gereken cevabı verdiler. Bunun üzerine patron, iki işçiyi işten çıkardı. Mensa işçileri atılan kardeşlerine sahip çıkarak, direnme kararı aldılar ve 22 Haziran günü direnişe geçtiler.

24-8 vardiyası işçileri, diğer işçilerin de katılması ile birlikte direnişe geçtikten sonra Teksif Sendikasına haber vererek, tavırlarının ne olacağını sordular. Sendika ağası H. Taşkesen, 300 işçinin haklı direnişini kırmak için onları sıkıyönetimle tehdit etti. "Sıkıyönetim var, yaptığınız iş yasalara aykırı. Zararlı çıkarsınız" şeklindeki tehdit edici ve aldatıcı vaazlarıyla Mensa patronu Sabancı'nın yanında yer aldı.

Direnişçi işçiler, kararlı bir biçimde patronun ve sendika ağasının tehdidine direndiler. Fabrika içinde buldukları keçeli kalemlerle pankart hazırladılar ve devrimci sloganlarla etrafı donattılar. Devrimci marşlar ve türküler söylediler ve direniş yerini adeta bir bayram yerine çevirdiler. Sıkıyönetim tehditlerine karşı "Sıkıyönetim de Sökmeyecek", "Yaşasın Sınıf Sendikacılığı Mücadelemiz" sloganlarını haykırdılar ve patronun oyununu bozdular.

İşçileri tehdit yolu ile vazgeçiremeyeceğini gören patron, bu kez aldatma ve birliklerini bozma yöntemini denedi. Bir işçiye DSM mücadelesi yürüten işçilerin adlarını vermesi karşılığında bol miktarda para teklif eden Fabrika İşletme Müdürü, işçinin "Ben ajan değilim, Eğer gücün yeterse gel de sen öğren" demesi üzerine iyice çileden çıktı ve sağa-sola saldırıya geçti.

Ancak bütün bu tehditler ve aldatma yöntemleri boşa çıktı ve patron, işçilerin kararlı direnişi sonucu dize gelerek atılan işçileri tekrar işe almak zorunda kaldı.

Bu olay, işçilerin her türlü haklarının ancak kararlıca yürütülen mücadeleler sonucu elde edilebileceğini açık bir biçimde göstermesi ve işçilerin birliği ve kararlılığının mücadelenin başarısı açısından büyük bir önem taşıdığını kavratması açısından oldukça önemli bir deneydir. İşçiler burjuvaziyi ve sendika ağalığını kararlı mücadeleler sonucu ezip geçeceklerdir.

TİKP'li sosyal-faşistlerin maskesi düşüyor

Demirdöküm işçileri işten atılmaları protesto etti

İstanbul Demirdöküm'de mücadeleci önder işçilerden birinin işten atılması üzerine işçiler, direnişe geçerek fabrikanın etrafını çevirdiler.

Atılan işçinin geri alınmasını isteyen ve işten atılmaları protesto eden işçilerin karşısına, patrondan önce sendika ağaları ve TİKP'li sosyal-faşistler dikildiler. Demirdöküm işçilerinin mücadelesini bastırmaya çalışan Ş. Özbayrak, "Taşkınlığa gerek yok, biz meseleyi üst düzeyde hallederiz", "direnişin şartları yok, direnirsek 5-10 arkadaşımızı daha atarlar" yollu aldatıcı propaganda ile direnişi kırdı. TİKP'li revizyonistler de aynı tavrı gösterdiler.

Onlar, işçilerin direnmesini ve patronların zarar etmesini istemedikleri için, işçilerin mücadelesini "provokasyon" olarak nitelediler ve engellemeye çalıştılar. "Patron sizi direnişe sürüklemek için işçi çıkarıyor. Oyuna gelmeyelim" diyen TİKP'liler, bir yandan işçileri aldatma ile mücadeleden alıkoymaya çalışırken, öte yandan da gazetelerinde öve öve bitiremedikleri ve işçilerin daha önce işten atılan 5 işçinin işe alınması için başlattıkları ve 21 gün sürdürdükleri direnişi de küçümseyerek ve "Daha önce 21 gün direndiniz de ne oldu?" türünden laflar ederek yüzlerini açıkça gösterdiler. İşçiler, TİKP'li sosyal-faşistlerin, reformist Ş. Özbayrak'ı desteklemelerinin esasen patronların sömürü ve baskısını sürekli kılmayı amaçlamalarından kaynaklandığını daha iyi kavradılar.

Hayatın da gösterdiği gerçek

İşçi sınıfı, sömürü ve zulme karşı, hayat pahalılığına ve sıkıyönetime karşı, ücretlerin artırılması, işçi kıyımına son verilmesi ve serbest sendika seçimi, lokavtın yasaklanması vb... talepler doğrultusunda mücadele ettikçe ve bu mücadele gelişip düzene ve sömürüye yöneldikçe, işçi sınıfının sırtından geçinen ve tüm varlıklarıyla sömürü düzenini hoş göstermeye ve devam ettirmeye çalışan sendika ağalarının, patronlarla işbirliği yapmaları daha da açık ve net olarak ortaya çıkmaktadır. Sendika ağaları bütün işyerlerinde ve aynı amaca, sömürü ve zulmü yaşatma amacına uygun olarak hareket etmekte ve işçilerin düzen aleyhtarı mücadelesinin önüne gerici barikatlar oluşturmaktadırlar. Nerede işçiler, patron baskısına karşı bir mücadeleye atılsalar, karşılarında patronlarla birlikte sendika ağalarını ve devlet güçlerini görmektedirler.

Sendika ağaları, işçi sınıfını mücadeleden alıkoymak veya gelişen mücadeleyi pasifize ederek düzen sınırları içinde ve patronların istedikleri bir biçime sokmak için çok yönlü bir faaliyet yürütmektedirler. Onlar yerine ve zamanına göre bazen tehdit yoluna gitmekte bazen aldatıcı propagandayı öne çıkarmakta ve çoğu kez de bu yöntemlerin hepsini birarada kullanmaktadırlar.

İşçi sınıfı günlük mücadelesi içinde görmektedir ki her türden sendika ağası işçi sınıfı mücadelesinin önündeki gerici bir barikattır ve mutlaka bu barikat yıkılmalıdır. Mücadelenin gelişmesi ve başarısı için bu kaçınılmaz bir görevdir.

Bugün, hemen her fabrikada ve atölyede, filizlenen devrimci sınıf sendikacılığı mücadelesi işçi sınıfının gerçek sınıf sendikalarının oluşturulması yolunda bir başlangıç olmasının yanı sıra, mücadelenin giderek nitel anlamda gelişme kaydetmesinin de bir işaretidir. Devrimci Demir-İş ise her alanda sendika ağalarına karşı mücadele ederken sömürü ve zulme karşı gerçek devrimci tavrı ortaya koymakta ve işçilere izlenecek yolu göstermektedir.

Her somut olay, iki farklı sınıf tavrını ortaya koymaktadır. Gerçek sınıf sendikacılığı ile her türden burjuva sendikacılık akımı arasındaki ayrım çizgileri net olarak ortaya çıkmaktadır.

İşçi sınıfının mücadelesinin gelişmesi ve başarısı, sömürüye zulme, komprador-feodal düzene ve bir bütün olarak kapitalizme, faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin zaferi her boydan sendika ağasının ezilip geçilmesiyle de yakından ilgilidir.

İşçi sınıfı bunu mutlaka başaracaktır.

Gelişme bu yöndedir.

İstanbul'da

Camialtı Tersanesinde MHP'li faşistlere karşı mücadele gelişiyor

Denizcilik Bankası'na ait İstanbul Camialtı Tersanesinde yetkili olan Türk-İş'e bağlı DOK Gemi-İş Sendikasının başına çöreklenen MHP'li faşistler işçilerin mücadelesini bastırmak için her türlü yönteme başvurmaktadırlar.

MHP'li sendika ağası Aslan Sivri, faşist militanlarıyla birlikte, "Biz buraya silahla geldik, silahla gideriz" tehditleri savurarak işçileri baskı altında tutmaktadır. İşçilerin parasıyla silahlı çeteler besleyen sendika ağaları, ayrıca sendikanın sosyal konutunu da MHP'li faşistlere bedava verdiler.

İşçiler arasında sürekli genç-ihtiyar, Lâz-Kürt diye ayrım yaparak işçileri bölmeye ve böylece mücadelenin gelişmesini engellemeye çalışan faşist sendika ağaları, bir yandan da kendi faşist militanlarını işe alarak ve onları postabaşı amir gibi görevlere getirerek işçilere baskı uygulamaktadırlar. Faşist sendikacıların işçi düşmanı faaliyetlerini protesto eden işçiler, faşistlerce dövülmekte ve hakarete uğramaktadır.

Faşist sendikacılığa karşı mücadele, Haliç'ten sonra İstinye ve Camialtı Tersanelerinde de gelişmektedir.

Bu mücadelenin bir parçası olarak işçiler, faşist Aslan Sivri'nin başkanlığını yaptığı Camialtı Spor Klübünün kongresinde faşist sendika ağasını ve adamlarını bir hayli sıkıştırdılar. Açık yapılan oylamada işçilerin çoğu faşistlere karşı oy kullanmalarına rağmen, faşistler türlü oyunlarla yönetimi aldılar. Bu seçim, sendika kongresine hazırlık anlamını taşıdığı ve kongrenin bir provası niteliğinde olduğu için, işçiler bu seçime önem verdiler "Kahrolsun Sendika Ağaları", "İşçiler Birleşin" sloganlarını atan işçiler, TİKP'li ve İGD'li sosyal-faşistleri de tecrit ettiler.

Tersane işçilerinin mücadelesi geliştikçe faşist sendika ağaları ve onlarla uyum içinde çalışan sosyal-faşist işçi düşmanları telaşa kapılmakta ve işçi düşmanı faaliyetlerini hızlandırmaktadır. Ancak işçiler, bütün işçi düşmanlarına karşı kararlıca mücadelelerini her geçen gün daha da geliştirmektedirler.

Maraş'ta

DİSK'li sendika ağaları MHP'li faşistleri güçlendiriyor

10 Mayıs günü TÜRK-İŞ'E bağlı Teksif'in Maraş Şubesinin olağan kongresi yapıldı. Devrimci Sendikal Muhalefet (DSM) adıyla devrimci işçiler Toplumsal Anlaşma'ya karşı çıkılması, toplusözleşme taslağının işçilerle birlikte hazırlanması ve işçilerin oyuna sunulduktan sonra imzalanması, fabrikaya servis arabasının alınması, kreş açılması, günlük asgari ücretin net olarak 600 lira olması, fabrikadaki mezhep ve ırk ayrımına son verilmesi vb. talepler doğrultusunda seçime katıldılar.

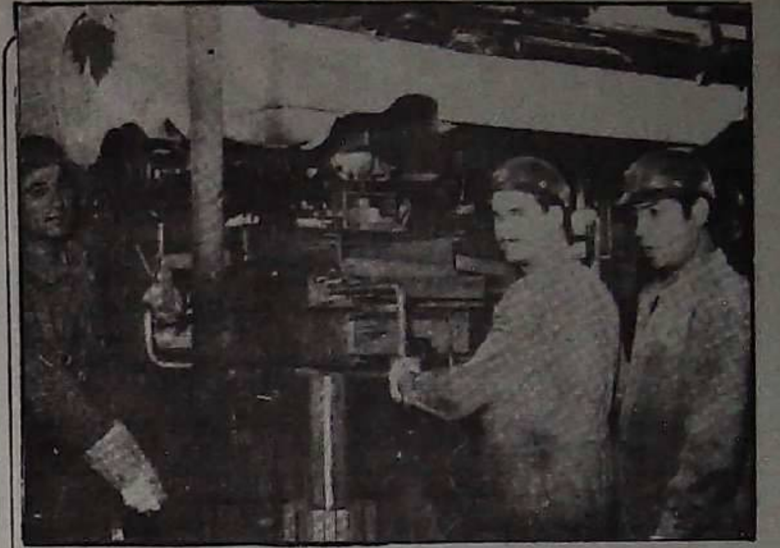
DSM'nin oluşturduğu ittifak listesi 486 oy aldı. Seçim 486'ya karşı 630 oyla kaybedildi. Ancak Kongre işçilerin sendika ağalarına karşı DSM etrafında birleşmesi açısından oldukça olumlu bir hava içinde geçti. İşçiler hakları için mücadelede sendika ağalarının barikatlarının ezilmesini daha iyi kavradılar.

Gene Maraş'ta Pişkinler İplik Fabrikasında yetkili olan DİSK'e bağlı Tekstil sendikasının sendika ağaları işyerinde MHP'li faşistlerin güçlenmesine hizmet etmektedirler.

Geçen günlerde yapılan ilk olağan genel kurulda, Tekstil Genel Merkezinden gelen sendika ağaları kendi temsilcileri Ahmet Şahinkanat'ı seçtirmek için işçilere baskı yaptılar ve işçilerin oluşturduğu yönetim kurulu listesini kabul etmeyerek "Ahmet Şahinkanat'ı seçmezseniz şubeyi fesh ederiz" şeklinde tehditler savurdular. Ancak bütün baskılarına rağmen işçi sınıfının çıkarlarını savunan işçilerden bazıları da listeye girdi.

İşyerinde yetkili olduğu günden beri Tekstil'in sendika ağası Ahmet Şahinkanat fabrikaya uğramamakta ve faşistlerin işçilere saldırıları karşısında sessiz kalmaktadır. Birçok işçi faşistlerin ağır baskı ve saldırıları sonucu işi bıraktığı halde, sendika ağaları bütün keskin laflarına rağmen susmakta ve durumu memnunlukla karşılamaktadırlar. Ancak, sendika ağası Ahmet Şahinkanat, faşist baskılara karşı mücadele edilmesini isteyen ve bu amaçla sendikaya karşı mücadele eden işçileri sıkıyönetime bildirmekten ve ihbarcılık yapmaktan da geri kalmamaktadır.

Sendika ağalarının bu ihanetleri sonucu daha önce 330 üyesi olan sendikanın bugün 70 üyesi kalmıştır.

Almanya'da bir fabrikadaki Türkiyeli işçiler

Alman kapitalizmi genç köleler istiyor

Federal Almanya'da çalışan yabancı işçilerin çalışmalarıyla ilgili yeni bir sistem geliştirilmeye çalışılıyor. Bu sistem "sıra ile değiştirme" ismini taşımaktadır. Bu sisteme göre, Almanya'da 5 yıl çalışan işçiler, memleketlerine gönderilerek yerine yeni işçilerin alınması sağlanacaktır.

Alman tekelci burjuvazisi, bu tasarıyla çok yönlü kâr sağlamayı planlamaktadır. Her şeyden önce o, yıpranmamış, enerjisini daha fazla sömüreceği işçilere ihtiyaç duymaktadır. Yine bu sisteme göre alacağı yeni işçileri birer köle olarak sosyal hakların büyük bir bölümünden yoksun olarak çalıştırmayı düşünmektedir. 5 yıl çalıştararak sırtından milyonlarca mark kazandığı işçilerin tüm gücünü sömürerek ve onların büyük bir bölümünü iş yapamaz hale getirerek kapı dışarı etmeyi düşünmektedir.

Bugün Federal Almanya'da bir milyonun üzerinde Türkiyeli işçi çalışmaktadır. Bu işçiler, diğer işçiler gibi Alman tekelci burjuvazisinin ağır sömürüsü altındadır. Çoğu, ağır işlerde çalıştırılmakta, enerjileri tüketilmekte, iş kazaları ve hastalıklar sonucu sakatlanmakta ve iş göremez hale gelmektedir. Ülkesinden, ailesinden ayrı olarak ağır koşullarda çalışmak zorunda bırakılan işçiler, biraz para biriktirmek amacıyla tüm enerjilerini tekelci burjuvazinin isteği doğrultusunda harcamakta, sakatlık ve hastalık pahasına en ağır işlerde çalışmaktadırlar.

Almanya'da 5 yıl çalışan işçilerin büyük bir çoğunluğu, bu 5 yıl sonunda artık eskisi gibi verimli olamamakta ve daha fazla kâr etmekten başka bir düşüncesi olmayan tekelci burjuvaziye eskisi kadar artı-değer sağlayamamaktadırlar. Yine işçilerin bir kısmı 5 yıllık süre içinde, tekelci burjuvaziye karşı Alman işçi sınıfının yürüttüğü mücadeleyi daha yakından tanımakta, sermaye sömürüsüne karşı Alman sınıf kardeşlerinin, yani Alman işçilerinin yanında yer almakta, grevlere katılmakta ve mücadeleye atılmaktadır.

Ayrıca bir yabancı işçi, 5 yıl Almanya'da çalıştığı zaman birtakım sosyal hakları kazanması durumu ortaya çıkmaktadır. 5 yıldan fazla kalan yabancı işçilerin kazanacakları bu birtakım sosyal haklar, Alman tekelci burjuvazisinin çıkarlarına ters olan şeylerdir.

İşte bütün bu nedenlerden dolayı Alman tekelci sermayesi yabancı işçileri 5 yıldan fazla çalıştırmak istememekte ve "yabancılar, ülkelerinden koparılmamalıdırlar" palavralarının ardında bu oyunu oynamaya çalışmaktadır. O, daha genç, hiçbir hastalığı ve sakatlığı olmayan, daha fazla enerji harcayarak daha fazla artı-değer bırakabilen ve böylece burjuvazinin daha fazla kâr etmesi olanağını yaratan, daha az sosyal haklara sahip olan, Alman işçilerine ve diğer işçilere yabancı ve onlarla kaynaşamamış durumda olan ve mücadele içinde daha az yer alacağını düşündüğü işç[illegible] almayı planlamakta ve bu amaçla kendisi açısından daha fazla masraflı saydığı ve eski verimliliğini kaybetmiş işçileri kovmayı düşünmektedir.

"Sıra ile değiştirme" sinsi planının altında yatan amaç budur. Genç ve sağlam köleler istiyor, tekelci Alman sermayesi.

Ankara'da

Askeri işyerlerinde de DSM mücadelesi gelişiyor

Yeni toplusözleşme döneminin yaklaşması ile birlikte sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetleri de yoğunluk kazandı. Askeri işyerlerinde yetkili olan Türk Harb-İş Sendikasının başına çöreklenen sendika ağalarının işçilere baskısı ve patronlara ve devlete uşaklığı da giderek hızlandı. İşçileri aldatıcı propagandaları ile mücadeleden alıkoymaya çalışan sendika ağaları, işçilerin kendilerinden hesap sormasına tahammül edememekte ve işçilerin isteklerini geçiştirmeye çalışmaktadırlar.

Buna karşı işçilerin mücadelesi giderek güçlenmekte ve tüm patronlarla birlikte sendika ağalarının da yüreğine korku salmaktadır.

Askeri işyerlerinde çalışan işçiler, toplusözleşmelerin işçilerin huzurunda ve işçilerin de katıldığı toplantılarda yapılmasını isteyerek toplu halde Harb-İş'in Ankara Merkez Şubesine gittiler. İsteklerini dile getirmek için sendikaya giden işçileri, sendika ağaları dinlemeyerek, işçilerin salonu terk etmesini istediler. İşçilerin kararlı olduklarını görünce de kendileri kaçıp gittiler. Burada sendika ağalarının yüzü teşhir edilerek, işçilerin birliğinin önemi vurgulandı. Aynı doğrultudaki isteklerini bir de Sendika Genel Merkez yetkilileri ile konuşmak isteyen işçilerin bu taleplerinin Sendika Başkanı Kenan Durukan tarafından geri çevrilmesi üzerine, Genel Merkeze toplu olarak giden işçileri dinlemek istemeyen sendika ağaları ayakta birkaç laf ettikten sonra adeta işçilerle dalga geçercesine sıvışıp gittiler.

İşçilerin gelişen muhalefeti karşısında paniğe kapılan sendika ağaları, bir süre sonra mücadeleci işçileri ihraç etme kararları çıkardılar. Bu da açıkça onların işçi düşmanı olduğunu ve işçilerin mücadelesinin önünde mutlaka devrilip atılması gereken bir engel teşkil ettiklerini ortaya koydu. Onlar, gelişen DSM mücadelesini ihraçlarla bastıracaklarını ve engelleyeceklerini zannetmekte ve bunun için saldırıya geçmektedirler.

Ancak sendika ağalarının yüzünü birçok olayda açıkça gören işçiler, sömürü ve zulme karşı yürüttükleri mücadeleyi sendika ağalarına karşı yürüttükleri mücadeleyle birleştirmekte ve kararlıca direnmektedirler.

«"Mao Zedung düşüncesi" bir teori ve pratiğin

TDKP-İÖ'nün Mao Zedung ve ÇKP üzerine kararı

"MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" REVİZYONİST, KÜÇÜK-BURJUVA BİR TEORİ VE PRATİKTİR.

"MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" MARKSİZM-LENİNİZMDEN ÖDÜNÇ ALINMIŞ FİKİRLER VE FORMÜLASYONLARLA; HER TÜRDEN KÜÇÜK BURJUVA, OPORTÜNİST, PRAGMACI (YARARCI), REVİZYONİST-İDEALİST DÜŞÜNCE TEZLERİN EKLEKTİK BİR KARMAŞASIDIR. O'NUN ESAS KARAKTERİ, ÖZÜ, İKİNCİLER TARAFINDAN BELİRLENMEKTEDİR. "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" ANTİ-MARKSİSTTİR.

MAO ZEDUG'UN BAŞINDA BULUNDUGU ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ, DIŞ GÖRÜNÜŞTE KULLANDIĞI MARKSİST-LENİNİST TERİM VE FORMÜLASYONLARA KARŞIN; ESAS OLARAK MARKSİZM-LENİNİZMİ SAVUNMAMIŞTIR.

"MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ", "MARKSİZM-LENİNİZMİN YEPYENİ BİR DÜZEYE ÇIKARILMASI", "ÇAGIMIZIN MARKSİZM-LENİNİZMİ" DEĞİL; TERSİNE, MARKSİZM-LENİNİZMİN KOYU VE SİNSİ BİR REVİZYONUDUR." (YOLDAŞ)

MODERN REVİZYONİZME KARŞI TUTUM

O çok propagandası yapılan modern revizyonizme karşı Mao Zedung'un "kararlı ve tutarlı"(!) mücadelesi de onun Marksizm-Leninizme yaklaşımının iyi bir göstergesidir. Mao Zedung, kapitalizmle sosyalizm arasındaki mücadele yerine geçirdiği soyut yoksulluk-refah mücadelesi kavrayışına uygun olarak, iki ayrı dünya görüşü, Marksizmle revizyonizm arasındaki dünya görüşünü de muğlaklaştırmış revizyonizmi burjuva tabiatıyla kavramamıştır. O, revizyonizmi Marksizmin bir varyantı olarak nitelendirmiş, onu kapitalizmden değil, sosyalizmden ama "kötü" bir sosyalizmden kaynaklanan bir ideoloji, başarıyla gelişip maddi kazançların elde edildiği, zenginleşmiş sosyalizmin "kibirliliği" olarak görmüştür. Bu, kuşkusuz, Marksizmle revizyonizmi aynı kefeye koyan, bir parti, içinde nasıl burjuva ve proleter unsur ve çizgiler birarada yaşarken proletarya partisi oluyorsa (!), Marksizmle revizyonizmin iç içe bulunduğu bir "Marksizm"(!) anlayışını ifade eden "Doğmatizm karşıtına dönüştüğü zaman, ya Marksizm, ya da revizyonizm haline gelir" (Seçme Eserler C.5, s.506) formülasyonunda gösterdiği gibi, bir söylediği diğerini tutmayan kendi içinde çelişmeli yarı Marksist, yarı revizyonist "Marksizm" hayalini yayarak Marksizmin gözden düşürülmesi ve ona inançsızlığın körüklenmesi anlamına gelmiştir. Mao Zedung, Çin-Sovyet ve ÇKP-SBKP çatışması ile ilgili olarak şunları yazmıştır: "Bence sürtüşme kaçınılmazdı. Kimse komünist partileri arasında sürtüşme olmadığını sanmasın. Marksizm, çelişmeler ve mücadelelerle uğraştığından içinde sürtüşmeyi barındıran bir ideolojidir. Her zaman çelişme vardır ve çelişmenin bulunduğu her yerde de mücadele vardır. Şimdi Çin ile Sovyetler Birliği arasında bazı çelişmeler var." (Seçme Eserler C.5, s.417) Metafizik, mekanik çelişmeler anlayışının sonucu, o, böylelikle revizyonizmin kefaretini Marksizme, sözde onun çelişmelerine yüklemeye yöneldi. Böylece, Çin-Sovyet çatışmasını harekete geçiren burjuva milliyetçi rekabet gizlenebilirdi. Ve Mao Zedung revizyonizmin kaynağını da, "... Çu En-lay yoldaşa elde ettikleri maddi kazançlardan dolayı bu adamların gözlerinin kararmış olduğunu, en iyisinin onları bir güzel haşlamak olacağını söyledim" (Seçme Eserler, C.5, s.418) deyip, peşi sıra, Sovyetler Birliği'nin ne kadar çelik, kömür, petrol ürettiğini sıralayarak, sosyalizmde buldu. Çünkü bu maddi kazançları başka hiçbir şey değil, ama Stalin'in yol göstericiliğinde inşa edilen sosyalizm sağlamıştı.

Revizyonizmi bir tür Marksizm olarak gören Mao Zedung, Tito'yu aklamada Kruşçev'e ve onun başını çektiği bütün modern revizyonistlere uzlaşma teklif etmede hiçbir sakınca görmedi. (O, aslında her zaman ve her yerde burjuvaziye karşı uzlaşmacıydı). O, 1957'de komünist ve işçi partileri temsilcilerinin Moskova toplantısında yaptığı konuşmada, şöyle diyordu: "Birlik isteğinden yola çıkarak karşılıklı yardım ruhuyla görüşmeler yapamaz mıyız? ... Hata yapan bir yoldaşla ilgilenmek için iki elimiz vardır; bunlardan biri onunla mücadele etmek için, diğeri ise, onunla birleşmek içindir. Mücadelenin amacı Marksizmin ilkelerini savunmaktır; yani ilkeli olmaktır; bu birinci eldir. Diğer el ise, onunla birleşmek içindir. Birliğin amacı, onun bir çıkış yolu bulmasını sağlamak, onunla uzlaşmaktır; bu da esnek olmak demektir." (Seçme Eserler C.5, s.595) Mao Zedung, Kruşçev'le bir uzlaşma temelinde anlaşmaktan yanaydı. Ama bu gerçekleşmedi. Ve Mao giderek, Kruşçev'e ve Sovyetler Birliği'ne karşı sertleşmek zorunda kaldı.

BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİ

Marksizmi "Çin'lileştirip", millileştirmekle (!) işe başlayan Mao Zedung, "On Başlıca İlişki Üzerine" adlı makalesinde, "Çin ile diğer ülkeler arasındaki ilişki" alt başlığında, "Bundan on bin yıl sonra bile" diğer ülkelerden öğrenilmesi gerektiğini önerebilecek kadar komünizme yabancı, milliyetçi bakış açısına sahiptir. "Bundan on bin yıl sonra" hiç kuşku yok ki, ne çeşitli ulus ve ülkeler, ne de devletler ve da devlet sınırları kalacaktır. Mao Zedung, ulusu, kapitalizmin kendisi ile birlikte yok olacak bir kategori olarak değil, kalıcı ve sözde proletarya adına bakış açısının merkezine konulabilecek bir kategori olarak kavramakta ve dünyayı bu bakış açısı ile yorumlamaktadır.

O, bu bakış açısıyla, enternasyonalizmi ve bütün ülkelerde tek olan Marksizm-Leninizmin savunulması, her ülkede doğru Marksist-Leninist bilginin, proletaryanın, ve diğer devrimci hareketlerin desteklenmesi, sosyalist ülkelerin diğer görevlerinin yanı sıra dünya devrimine bir üs olarak hizmet etmesi olarak değil; yalnızca sözde kendi ülkesinde devrim yapılması ve devrimin ilerletilmesi (sözde, çünkü amaç, proleter devrimi değil, yalnızca "güçlü bir Çin" yaratmaktı) olarak anlamakta ve şöyle demektedir: "Parti içinde ve dışındaki, ülke içindeki ve dışındaki birleşilebilecek bütün güçlerle neden birleşiyoruz? Büyük bir sosyalist ülke inşa etmek için". (Seçme Eserler, C.5, s.348) o, milliyetçi (ve hatta ırkçı) bir anlayışla, "Mençiyus'un dediği gibi 'göğün altında yenilmez'" (Seçme Eserler C.3, s.167) olmaktan bahsetmek, Mençiyus'un dünya hakimiyeti için emellerinin takipçiliğine talip olmuştur.

Başında Mao Zedung bulunan ÇKP özellikle modern revizyonizme karşı mücadele içinde olan Marksist-Leninist partilere hiçbir destek vermemiş, onunla ilişki bile kurmamış, böyle bir desteği yük olarak görmüş ve tersine onları bölmeye yönelmiş ve son zamanlarda giderek her ülkedeki en gerici güçlerle proletarya ve ezilen halklara ve onların devrimci hareketlerine karşı işbirliği yapmaya başlamıştır.

Mao Zedung, ÇKP, Komünist Enternasyonal'e hiçbir zaman iyi gözle bakmadılar. Komintern'i ve Stalin'i açık olarak ve sürekli sağ ve sol hatalar yapmakla, Çin devrimini engellemekle eleştirdiler. Mao Zedung, Stalin'in karşı-devrimi bastırmanın ölçüsünü kaçırdığını, köylülüğü ihmal ettiğini, Yugoslavya sorununda, yanlış karar verdiğini vb. söyledi. Oysa, Komintern'in ve Stalin'in gerek Çin devrimi ve gerekse diğer konularda izlediği doğru çizgi, hayat tarafından doğrulanmıştır. Stalin'in değerlendirilmesi konusunda, destekleme, Kruşçev'le paralel karşı çıkma, sonra yüzde yetmiş doğru, yüzde otuz yanlış bulma; ve sonunda Stalin'e karşı Tito'yu destekleme şeklinde dört kez tutum değiştiren Mao Zedung, "Üçüncü Enternasyonal'in dağılmasından önce bile, biz, "Üçüncü Enternasyonal'in emirlerine itaat etmiyorduk. Zunyi Toplantısında itaat etmedik ve daha sonra düzeltme hareketi de dahil olmak üzere, nihayet bir karar tasarısını (partimizin tarihindeki bazı meseleler üzerine karar')benimsediğimiz 'solculuk' hatalarını düzelttiğimiz yedinci kongreye kadar uzanan on yıl boyunca onlara hiç itaat etmedik." (Yayınlanmamış Yazılar s.172) şeklinde övünmekten çekinmedi.

Mao Zedung, proletaryanın ve Marksist-Leninistlerin tarihte sahip çıkabilecekleri ve çıkmaları gereken mirasın ancak ve yalnızca hakların ilerici ve devrimci mirası olduğunu, gerici, köleci, feodal vb. mirasa gericilerin sahip çıktıklarını ve bunların reddedilmesi gerektiği öğretisini çarpıtarak; Çinli olduğu için tarihte gericilere ve gerici değerlere sahip çıktı. "Konfiçyus'dan Sun Yat-sen'e kadar olar tarihimizi özetlemeli, bu değerli mirasa sahip çıkmalıyız." (Seçme Eserler, C.2, s.212-213) dedi. Ama Çinli gerici ve feodallerle, Konfiçyus'ta gösterdiği titizliği, sosyalizme ve sosyalist ama Çinli olmayan Stalin'e sahip çıkmada göstermedi. İki Çinli olarak kendisi ile Konfiçyus'u birlikte ele alırken iki Rus olarak Stalin ile Marksist-Leninist olarak görmeye devam ettiği Kruşçev'i birbirine benzetti. ÇKP ile SBKP ve Çin ile Sovyetler Birliği arasındaki çatışmayı, ulusal temelde ele aldı. Şöyle söylüyordu: "Bütün 1960 yılını Kruşçev'le savaşarak geçirdik, işte görüyoruz, sosyalist ülkeler arasında ve Marksizm-Leninizm içinde de böyle bir sorun ortaya çıkabiliyor. Ama gerçekte bunun kökleri, çok eskiden olmuş olan olaylarda, geçmişte yatmaktadır. Çin'in devrim yapmasına izin vermediler; bu 1945'de oldu. Stalin, iç savaşa girişmemizi, ve Çan Kay-şek'le işbirliği yapmamızı, aksi halde Çin milletinin yok olacağını söyleyerek, Çin'in devrim yapmasını önlemek istedi. Ama biz, O'nun söylediklerini yapmadık. Devrim zafer kazandı. Devrimin zaferinden sonra ise Çin'in bir Yugoslavya olacağından, benim de bir ikinci Tito haline geleceğimden endişe etti." (Yayınlanmamış Yazılar, s. 145). Bütün bunlardan sonra, Stalin'in endişesi yersiz miydi? Tarih, Stalin'in ne kadar haklı olduğunu doğrulamadı mı?

DEMOKRATİK DEVRİM SORUNU

Devrimde proletaryanın önderliği ve komünist partisinin yönetimi, gibi sorunları yer yer kullanmasına rağmen, devrimde proletarya dışındaki sınıfların ağırlığı ve onlarla birleşebilmek vb. gerekçesiyle Mao Zedung, bu sorunu sürekli olarak muğlaklaştırmış, özellikle köylülüğün çıkarları ve hegemonya adına proletaryanın çıkarları ve devrimde hegemonyasından vazgeçebilmiştir. Nitekim O, "köy nüfusunun kalabalık olması ve feodal güçlerin bulunması bir ülke için kötüdür, ama geniş köylü kitleleri ile ittifak yapabilmemizi sağladıklarından proletarya önderliğindeki devrim için yararlıdır" (Seçme Eserler, C.5, s.369) görüşüyle sözde proletarya önderliği adına (feodal gerilik, proletarya önderliği bakımından kuşkusuz olumsuz bir etkendir), köylülüğün etkin olacağı bir devrim anlayışını savunabilmiştir.

Başından beri dar pratik bir bakış açısına sahip olan Mao Zedung, henüz Çin'de köylü hareketinin yükselmediği, şehir orta ve küçük-burjuvazinin anti-emperyalist hareketinin geliştiği dönemde, 1923 tarihinde yazdığı ve Seçme Eserler'e alınmayan "Pekin hükümet darbesi ve Tüccarlar" adlı makalesinde, anti-emperyalist devrimin Stalin'e karşı Troçki'nin savunduğu şekliyle bir "gümrük tarifelerini yükseltmek için" (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.47) devrim olarak gördü ve devrimde tüccarların önderliğini savundu. O, şöyle diyordu: "Bu devrim tüm halkın bir görevidir. Tüccarler, işçiler, köylüler, öğrenciler ve öğretmenler hepsi de devrim çalışmasının bir bölümünde sorumluluk almak zorundadırlar. Ama tarihsel zorunluluk ve mevcut eğilimler nedeniyle ulusal devrimde tüccarların sorumlu olmaları gereken iş, halkın geri kalanının yüklenmeleri gereken işten hem daha acil, hem de daha önemlidir... Tüccarların örgütü ne kadar geniş olursa, etkileri o kadar büyük, tüm halkı yönlendirme yetenekleri o kadar büyük ve devrimin başarısı o kadar çabuk olur." (Teorik ve Siyasal Düşünceler s. 47-48-49)

Sonraları köylü hareketinin yükselmesine bağlı olarak Mao Zedung, görüşlerini köylülerin lehine değiştirdi (örneğin "Yeni Demokrasi Üzerine" adlı makalesinde Çin devrimini milli ve demokratik görevlerinin milli burjuvazi tarafından gerçekleştirilemeyeceğini, onun devrime önderlik edemeyeceğini söyledi). Bundan böyle devrimin merkezine köylülüğü geçirdi. Hunan köylü raporunda, "Bütün devrimci partiler ve bütün devrimci yoldaşlar onların (köylülerin-örgütümüz) önünde sınav geçirecekler, ya kabul edilecekler, ya da reddedilecekler. Onların başında yürümek ve onlara önder olmak mı; yoksa... onları eleştirmek mi?..." (Teorik ve Siyasal Düşünceler s.89) şeklinde ileri sürdüğü görüşte, proletarya ile partisini köylülüğün yargılanmasına terk etti. Proletaryanın köylü hareketini hem destekleyeceğini, hem de eleştireceğini anlayamadı. O'na göre, proletarya kendisini köylülüğe göre ayarlamalı, köylülük, devrimde hegemonyayı elinde tutmalıydı. O, örneğin yoksul köylüler hakkında onların "feodal güçleri devirmenin öncü müfrezesi" (Teorik ve Siyasal Düşünceler s.94) olduğu şeklinde bir değerlendirme yapıyordu.

Mao Zedung, proletaryanın ideolojik öncülüğünü savunma yoluyla da devrimci proletaryanın hegemonyasını imkansız kılan görüşleri ileri sürdü. O, hiçbir zaman proletaryanın sınıf olarak hareketi ve örgütlenmesi ile ilgilenmedi. Hiçbir yazısında böyle bir soruna değinmedi. Zaten "şehirler düşmanın esas üsleri" durumundaydı. Ve, "devrimin nihai hedefi" bunların "zaptedilmesi" idi! (Seçme Eserler C.2, s.317) Kırlarda gelişen mücadele, köylü mücadelesi, şehirleri, işçi sınıfını kurtaracaktı! İşçi sınıfının sınıf olarak girişeceği grevler, gösteriler, sokak çarpışmaları, ayaklanmalar, kırda tarım proletaryasının benzer eylemleri, sözün kısası, sınıf hareketi yoluyla köylü hareketini etkilemesi ve sınıf önderliği ve hegemonyasını gerçekleştirmesi Mao Zedung'un ilgilenmediği gibi aynı zamanda karşı çıktığı bir bakış açısıydı. O, fikirlerini köylülüğe öylesine uygun hale getirmişti ki; "şehirlerde ayaklanma hazırlama görevi, ... uygulanamazdı" (Seçme Eserler C.3, s.188) diyordu. Bu, kuşkusuz proletaryanın örgütlenmesi ve sınıf hareketine karşı çıkılması anlamına geliyordu. Ve o, bu görevi ileriye ertelemişti.

İşçiler içinde çalışma, proletaryanın sınıf hareketini örgütleme ve onun devrimde hegemonyasını gerçekleştirmesini inkar edince, proletarya önderliğinden geriye ne kalır? Kuşkusuz, kendisini proletaryanın yerine koyanların önderliği, ideolojik önderlik. Bu anlayışla Mao Zedung, "Çin'deki devrimci aydın kitlesi(nin) öncü bir rol oynayabilmesi"nden söz etti. (Seçme Eserler, C.2, s. 322) Onun önderlik anlayışı, aydınların köylük bölgelere gidip, köylülerin güvenini kazanması, onları örgütleyip harekete geçirmesiydi. Proletaryanın önderliğini savunma adı altında, o, bu konuda şöyle diyordu: "Bence feodalizmin güçlü olduğu ülkelerde proletaryanın siyasi partisi köylük bölgeler giderek köylülerle ilişki kurmalıdır. Aydınlar, köylülerle ilişki kurmak üzere köylük bölgelere gittiklerinde doğru bir tutum takınmazlarsa, köylülerin güvenini kazanamazlar. Şehirli aydınlar, köylük bölgelerin meselelerini, köylülerin ruh halini pek bilmezler ve köylülerin meselelerini hiçbir zaman tam gerektiği gibi çözemezler. Tecrübelerimizin zaferi, ancak uzun bir süre geçtikten sonra ve köylülerle gerçekten birleşip onları gerçekten kendi çıkarları için savaştığımıza inandırdıktan sonra kazanabileceğimizi göstermiştir." (Seçme Eserler, C.5, s.370)

Parti ile aydınların özdeşleştirilmesi, proletaryanın partisinin, proletaryanın sınıf hareketini yöneten partisinin yerine, aydınların ya da aydın partisinin, proletaryanın önderliğinin yerine aydın ya da parti adına işçi sınıfından kopuk bir öncü mekanizmanın önderliğinin geçirilmesi! Köylüleri bilinçlendirip kazanacak aydınların aracılığıyla proletarya partisinin (!) köylük bölgelerde önderliğini gerçekleştirme anlayışı; partiyi ideolojik bir mekanizma, bir haberleşme bürosu olarak kavramanın yanı sıra şehirlerde ve kırlarda sınıf olarak proletaryanın hegemonyasının karşısında proletarya dışı sınıfların, burjuvazinin, köylülüğün, onların aydınlarının hegemonyasının savunulmasıdır. Ve Mao, işçi sınıfı önderliği yerine, "... köylülerin mücadelesi, proletaryanın partisi olan komünist partisi önderliğinde yapılmaktadır" (Seçme Eserler, C.2, s.316) derken yalnızca bu anlayışını ortaya koymaktadır.

Japon saldırısına karşı yurtsever hareketin yükselmesi ve milli burjuvazi içinde de anti-emperyalist tutumların gelişmesi, Mao Zedung'un burjuvaziye verdiği önemin artmasına yol açmıştır. Bu dönemde Mao'nun köylülüğe verdiği önem pek eksilmedi. O, yine "iki çizgi vardır: ya Çin köylülüğünün demokrasi ve halkın refahı meselesini bir çözüme bağlamak çabalarına inatla karşı durmak ve yozlaşmış, etkisiz ve Japonya ile hiçbir şekilde savaşamaz hale gelmek; ya da Çin köylülerinin çabalarını kararlılıkla desteklemek..." (Seçme Eserler C.3, s.275) şeklindeki tahlillerini yapmaya devam etti. Köylülüğün anti-feodal, anti-emperyalist hareketini desteklemek, kuşkusuz doğru bir tutumdu. Ama demokrasi, milli devrim ve özellikle halkın refahı meselelerinin çözüme bağlayacak sınıf olarak köylülüğü görmek, devrimde proletaryanın rolünü, köylülüğün hegemonyasını kabul etmesi olarak tespit etmek, Marksizmden kopuş anlamındaydı. Halkın refahını proletaryadan, sosyalizm ve komünizmden başka ne sağlayabilir? Köylülüğün refah yolundaki çabaları, ancak kapitalizm şartlarında ve bir kesiminin proleterleşip, yoksullaşması pahasına sonuç vermeye mahkum değil midir? Ya devrimin milli demokratik görevlerinin çözümü köylülerin çabasına bağlıysa, bu devrimde proletaryanın hegemonyasından nasıl bahsedilebilir? Mao Zedung, milli burjuvazinin, proletarya ve köylülüğün yanı sıra birleşik cepheye katılması durumunda da, proletarya ile milli burjuvazi arasında köylülüğü peşine takmak ve devrimde hegemonya kurmak için amansız bir mücadelenin cereyan edeceğini görmedi. Aksine milli burjuvaziyi sistemli bir şekilde iktidar organlarına sokmaya onun köylülük üzerindeki etkisini artırmasına yardım etmek politikasını izledi. O'na göre, demokratik devrimde temel mesele, köylülüğün proletaryanın mı yoksa burjuvazinin mi yedek gücü haline geleceği değildi. Tersine, o, proletaryanın milli burjuvaziye rağmen köylülüğü kazanması ve devrimci bir tutum aldığı anda milli burjuvaziyle ittifak kurması Leninist tezine uygun davranmayarak, devrimin merkezine milli burjuvazi ve onunla ittifakı koydu. O, bazı Latin Amerika Komünist Partilerinin temsilcilerine şöyle akıl verdi: "Esas görevimiz emperyalizme ve feodalizme karşı savaşmak olduğuna ve bu iki düşman yıkılmadıkça halk kurtulmayacağına göre, ne yapıp yapıp, milli burjuvaziyi emperyalizme karşı mücadelenin saflarına kazanmalıyız..... milli burjuvazinin bizimle birlikte emperyalizme karşı savaşmasını sağlamak için, mücadeleyi nereye kadar sürdüreceğimizi bilmeliyiz... Diğer bir deyişle, belli ölçülerde zafer kazandıktan sonra durmasını bilmemiz gerekir." (Seçme Eserler C.5, s.374) Ve ekledi: "Mücadelenin amacı milli burjuvazi ile birleşmek ve emperyalizme karşı mücadelede zafer kazanmaktır." (age. s.375)

Mao Zedung, proletaryanın nihai amacı ile ilgilenmedi. Sözde sosyalizm ve komünizm perspektifinden yer yer bahsetmesine rağmen, devrime, gerçekten bu perspektifle yaklaşmadı. Yurtsever-demokrat bir bakış açısına sahipti bunun sonucu olarak anti-emperyalist, anti-feodal devrimde de sonuna kadar tutarlı davranmadı. Proletaryanın, milli burjuvazi ile hegemonya mücadelesinin yerine, "ne yapıp yapıp" milli burjuvazi ile birleşmeyi koydu. Bunu "açıkça" amaç olarak ilan etti. Köylülüğü kazanması için proletaryanın milli burjuvazi ile mücadelesi, tutarsızlıklarını ve çıkmazını teşhir ederek onu tarafsızlaştırması (ve devrime katıldığı oranda onunla şarta bağlı, geçici ittifaklar yapmak gerekirken; O, burjuvaziye her türlü tavizin verilebileceğini ve verilmesi gerektiğini vaazetti.

Mao Zedung, azami program için mücadeleyi demokratik devrim uğruna mücadeleden mekanik olarak koparıp, onun bütünüyle geleceğin işi olduğunu iddia ediyordu. O'na göre, demokratik devrimde Marksizm-Leninizmin propagandası, işçi sınıfının sosyalist bilinçle donatılması, örgütlenmesi vb. bütün sosyalist görevler geleceğin işiydi. Ve partinin adının komünist olmasıyla sözde Marksist dünya görüşüne sahip olması, bir azami programın var olduğunu göstermek bakımından yeterliydi: "Gelecek için programımız, ya da azami programımız, Çin'i sosyalizme, ve komünizme götürmektir, hem partimizin adı, hem de Marksist dünya görüşümüz geleceğin bu yüce ülküsünü, bu eşsiz parlaklıktaki ve sonsuz güzellikteki geleceği açıkça göstermektedir." (Seçme Eserler, C.3, s.254) artık işçiler, partinin adına bakarak komünizm hakkında feyz alabilir, kendiliklerinden bilinçlenip örgütlenebilirlerdi! Mao Zedung, azami programı uğruna proletaryanın mücadelesinin, bütün görevlerinin, destek, ittifak, birlik ve benzeri gibi bütün yaklaşımların merkezinde olması ve bütün diğer görevlerin, milli ve demokratik görevlerin bu mücadelenin başarısına hizmet ediyor olması gerektiğini hiçbir zaman savunmadı. O, proletaryanın sosyalizme ve komünizme varabilmek amacıyla demokratik devrimin gerçekleştirilebilmesi için mücadele ettiğini, bunun için ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini ikincisine bağlı olarak birleştirmek gerektiğini inkar etti. Komünizm ve proletarya hegemonyasında demokratik devrim, hiçbir zaman bakış açısını teşkil etmedi. O, "uzun süreli bir işbirliği ile uzun bir savaşı sürdürmek ya da başka bir deyişle sınıf mücadelesini Japonya'ya karşı bugünkü mücadeleye tabi kılmak, birleşik cephenin temel ilkesi işte budur" (Seçme Eserler, C.2, s.218) tezi ile milli mücadele ve burjuvazi ile birlikte uğruna sınıf mücadelesini feda edebilecek, tali duruma düşen bir şey olarak gördü. Oysa kuşkusuz, tutarlı bir milli mücadele, burjuvaziye teslim olmak değil, onun yalpalamalarına karşı da mücadele ederek; proletaryanın sınıf mücadelesini esas alması ve milli mücadelede sınıf mücadelesinin çıkarlarına uygun bir tutum izlemesiyle mümkün olabilir. Bu, tutarlı bir anti-feodal mücadele yürütmek açısından da doğrudur.

Devrimde proletarya hegemonyasını, proletaryanın azami programının bütün faaliyetinin merkezini ve çıkış noktasını teşkil etmesini, sınıf mücadelesinin belirleyeceğini kabul etmeyen Mao Zedung, demokratik devrimde kaçınılmaz tutarsızlıklara düşmüştür.

Görünüşte büyük önem verdiği devrimin dostları ve düşmanları sorununda Mao Zedung, eklektik bir tavra sahiptir. O, bir yandan "komprador nitelikteki olan Çin burjuvazisi, doğrudan doğruya emperyalizme hizmet eden, onun tarafından himaye edilen bir sınıftır. Bundan dolayı Çin büyük burjuvazisi daima devrimin hedefi olmuştur." (Seçme Eserler C.2, s.290) doğru tespitini yaparken, özellikle milliyetçi yaklaşımı sebebiyle, gericiler arasındaki çelişmelerden yararlanma çizgisini aşarak, komprador burjuvazinin bazı kesimlerinin zaman zaman devrimci bir rol oynayacağını, dolayısıyla sözde devrimin hedefini teşkil ettiğini söylediği gerici güçlerin bir kısmını da kapsayan "birleşilebilecek bütün güçlerle birleşme" çizgisinin izlenmesi gerektiğini propaganda etti. O, emperyalizm içinde ve sonuçta emperyalizmin üzerine de berrak bir kavrayıştan yoksun olarak "Japonya'ya karşı çıkan bütün sınıflar, tabakalar ve toplumsal gruplar, halk sınıflamasına giriyordu. Öte yandan Japon emperyalistleri Çinli hainler Japon taraftarı unsurlar ise, hep halkın düşmanlarıydı" (Seçme Eserler, Cilt 5, s.442) diyordu. Yani batı yani batı yanlısı komprador burjuvazi ve toprak ağaları O'na göre bu dönemde düşman olmaktan çıkmıştı ve halktan sayılıyordu. "... Bu devrimin ulusal demokratik devrimin - örgütümüz) itici gücü zaman zaman ... büyük burjuvazinin bir bölümünü de kapsamaktadır." (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.70-71) görüşünden hareketle Mao Zedung, Guomintangın yürüttüğü anti-Japon savaşı, batılı emperyalistler ile Japon emperyalistleri arasındaki çelişmeden kaynaklanan ve halkın zorlamasının etkisiyle de yürütülen ve devrimciler tarafından yararlanılacak gericiler arası bir savaş olarak değil, "milli bir savaş ve belli bir dereceye kadar devrimci karakterde bir savaş" (Seçme Eserler, C.2, s.54) olarak değerlendiriyor"... Guomintang, saldırıya karşı milli devrimci savaşta haklılık bayrağını yükseltmiştir." (Seçme Eserler, C.2, s.148) diyordu. Ona göre, "Guomintang'ın parlak bir geleceği var"dı. (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.69) (acaba bu gelecek ne olabilirdi?!) Ve hatta o ÇKP Merkez Komitesi Altıncı Genel Toplantısına 1938'de sunduğu raporda Guomintang'ın öncülüğünden söz ederek şöyle diyordu: "Guomintang'ın ve Komünist Partisinin anti-Japon birleşik cephenin temelidir; ama bu ikisinden ilk sırayı Guomintang almaktadır. Guomintang olmaksızın direniş savaşını yapmak ve sürdürmek düşünülemezdi. Şanlı tarihi içinde Guomintang... bir kez daha büyük anti-Japon mücadeleye öncülük ediyor." (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.69) Bu sözler, Guomintang'ın Japon saldırısına karşı savaşa giriştiği ilk sıralarda kör bir umuda kapılarak söylenmiş sözler olsa bile, Sian Darbesi ile milli burjuvazinin Guomintang içinde artan etkisi kastedilerek sarfedilse bile vahameti ortadadır. Birleşik Cephenin temeli ve öncüsü Guomintang tahlili, Mao Zedung hakkındaki tüm önyargıların yıkılması bakımından yeterli olacaktır.

Mao Zedung'un bu tahlilleri şüphesiz yalnızca komprador burjuvaziyi değil, toprak ağalarını da kapsamaktadır. Ancak o toprak ağaları ve anti-feodal mücadele ile ilgili daha özel tavizkar tahliller de yapmıştır. Kuşkusuz, milli demokratik devrim sürecinde ve özellikle de işgalci emperyalist bir güçle çelişme ön plana çıktığında milli burjuvaziyi kazanmayı ve işgalci emperyalist güce karşı mümkün olan en geniş cephesi kurmaya yönelik devrimci taktikler uygulanabilir ve bunlara uygun olarak devrimi ilerletmeye yönelik birtakım tavizler verilebilir. Ancak bu şartlar altında dahi devrimin temel hedefleri hiçbir şekilde gözden kaçırılmamak ve temel sınıf düşmanlarını yok edecek bir perspektifle hareket etmek esastır. Oysa Mao Zedung meseleye sınıfsal uyum ve devrimci mücadele temeline dayanmayan bir ittifaklar açısından yaklaşmaktadır. Örneğin o, toprak kiralarının azaltılmasını milli burjuvazinin kazanılmasına ve köylülüğün devrimci mücadeleye seferber edilmesine uygun devrimci bir taktik olarak değil, "savaş çabalarına karşı toprak ağalarının direnmesini yumuşatmak için" (Seçme Eserler, C.3, s.274) "Toprak ağaları ile kiracıların (yoksul köylülerin-örgütümüz) karşılıklı çıkarlarını ayarlamak" (Seçme Eserler, C.3, s.143-144) için "düşmanlarla dostları ayırt etmeyen", "en geniş birleşik cepheyi kurmak" için topraklara el konulmasından, toprak devriminden vazgeçilmesi olarak açıklamıştır. Yine benzer bir anlayışla Mao Zedung, iktidarın ele geçirilmesinden sonra 1950 yılında toprak reformu yürütülürken, "... milli burjuvaziyi tedirgin etmemek açısından yarı-feodal zengin köylülere dokunmamak daha doğru görünmektedir." (Seçme Eserler, C.5, s.26) görüşünü ileri sürmüş, milli burjuvaziyle birlik ve onu ürkütmemek gerekçesiyle feodal mülkiyet ve bağımlılık ilişkilerinin tasfiyesinden geri durmuştur. Sosyalist devrime geçildiği şartlarda, milli burjuvaziyi kaybetmemek uğruna köylülüğün devrimci taleplerini savunmaktan geri durması, demokratik devrimde ise köylülüğü toprak ağalarıyla uzlaşmaya yöneltmesi, Mao Zedung'un oldukça eski bir düşüncesidir. O, 1926'da şöyle diyordu: "ilke olarak, köylüler, toprak ağası sınıfla ilişkilerinden, onlardan ekonomik ve siyasi ayrıcalıklar talep ederek mücadele yöntemini benimsemelidirler. ... Özel koşullarda Haifeng ya da Huangnin'de olduğu gibi, halkı vahşice sömüren, özellikle gerici köy soyluları ve yerel zorbalarla karşılaşıldığında köylüler, bunları tümüyle ortadan kaldırmalıdırlar." (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.85) Köylüler, "iyiliksever(!) toprak ağaları ile barış içinde birarada yaşamalıydılar. Ancak toprak ağalarının gericileri"(!) ve zorba olanlarını (!) can düşmanları olarak görmeliydiler. O, hatta "küçük toprak ağaları arasında sol kanat, köylü birliklerinin çalışmalarına yardımcı olmaya yöneltilebilir. (Teorik ve Siyasal Düşünceler s.80) diye düşünüyordu.

Mao Zedung, "Koalisyon Hükümeti Üzerine" adlı makalesinde demokratik devrimin aşamalara bölünmesine karşı çıktı. (bkz. Seçme Eserler, Cilt 3, s.274) Ama, O, bu görüşünü eklektik olarak savundu. Aynı zamanda bu "aşama aşama"ya ya da "adım adım" yürüme ya da yemeği lokma lokma yeme" teorisi, onun görüşlerinin önemli özelliklerinden birisini oluşturdu. Mao Zedung, gericilerle, emperyalistlerle proletarya ve ezilen haklar arasındaki, devrimle karşı-devrim arasındaki çelişkileri ve mücadeleyi muğlaklaştırdı. Gericilerle geçici uzlaşmalar, onlar arasındaki çelişmelerden yararlanmayı ihmal etmeden, dev-

Revizyonist küçük-burjuva ifadesidir. » (2)

> " TÜRKİYE'Lİ MARKSİST-LENİNİSTLER OLARAK BİZLER MARKSİZM-LENİNİZMİN KOYU VE SİNSİ VE BUGÜNKÜ ŞARTLARDA TEHLİKELİ BİR DÜŞMANI OLARAK " MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ'NE KARŞI UZLAŞMAZ BİR MÜCADELEYE GİRMELİYİZ.
>
> MODERN REVİZYONİZMİN HER TÜRÜNE KARŞI, SOVYET REVİZYONİZM'İNE, TİTO REVİZYONİZMİNE KARŞI OLDUĞU GİBİ, ÇİN REVİZYONİZMİNE VE "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ"NE KARŞI MÜCADELE DE SIRADAN VE BASİT BİR İŞ DEĞİLDİR; AKSİNE BU MÜCADELE, UZUN VE ÇETİN BİR MÜCADELE OLACAKTIR.
>
> ANCAK MARKSİZM-LENİNİZM YENİLMEZ, MUZAFFER BİR İDEOLOJİDİR. BİZ KOMÜNİSTLER, MARKSİZM-LENİNİZME, MARKS, ENGELS, LENİN VE STALİN'İN FİKİRLERİNE SIKI SIKIYA SARILDIĞIMIZ ÖLÇÜDE YENİLMEZ OLACAĞIZ VE HER TÜRDEN ZORLUĞUN ÜSTESİNDE GELEREK, HER TÜRDEN DÜŞMANIMIZ KARŞISINDA VE HER ALANDA ZAFERİ ELDE EDECEĞİZ." (YOLDAŞ)

rimle karşı-devrim arasındaki çelişmenin esas alınmasını kabul etmedi. O'na göre bazı düşmanlar, zaman zaman devrimin dostu olabiliyor, gericiler "karşıtların birliği kanunu gereğince" zıtlarına, devrimcilere dönüşebiliyordu! Bu durumda, "yemeği lokma lokma yemek" gerekecekti! Mao Zedung'un baş çelişme ile ilgili anti-Marksist kavrayışı ile birleşince, "... düşman güçlerin her seferinde ancak bir bölümü yok edilebilir(Seçme Eserler, C.5 s.598) teorisi ortaya çıktı. O, her süreçteki çeşitli çelişmelerin birbirlerini karşılıklı olarak etkilediklerini, herhangi bir sürecin niteliğinin değişmesi için o sürece niteliğini veren çelişme ya da çelişmelerin çözülmesi gerektiğini; süreçte değişik zamanlarda değişik çelişmelerin keskinleşip öne çıkabileceğini, ama bu çelişme sürece niteliğini veren temel çelişme değilse, sürecin niteliğinin değişmesi için bu çelişmenin kavranarak sürecin temel çelişme ya da çelişmelerinin ve bütün diğer çelişmelerinin çözülmesi gerektiğini kabul etmedi. Bunun yerine "... eğer bir süreçte birkaç çelişme varsa, bunlardan bir tanesi önder ve belirleyici rolü oynayan baş çelişme olacak, diğerleri ise tali ve tabi durumda olacaktır."(Seçme Eserler, C.1, s.389) görüşünü ileri sürdü. Bu görüşe göre tali durumda olan çelişmelerin gelişmesini baş çelişmenin gelişmesi belirliyordu. Ve bunlar baş çelişmeye, bunların çözümü baş çelişmenin çözümüne tabi oluyordu. Mao Zedung'un bu tabi ve tali olmayı yorumlayışına göre bu durumda bütün her şeyin baş çelişmenin çözümünün ihtiyaçlarına göre ayarlanması şart oluyor ve sürece niteliğini veren çelişmenin (ya da çelişmelerin) ve onun çözümünün gerektirdiği mücadele gözden uzak tutulabiliyordu. Mao Zedung, bu anlayışını, örneğin Japon emperyalistlerinin Çin'i işgal ettiği şartlara uygulayarak, Japon emperyalistleri ve onların uşakları ile Çin halkı arasında keskinleşmiş olan çelişmeyi kavrayarak (emperyalizm ve komprador kapitalizm) ve feodalizm ile halk arasındaki temel çelişmeyi çözmek için mücadele önermek yerine, Japon emperyalistleri ve uşaklarıyla Çin halkı arasındaki çelişmeyi çözmek için Çin devriminin o günkü baş düşmanı Japon emperyalistleri ve uşaklarına karşı batılı emperyalistler ve uşakları dahil herkesle birleşme, "en geniş birleşik cephe kurma" mücadelesini önerdi. Kuşkusuz daha önce de üzerinde durduğumuz gibi, özellikle işgalci bir emperyalist düşmana karşı mücadelenin ön plana çıktığı şartlarda devrimci proletarya devrimci mücadeleyi güçlendirmek için çeşitli taktikler uygulayabilir ve çeşitli tavizler vererek uzlaşmalar yapabilir. Burada, önemli olan bu uzlaşmanın mahiyetinin doğru olarak kavranması ve halk yığınlarında emperyalistler ve gericiler hakkında boş hayaller uyandırarak devrimci mücadelenin geleceğinin ipotek altına sokulmamasıdır. Oysa Mao Zedung, bu tür uzlaşmaları ancak zorunlu olduğunda gerçekleştirelecek geçici ve tek tek anlaşmalar olmaktan çıkarmakta, "aşamalar" anlayışı gereğince bunları bir kural haline getirmekte ve Guomintang'ın "milli devrimci savaş"ı(!) ve bu savaşa "önderlik" etmesi hakkında boş hayaller yaymaktadır. Böylesi bir anlayışla, geçici başarılar kazanılsa bile, devrimin sonuna kadar götürülmeyeceği açıktır ve Çin'de de durum böyle olmuştur. Nitekim Mao Zedung, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı sırasında uygulanan ve doğru Marksist-Leninist anlayışla ele alındıkları takdirde o günün koşullarında gerçekleştirebilmiş, geçici ve şarta bağlı taktikler olarak yorumlanması gereken birtakım anlaşmaları kural haline getirerek şu sonuçlara varıyor: "Çeşitli komprador gruplara karşı mücadelede, önce içlerinden birini hedef alarak ve ilk önce vurulması gereken baş düşmana vurarak, emperyalist ülkeler arasındaki çelişmelerden yararlanmak gerekir... Önce Japon saldırganlarına ve onlara bağlı komprador gruplarını yerle bir ettik. Daha sonra dönüp, ABD'nin ve İngiltere'nin saldırı güçlerine darbeler indirdik. Ve ABD taraftarı ve İngiliz taraftarı komprador gruplarını alaşağı ettik. Toprak ağası sınıfı da farklı hiziplerden oluşur. En gerici toprak ağalarının sayısı azdır ve darbe indirirken,yurtsever olan ve emperyalizme karşı savaşılmasından yana olanları, onlarla aynı kefeye koymamak gerekir. Ayrıca, büyük ve küçük toprak ağaları arasında da ayrım yapılmalıdır. Aynı anda birçok düşmana birden değil, sadece birkaç tanesine vurun. Ve büyük toprak ağalarına vururken bile darbelerinizi bir avuç en gerici toprak ağasına yöneltin. Herkese birden vurmak, çok devrimci bir şeymiş gibi görünebilir, ama aslında büyük zararlara yol açar. (Seçme Eserler, Cilt 5, s.373) Görüldüğü gibi Mao Zedung, görevi emperyalizmi ve feodalizmi tasfiye etmek olan bir devrimde bir kısım emperyalist ve feodalle yapılan uzlaşmayı bu karşı-devrimciler arasındaki mücadeleden yararlanmak meselesi olarak değil, ama bu karşı — devrimcilerin "yurtseverliği" ve "emperyalizme karşı savaşılmasından yana" olmasına bağlamaktadır. Oysa, böylesi geçici, şarta bağlı ve devrimi ilerletici uzlaşmaları mümkün kılan şey iyi niyetli arzular değil, emperyalistlerle gericiler arasındaki çelişmelerdir.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" ÜZERİNE

Yoksulluk-zenginlik zıtlığı üzerine kurulu dünya kavrayışı, işçi sınıfı önderliğine karşı çıkması, ideolojik öncülük anlayışı, köyün şehiri kuşatması görüşü vb. nin yanı sıra gericilerin devrimci olabilmesi, baş düşman ve baş çelişme konusundaki görüşleriyle de Mao Zedung, kendisi formüle etmemiş olsa dahi, "Üç Dünya Teorisi"nin savunucularına bu teorinin üzerine oturacağı hazır temeller sunmuştur. Proletaryanın nihai hedefi ve sosyalizm uğruna mücadele yerine sınıf işbirliği ve milli teslimiyeti, Rus emperyalizmine karşı proleter devrimin bütün diğer düşmanlarını kapsayan geniş cephe siyasetini vb. vaazeden bu teori, O'nun son zamandaki pek çok "üç dünyacı" konuşması da dikkate alındığında, pek muhtemeldir ki, Mao Zedung'undur. Fakat böyle olmaması, proletarya ve dünya halklarının önünü karartmak için ortaya atılan bu teorinin oluşturulması ve yaygınlaştırılmasında Mao Zedung'un sorumluluğunu ortadan kaldırmaz.

Mao Zedung, ÇKP yönetimi tarafından son yıllarda cümle cümle yayınlanan ve dünyadaki gerçek durumu karartmak için emperyalistlerin ve revizyonistlerin öteden beri yayınladıkları çeşitli teorilere güç katan dünyanın üçe ayrıldığı, Çin'in bir üçüncü dünya ülkesi olduğu,"üçüncü dünya ve ikinci dünya ülkelerinin birleşmesi" gerektiği vb. şeklindeki kısa beyanatlarının yanı sıra, özel olarak "Üç Dünya Teorisi"nin oluşturulması yolunda tahliller de geliştirmiştir. O, örneğin, 1956'da muğlak bir şekilde Japon emperyalist burjuvazinin ve çeşitli burjuva-feodal ülke hakim sınıflarının, bu ülke halkları nın yanı sıra, ABD emperyalizmine karşı bir hoşnutsuzluk içinde olduğunu söylüyordu. Ve buna dayanarak, ilerde "Üçüncü Tarihi Akım" olarak adlandırılacak olan "Bütün Ezilen Ülkeler Bağımsızlık İstiyor", (Seçme Eserler, C.5 s.350) formülasyonunu yapıyor, çeşitli ülkelerin mücadelesi ile Amerikan emperyalizminin tarih sahnesinden silineceğini ileri sürüyordu. Mücadelenin proletarya ve ezilen halklarla burjuvazi, emperyalizm ve dünya gericiliği arasında değil, çeşitli ülkeler arasında ele alınması gerektiği düşüncesi ile o şöyle diyordu: "Kuzey ve Güney Amerika, Asya ve Afrika ülkelerinin, Birleşik Amerika ile sonuna kadar, yağmur ve rüzgar kağıttan kaplanı yiyip bitirinceye kadar çatışma zorunda kalacakları anlaşılıyor." (Seçme Eserler, C.5, s.353) Süveyş buhranı sırasında ise, olguların gerçek niteliğinden soyutlanmış metafizik,idealist bir çelişmeler anlayışından hareket ederek, emperyalist ülkeleri nitelik bakımından belli ölçüde birbirinden ayırt etmiş ve şunları söylemiştir:"Ortadoğu'da iki tür çelişme ve üç tür güç çatışma halindedir. İki tür çelişme şunlardır: Birincisi, çeşitli emperyalist devletler arasında, yani Birleşik Amerika ile İngiltere ve Birleşik Amerika ile Fransa arasındaki çelişmeler, ikincisi de emperyalist devletler ile ezilen uluslar arasındaki çelişmeler. Üç tür güç ise şunlardır: Birincisi en büyük emperyalist devlet olan Birleşik Amerika, ikincisi, ikinci dereceden emperyalist devletler olan İngiltere ve Fransa, üçüncüsü ezilen uluslar." (Seçme Eserler. C.5, s.414) Ama Mao Zedung, "onların (emperyalistlerin-örgütümüz) birbirlerine düşmeleri bizim için yararlıdır" (age) ve "biz onların ülkelerindeki halk devrimini destekliyoruz" (age) diyor ve henüz bu "ikinci dereceden emperyalist devletler"i "en büyük emperyalist"e karşı, devrimin temel yedeği olarak görmüyor, bir emperyaliste karşı diğerini desteklemeyi değil, emperyalist ülkelerde devrimi desteklemeyi öneriyordu. Ama Mao Zedung, 1963'de "Japon gazetecileri ile konuşma"sında bir adım daha attı "Arabölgeler" tahlilini -ki bu "ikinci dünya" tahlilinin çıkış noktasıdır- yaptıktan sonra,"Batı Avrupa, Avustralya, Kanada ve diğer kapitalist ülkelerden" meydana gelen bu "ara bölgenin ülkeleri"nin hakim sınıfları sömürücü ve zalimlerdir, fakat bu ülkelerin kendileri ABD'nin denetim, müdahale ve nüfuzu altındadırlar. Bu yüzden Amerikan denetiminden kurtulmak istiyorlar. Bu açıdan onların sosyalist ülkeler ve diğer ülkeler halkları ile ortak yanları vardır" (Aktaran, Aydınlık aylık dergisi, S.78, s.23) şeklindeki görüşleri ortaya koyarak, emperyalistlerin tabiatının değişebileceği fikri ile birlikte "ikinci dünya" tahlilinin gerçek temelini attı. O, aslında, emperyalistlerin kasap bıçaklarını asla bırakmayacaklarını ve yok olana dek asla Bu da olmayacaklarını" (Teorik ve Siyasal Düşünceler,s.221) doğru olarak düşünürken, eklektik bir şekilde, 1945'te "... Amerikan politikacıları ve askeri şahsiyetleri arasındaki hepsi de bir eşitlik temelinde davranmaya hazır olan dürüst ögelerin Hurley'in (ABD'nin Çin Elçisi-örgütümüz) hatalı politikasını (Çan Kay-şek'i destekleme ve Çin'i sömürgeleştirme politikasını) düzeltmek için işe karışacağını umuyoruz" (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s. 197) diyebiliyordu.

HALK SAVAŞI ÜZERİNE

Mao Zedung, en önemli tezlerinden birini ileri sürdüğü bu konu da dahil, eklektizme düşmekten kurtulamamıştır. O, bazı Latin Amerika partilerinin temsilcilerine, "Çin devriminin tecrübesi, yani köylük bölgede üs bölgeleri kurulması, şehirlerin köylük bölgelerden kuşatılması ve en sonunda şehirlerin ele geçirilmesi ülkelerinizde birçoğu için tamamen geçerli olmayabilir ama bunlardan yararlanabilirsiniz. Lütfen Çin tecrübesini mekanik bir biçimde aktarmayın. Herhangi bir yabancı ülkenin tecrübesinden sadece yararlanılabilir. Fakat bu asla bir dogma olarak alınmamalıdır" (Seçme Eserler, C.5, s.373) şeklinde doğru (köyün şehiri kuşatması hakkındaki anti-Marksist kavrayışının içeriğinin bir kenara bırakırsak), bir öğüt verdi. Ama, bu öğüdü kendi yazdıkları ile çelişiyordu. Mao Zedung, halk savaşının teorik temelini şöyle koymaktadır:

"Faşist olmadıkları ya da savaş halinde olmadıkları zaman, kapitalist ülkeler içte (feodalizm değil) burjuva demokrasisini uygularlar. Dış ilişkilerinde ise, kendileri tahakküm altında olmayıp, başka ülkeleri tahakküm altında tutarlar. Bu özelliklerinden dolayı, kapitalist ülkelerdeki proletarya partisinin görevi uzun bir legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitmek, kuvvet toplamak ve böylece kapitalizmi nihai olarak yıkmaya hazırlanmaktır. Bu ülkelerde mesele, parlamentodan bir kürsü olarak yararlanma, iktisadi ve siyasi grevler, sendikaların örgütlenmesi ve işçilerin eğitilmesi meselesidir. Orada örgütlenme biçimi legaldir, mücadele biçimi de kansızdır. (Askeri değildir) Bir ayaklanma ve savaşı başlatmanın zamanı geldiğinde, ilk adım şehirleri ele geçirmek, ardından da köylük bölgelere ilerlemek olacaktır , tersi değil...

"Çin ise farklıdır. Çin'in özellikleri bağımsız ve demokratik değil, yarı-sömürge ve yarı-feodal olması,içte demokrasi olmayıp feodal baskı altında bulunması ve dış ilişkilerinde milli bağımsızlığına sahip olmayıp, emperyalizmin tahakkümü altında olmasıdır. Dolayısı ile yararlanabileceğimiz bir parlamentomuz ve işçileri legal olarak grev için örgütleme hakkımız yoktur. Komünist Partisinin buradaki görevi, esas olarak, ayaklanma ve savaşı başlatmadan önce büyük şehirleri ele geçirip köylük bölgeleri işgal etmek değil, tam tersidir.

"Bütün bunlar, Çin ile kapitalist ülkeler arasındaki farkı ortaya koymaktadır. Çin'de esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi ordudur. Kitle örgütlenmesi ve kitle mücadelesi gibi diğer biçimler de son derece önemli hatta vazgeçilmezdirler ve hiçbir şart altında küçümsenemezler, ama onların amacı, savaşa hizmet etmektir. Bir savaşın patlamasından önceki bütün örgütlenme , ve mücadele savaşa hazırlık içindir. Savaş patladıktan sonra ise, bütün örgütlenme ve mücadele, savaşla dolaylı ya da dolaysız olarak uyum içinde yürütülür."(Seçme Eserler, C.2, s.222-223) ve;

"Böyle düşmanlar karşısında Çin devriminin esas araçları ya da biçimi, barışçıl mücadele değil, silahlı mücadele olmak zorundadır. Çünkü düşmanlarımız, Çin halkının barışçı bir şekilde hareket etmesini imkansız kılmış ve onun bütün siyasi özgürlüklerden ve demokratik haklardan yoksun bırakmaktadır...

"Çin'in kilit şehirleri kuvvetli emperyalistler ve onların gerici Çinli müttefikleri tarafından işgal altında bulunduğuna göre, devrimci safların geri köyleri, ileri köylere dönüştürmeleri köylük bölgelere saldırmak için şehirleri kullanmakta olan vahşi düşmanlarına karşı sağlamlaştırılmış üs bölgelerini devrimin büyük birer askeri, siyasi, iktisadi ve kültürel kalesi haline getirmeleri böylece uzun süreli savaşla devrimin nihai zaferini yavaş yavaş gerçekleştirmeleri zorunludur." (Seçme Eserler, C.2, s.316)

Mao Zedung'un yukarda aktardığımız görüşleri, aslında bütün yönleriyle eleştirilmeye kalkıldığında, bu yazının sınırlarını aşar. Bu yüzden,biz, buradaki anti-Marksist, maceracı ve teslimiyetçi (bu ikisinin iç içeliği burada açıkça görülmektedir) kaderci mekanik anlayışlara ancak kısaca işaret ederek konumuzla ilgili bölüm üzerinde duracağız.

Mao Zedung, mücadele ve örgütlenme biçimleri konusunda tamamen anti-Marksist bir konumdadır. O, mücadele ve örgütlenme biçimlerine objektif durum, koşullar ve proletaryanın bu duruma uygun strateji ve taktikleri açısından değil, subjektif niyet ve istekleri açısından yaklaşıyor. Marksizm-Leninizm bize, mücadele biçimlerini yaratan insan iradesi değil, objektif koşullar olduğunu öğretir. Proletarya, her dönemde bu objektif koşulları göz önüne alarak uygun bir örgütlenme ve mücadele çizgisi izler. Bir ülkede işçi sınıfının silahlı mücadeleye başvurup, vurmayacağını belirleyen, o ülkedeki demokratik haklar ve özgürlüklerin bulunup bulunmadığı değil, objektif koşulların ve kitlelerin mücadelesinin gelişmesinin, barışçıl mücadele biçimlerini geçersiz kılıp kılmadığıdır. Proletarya, sözde demokratik hakların en geniş olduğu ülkelerde bile legal bir temel üzerinde örgütlenmeyi esas alamaz. Bir ülkede demokratik hak ve özgürlüklerin bulunup bulunmaması, kendi başına mücadelenin askeri mi yoksa barışçıl mı olacağından çok legal ve illegal mücadeleler arasındaki ilişkiyi ilgilendirir. Objektif olarak devrim durumunun teşekkül etmediği ve silahlı mücadelenin koşullarının oluşmadığı bir ülkede,demokratik hak ve özgürlükler yok diye, silahlı mücadeleye başvurulamaz. Bunun tersi de doğrudur. Bir ülkede demokratik hak ve özgürlükler olduğu halde, silahlı mücadelenin koşulları olgunlaşmış olabilir. Bütün bunların yanı sıra Mao Zedung'ta kaderci bir anlayış da mevcuttur. O'na göre eğer burjuvazi demokratik hak ve özgürlükleri tanımışsa şehirlerde işçi sınıfını örgütlemek, ekonomik ve siyasi grevler yapmak mümkündür. Ama, bu haklar yoksa o zaman yukarda sözü edilen mücadele ve örgütlenme biçimlerini gerçekleştirmek de imkansızdır! Bu takdirde, şehirler, karşı-devrimin üsleri olarak kabul edilip, emperyalistlere bırakılır ve salt askeri bir bakış açısından köyler, devrimin üsleri halinde düşünülürken, şehirlerin ve işçi sınıfının payına köylülük tarafından kuşatılmak, zaptedilmek ve kurtarılmak düşer! Aslında Stalin'in de belirttiği gibi, tamamen o dönemde Çin'deki objektif koşullara bağlı olarak Çin devrimi, silahlı devrimle silahlı karşı-devrimin çatışması biçiminde gelişmiştir. Mao Zedung, anti-Marksist dar küçük-burjuva milliyetçi bakış açısı ile Çin'deki durumu yaratan koşulları kavramaktan uzaktır ve bu nedenle o, içinde yaşanılan durumu anti-Marksist bir açıdan teorileştirmeye çalışırken tamamen idealist ve mekanik bir mücadele ve örgütlenme anlayışını savunmakta ve yaymaya çalışmaktadır.

Mao Zedung, aynı şekilde meselelere askeri bakış açısı ile yaklaştığını örtbas edebilmek için sözde sıraladığı koşullara dayanarak Çin'de esas örgütlenme biçiminin ordu olduğunu ileri sürüyor. Ve yine bütün bu anlayışlarına bağlı olarak yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde böylesine sözde "Marksist-Leninist" ama gerçekte ülkemizde de örnekleri çok sayıda gördüğümüz türden bir "öncü savaş" anlayışını formüle ediyor. Gerçekten de yukarda formüle edilen bakış açısının 1971 döneminde THKO, THKP-C, TİKKO gibi örgütlerin örgütlenme ve mücadele biçimleri sorununa bakışlarından hiçbir farkı yoktur. Mahir Çayan'ın "Kesintisiz Devrim"leri, İ. Kaypakkaya'nın yazıları ve örgütümüzün küçük burjuva ihtilalci döneminin belgesi olan "Türkiye Devriminin Yolu" broşüründe savunulan birçok küçük-burjuva devrimci görüş ve tez, bu tür görüşleri dünya ölçüsünde körükleyen Troçkist ve Kastrocu akımların yanı sıra Mao Zedung'un bu tür teorilerinin de etkisi altında şekillenmiştir. Proleter devrimci hareket, küçük-burjuva devrimci geçmişini Marksizm-Leninizme dayanarak eleştirirken, Mao Zedung'un bu tür görüşlerini de aslında reddetti. Bugün bu tezleri Mao Zedung şahsında da açıkça eleştirirken yalnızca eksik kalmış bir işi tamamlıyoruz.

J.V. Stalin'in 100. Doğum Yıldönümü ile ilgili TDKP-İÖ MK Kararı

O'nun savaştığı gibi savaşalım

21 Aralık 1979 büyük Marksist-Leninist, dünya proletaryasının yüce önderi J.V. Stalin'in 100. doğum yıldönümüdür.

J.V. Stalin, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferi, devrimin iç ve dış düşmanlarına karşı savunulması, proletarya diktatörlüğünün kurulup sağlamlaştırılması, ve dünyanın ilk sosyalist ülkesinde sosyalizmin inşası için Lenin'le birlikte savaştı. Lenin'in iyi bir öğrencisi, yakın çalışma arkadaşı ve Marksizm - Leninizmin sadık ve uzlaşmaz takipçisi olarak Partinin ve Sovyet devletinin başında bulunduğu otuz yıl boyunca sosyalizmin inşasının çetin teorik ve pratik meselelerini ele alarak çözümledi.

J.V. Stalin, hayatı boyunce revizyonizmin ve oportünizmin uzlaşmaz düşmanı oldu. Bolşevik Partisi içinde her türlü sapmaya karşı Lenin'le aynı safta amansız bir mücadele sürdürdü. Lenin'in ölümünden sonra da aynı kararlılık ve cesaretle Bolşevik Partisi ve uluslararası komünist hareket içinde ortaya çıkan devrim düşmanı akımlara karşı Marksizm - Leninizmi, devrimi, proletarya diktatörlüğünü savundu. Troçkistlerin ve Buharinc lerin karşı - devrimci komplolarını açığa çıkardı; revizyonist tezlerine öldürücü darbeler indirdi. Tito tarafından formüle edilen ve daha sonra Kruşçev-Brejnev ve ÇKP yönetimi tarafından da savunulan modern revizyonist tezleri ilk ortaya atıldığı zaman mahkum etti. Uluslararası komünist hareket içinde emperyalizmin ajanı olarak bu hareketi bölmeye, yolundan çıkarmaya çalışan Tito'nun komünist hareketten tecritini sağladı. J.V. Stalin'in oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelesi dünya komünistlerinin her zaman başvurdukları zengin bir kaynak oldu.

J.V. Stalin, proletarya ve halkı devrime hazırlayacak, devrim mücadelesini yönetecek, proletarya diktatörlüğünü kuracak sınıfsız topluma kadar sürecek olan mücadeleyi yönetecek Leninist partinin ilkelerini Marksist - Leninist teori ve Bolşevik Partisi deneyleri ışığında formüle etti. Partinin kendini oportünist unsurlardan arıtarak güçleneceğini belirten J. V. Stalin, parti içinde yabancı çizgilerin varlığına müsaade edilemeyeceğini savundu ve J.V. Stalin'in başında bulunduğu SBKP(B) her zaman tek bir çizgi, Marksist-Leninist çizgiyi izledi.

J.V.Stalin, her dönemde proleter enternasyonalizminin kararlı savunucusu oldu. Her zaman uluslararası komünist hareketin birliği ve başarısı için mücadele etti; komünist partilerin gelişip güçlenmesi için, her türlü çabayı gösterdi. Lenin döneminde olduğu gibi SSCB'de ulusal kurtuluş hareketlerinin en yakın destekçisi oldu. Dünya proletaryasının ve ezilen halkların yüce önderi J. V. Stalin zamanında SSCB dünya devriminin merkeziydi. Sovyet devletinin dünya devrimine sağladığı maddi ve manevi desteğin yanında J.V.Stalin, komünist partilerin önündeki sorunlara gösterdiği ilgi, bu sorunlara getirdiği çözüm ve önerileriyle de bu partilerin yolunu aydınlattı; daha da bolşevikleşmelerine katkıda bulundu. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerde devrim meselesi üzerine Leninist tezleri derinleştiren J.V. Stalin bu ülke partilerinin önündeki devrim aşamasını doğru olarak belirlerken, kesintisiz olarak sosyalizme geçmenin yolunu gösterdi.

J.V.Stalin, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında milli meselenin ele alınışı ve meselenin kazandığı yeni muhteva üzerine tezleriyle bütün oportünist, revizyonist ve milliyetçi görüşleri çürüttü. Milli meselenin proleter devrimi genel meselesinin bir parçası olduğunu ortaya koydu. J.V.Stalin, milli mesele üzerine tezlerinin yanında devrimden önce "halklar hapishanesi" olan Rusya'da gerçekleştirdiği milli meselenin ilkelere uygun pratik çözümü ile de devrimci pratiği zenginleştirdi.

J.V.Stalin'in başında bulunduğu Bolşevik Partisi, sosyalist anayurdu savunmak için sovyet halkını ayağa kaldırdı. Komünizmin, sosyalist anayurdun, proletarya ve halkların düşmanı faşist saldırganlara karşı J.V.Stalin önderliğinde Sovyet halkının kahramanca yürüttüğü ve zaferle sonuçlandırdığı bu savaş, dünya ölçüsünde tarihi öneme sahiptir. Hitler'in ordularına ilk yenilgiyi tattıran Stalin komutasındaki Sovyet Kızıl Ordusunun faşizmin bozguna uğratılmasındaki rolü belirleyici olmuştur.

J.V.Stalin'in adı devrim düşmanlarına her zaman korku vermiştir. Sosyalist devleti boğmak isteyen emperyalist burjuvaziyi ve içerdeki uzantıları, proletarya diktatörlüğünü yıkmak için partiyi tasfiye etmek isteyen Troçkistler, uluslararası komünist hareketi içinden bölmeye çalışan emperyalizmin ajanı Tito, SSCB'de kapitalizmi restore eden Kruşçev-Brejnev kliği anti-Marksist görüşlerini uluslararası komünist hareket içinde yaymaya çalışan Mao Zedung, yeni bir süper devlet olma peşinde koşan ÇKP yöneticileri hep Stalin'i hedef almışlardır. Marksizm-Leninizme, devrime, proletarya ve emekçi halka düşman olan herkes J.V.Stalin'e saldırdı ve saldırmaya devam ediyor. Marksizm-Leninizmi, devrimi, proletarya diktatörlüğünü, proleter enternasyonalizmini savunan sınıfsız toplum için emperyalizm ve her ülkedeki uşaklarıyla savaşan,gerçek Marksist-Leninist partiler her zaman J.V.Stalin'in eserlerinden öğrenmişler; O'nun izinden gitmişlerdir. Stalin'in adı, proletarya ve ezilen halkların gönlünde sarsılmız bir yer tutmaktadır.

Her zaman J.V.Stalin'i ve eserlerini savunmak gerçek Marksist-Leninistlerle revizyonistler arasında bir ayraç olmuştur. İdeolojik-siyasi çizgisini dünya proletaryasının büyük ustaları Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e dayanarak inşa eden Türkiye Devrimci Komünist Partisi - İnşa Örgütü , her zaman J.V.Stalin'i ve eserlerini kararlılıkla savunmuştur ve bu meseleyi bir ilke sorunu olarak görmektedir.

J.V.Stalin'in 100. doğum yıldönümünü kutladığımız içinde bulunduğumuz dönemde J.V. Stalin'in eserlerinin yeniden incelenmesi büyük önem taşımaktadır. Uluslararası komünist hareket, Kruşçev - Brejnev revizyonizminden sonra"Üç dünyacı" revizyonizmin açtığı yaraları sarıyor, Marksist-Leninist partiler gelişiyor, güçleniyor, yeni partiler kuruluyor. Emperyalist-revizyonist sistemin krizinin her geçen gün derinleştiği dünyada gerçek Marksist - Leninist partiler devrimin kızıl bayrağını yükseltiyor. Gerçek M-L partiler yeni bir uluslararası birliği gerçekleştirmek için mücadele ediyor. Ülkemizde, örgütümüz Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in önderlikleri üzerinde yükselen çizgi temelinde proletaryanın gerçek Marksist-Leninist partisi Türkiye Devrimci Komünist Partisi 1. Kuruluş Kongresine hazırlanıyor. Sınıf mücadel sinin önümüze koyduğu görevleri yerine getirmeye çalışıyor; revizyonizm, reformizm ve oportünizm ile dişe diş mücadele sürdürüyoruz.

Dünya devrim tarihi ve örgütümüzün deneyleri, Marksizm-Leninizmin ışığında, Marks, Engels, Lenin, Stalin'in ölümsüz fikirleri ışığında yürüdüğü sürece zaferin mutlak olduğunu gösteriyor. Devrimin önümüze çıkardığı çetin sorunları doğru bir şekilde çözümlememizin Marksist-Leninist çizgiden ayrılınmadığı sürece mümkün olduğunun bilinciyle hareket eden Merkez Komitemiz, 100. doğum yıldönümünde J.V.Stalin'in eserlerinin örgütümüz içinde yeniden incelenmesi, O'nun ölümsüz fikirlerinin proletarya ve emekçi halk içinde daha da yaygınlaştırılması kararını almıştır.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !
YAŞASIN DÜNYA PROLETARYASININ BÜYÜK ÖĞRETMENİ STALİN !

At izinin

Baş.ta.sa.1'de

görev bu mücadelenin daha yükseltilmesine önderlik etmek iken; faşizme karşı mücadelede hiçbir sonuç alıcı nitelik taşımamasının yanında, gericiliğin yükselen halk hareketine saldırmak için bahaneler bulmasına, MHP'nin kendisini saldırı kurbanı bir mazlum olarak göstermesine vb. yol açan eylemlerin yalnızca faşizmin işine yarayabileceği açık değil midir? Benzer eylemleri bizzat faşistler de yapabiliyorsa ya da yapabilecekse, bu, bireysel terörizmin ancak faşizme alet olabileceğini, bir provokasyon ortamının yaratılmasına hizmet edebileceğini göstermez mi?

TKP, TİKP gibi faşist diktatörlüğün azılı savunucularının her türlü devrimci eylemi, gerici şiddete karşı, devrimci şiddetin her uygulanışını karalamaları, sözde provokasyona karşı çıkma maskesi ardında devrime karşı çıkmaları, revizyonizmin karakteri gereğidir. Devrime ve devrimci eylemlere karşı olmak başkadır; neyin ne zaman devrimci olacağını, ne zaman faşizmin işine yarayacağını ayırt etmek başka.

Devrimci şiddeti savunmak, şiddete dayanan devrim fikrinden yana olmak; burjuva devletin yıkılmasını savunmak, onun sınıfsal dayanaklarını tasfiyeyi amaçlamak demektir. Yoksa tek tek kişileri hedeflemek, burjuva devleti parçalayacak tek güç olan proletaryanın önderliğinde halkın mücadelesi yerine bireysel terör eylemlerini geçirmek değil.

Bugün faşizme karşı öfkeyle dolu bazı dürüst devrimciler de kimin tarafından organize edildiği ya da en azından yol verildiği belli olmayan bireysel terör yolunu tutmuşlardır. Ama faşizmin ekmeğine katık olmaktan başka ne elde edebilirler?

Faşizm nedir? Tek tek kişiler mi? Onları mı hedeflemek gerekir? Bu, hede şaşırtmaktan, devrimci enerjiyi boşa harcamaktan başka neye yol açabilir?

Faşizme karşı gerçekten mücadele etmek isteyenlerin yapacağı tek doğru şey, faşizmin sınıf dayanaklarına karşı, faşist diktatörlükle birlikte bu dayanakları ortadan kaldırmak için mücadele etmektir. Emperyalistlerin desteklediği komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı, onların ekonomik ve siyasi egemenliklerine son vermek için mücadele etmektir. Böyle bir mücadeleyi kim verebilir? Tek tek kişiler mi? Hiç de değil. Faşizme karşı mücadele, bir sınıf mücadelesidir. Faşizmle çatışan sınıf güçleri, başta işçi sınıfı olmak üzere, geniş halk kitleleridir. Ve işte şimdi tam da bu mücadele yükselmektedir. İşçilerin grevleri yoğunlaşıyor. Grev dalgasının kabarması gözle görülebiliyor. Geniş köylü kitleleri hoşnutsuz. Toprak ve özgürlük talep ediyorlar, ürünlerinin yok pahasına kapatılmasından öfke duyuyorlar. Şehir yoksulları sefaletin batağına gün geçtikçe daha fazla batıyor ve seslerini yükseltiyorlar.

Peki, sen terörist, sen ne yapıyorsun? Kitlelerin mücadelesinin, faşizmi mezara gömecek bu tek gerçek alternatifin yerine sahte alternatifler koymaya çalışarak kimin işini kolaylaştırıyorsun? Kimin eline bahaneler veriyorsun? Gerçek mücadele fabrikalarda, tarlalardadır. Sense, kitlelerin mücadelesinden kopuk eylemlerinle, iki bomba atmakla her şeyin değişeceğini sanıyorsun. Kitle mücadelesini devrim hedefine yöneltmek, bir üst düzeye yükseltmek, onun yeni biçimlerini örgütlemek ve iktidar için mücadele etmek yerine, sınıflar savaşı ve ordular savaşı yerine, tek tek faşistlerle düello, onu kazanma ihtimalin olmaması bir yana, devrime yarar sağlayabilir mi?

Pasifizm ne demektir. Her yerde her zaman silah kullanmamak mı? Yoksa kitle mücadelesi gittikçe yükselirken bunu seyretmek ve silah sesi kulağına hoş gelecek(!) kitlelerin kendiliğinden silah kuşanacağını sanmak mı? Kim tatmin olacak, kendin mi? Hayır, tatmin olan burjuva-feodal hakim sınıflardır, faşist diktatörlüktür. Kitlelerin örgütsüz, dağınık bırakılması doğrudan onların işine yaradığı gibi, yaratılan provokasyon ortamı kitle mücadelesini bastırmak için yine onların eline kozlar veriyor.

Devrimcilik, ne boş laf etmektir, ne boşa kurşun atmak, ne kitlelerin adına hareket etmek ve ne de kitlelerin şiddeti olan devrimci şiddete kara çalmak.

Her gerçek devrimcinin yapacağı tek şey, kitle mücadelesinin başına geçmek, her türlü provokasyonla birlikte, onun da esas mihrakını teşkil eden faşist diktatörlüğü sınıf dayanaklarıyla birlikte yok etmek için mücadelenin alacağı yeni biçimlere hazırlanmak, bu biçimleri örgütlemekten kaçınmamak, yalnızca somut taleplerini savunmakla yetinmeyip kitleleri devrim hedefine yöneltmektir.

Ülke

Baş.ta.sa.8'de

…du.

DÇM hesapları ile giren dövizin nasıl kullanılacağını yalnızca borç verenle borç alan komprador kapitalistler karar veriyordu. Çoğu zaman da borçlar proje kredilerine benzer bir biçimde belirli ithal ve sanayi girdileri için açıldığından, kredi borç verenden yeni mallar almak için kullanılıyordu.

DÇM uygulaması sonucunda 2,5 yıl içinde Türkiye'nin dış borçları 3,5 misli arttı. Bu toplamın yarısından çoğu kısa vadeli ve yüksek faizliydi. Çünkü DÇM yoluyla alınan kredilerin en önemli özelliği kısa vadeli oluşlarıydı.

Dış borçların artması nın yanında DÇM ülkedeki enflasyon hızını da artırdı. Çünkü çoğu zaman yurda gelen döviz karşılığında hazineye Türk Lirası yoksa hemen para basılıp ihtiyaç karşılanıyordu. Bu dönem içinde piyasaya, var olanın bir mislinden fazla para sürüldü.

MC hükümeti son günlerini yaşarken artık DÇM de ülke ekonomisini döndürmeye yetmiyordu. Alacaklılar kapıya dayanmıştı ve emperyalistler bu derece kötü durumda bir ekonomisi olan ülkeye yeni borçlar verme riskini göze almıyorlardı.

ECEVİT: AYNI YOLUN YOLCUSU

Ecevit, 1978 yılında MC'nin ekonomi-politikasını miting meydanlarında eleştirerek iktidar oldu. Proleter devrimciler daha CHP iktidarının ilk günlerinde Ecevit iktidarının komprador burjuvazinin çözümlerini benimseyeceğini, esas olarak onların dertlerine çare bulmaya çalışacağını ve yaşanan buhrandan çıkış yolu bulamayacağını belirttiler. 19 aylık Ecevit iktidarının ekonomik uygulamaları proleter devrimcilerin öngörülerini fazlasıyla doğrulamaktan başka bir sonuç vermedi.

Demirel'i "borç yiğidin kamçısı" dedi diye eleştiren Ecevit, kısa sürede bu sloganın en ateşli taraftarı oldu. O da tıpkı Bayarlar, Menderesler, Demireller gibi IMF'nin, yani emperyalist dünyanın yaşadığı buhranı yarı-sömürge ülkelerin üzerine yıkmakla görevli tefecinin önünde boyun büktü. O da emperyalizme bağımlılık ve teslimiyet yolunu seçti.

Miting meydanlarında "halkçı ve anti-emperyalist" nutuklar atması, ülke ekonomisinin emperyalizme bağımlı yapısını değiştirmeye yetmedi. Kendinden öncekiler ne yaptıysa Ecevit de o yolu izledi. Halkçı maskesi bozulmasın diye IMF direktiflerinin gizlice uygulanması konusunda bir süre ısrar ettiyse de içerden komprador burjuvazinin, dışardan emperyalistlerin dayatmaları karşısında fazla dayanamadı.

Ecevit'in Nisan ayı başında "ekonomiyi kurtarma planı" ve Haziran ortasında IMF ile açıktan yaptığı tüm anlaşma ve uygulamalar, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını artıracak ve bugün yaşadığımız buhrana merhem olamayacak nitelikte önlemlerdir.

Ecevit'in aldığı tedbirler dış borçları yeniden iki misline çıkarmıştır. Enflasyon körüklenecek, işsizlik oranı yükselecek ve üretim düşmeye devam edecektir.

ÇIKIŞ YOLU YOK

Şimdi ülke yeni bir döneme girmektedir. Daha doğrusu komprador burjuvazinin sözcüleri IMF ile yapılan anlaşmayla birlikte artık ülke ekonomisinin düzlüğe çıkacağı üzerine ahkam kesiyor ve önümüzde yeni ve iyimser olunabilecek bir dönemin açıldığını iddia ediyorlar.

Ancak bu iddiayı ne uzun, ne de kısa bir vade için doğrulayacak hiçbir belirti yoktur. Bu sistem sürdüğü sürece nispi düzelme ve ferahlamalar görülse bile, emperyalist dünya ile birlikte Türkiye'de hiçbir dönem ekonomik buhranlardan kurtulamayacaktır.

Öte yandan kısa vadede buhrandan çıkış yolu kesinlikle bulunmamaktadır. Buhranın bugün için yarattığı etkiler ve sonuçlar açısından incelendiğinde bu durum daha kolay görülebilecektir. Örneğin tek başına enflasyon sorunu bile ele alınsa uzun bir süre için enflasyon oranında bir düşüşün olmayacağı görülecektir. Enflasyon, şimdi batılı emperyalist ülkelerin ekonomilerini çok daha sıkı bir biçimde pençesi altına almıştır. ABD, İngiltere, İtalya gibi ülkelerde enflasyonun tırmanış oranı ortalama % 10 luk bir düzeye varmıştır. Her yönüyle batılı ekonomilere bağımlı olan Türkiye ekonomisi her saat, her gün, her hafta bu enflasyonu katmerleşmiş bir biçimde ülke içine ithal etmektedir.

Öte yandan bütçe açıkları, iç borçlar ancak karşılıksız para basılmasıyla karşılanmaktadır ve bu açıklar sürdükçe hükümetlerin başka çareleri de yoktur. Bunlar da enflasyon oranını hızla artıran etkilerde bulunmaktadır.

İşsizlik sorununda da durum benzer bir tablo çizmektedir. Batı ülkelerinin ekonomileri daha 1974 yılında başlayan buhranın etkilerini üzerinden atamadan yeni bir durgunluk dönemine girmiştir. Örneğin ABD'nin kalkınma hızı bir yıl içinde % 5'ten % 2'ye düşmüştür ve bu düşüşün kısa süre içinde daha da hızlanacağı tahmin edilmektedir. İngiltere'nin büyüme hızı da % 1 civarındadır.

Batının lokomotifi sayılan Almanya'nın kalkınma hızı bile % 3'tür ve bunun kısa bir süre içinde düşeceği varsayılmaktadır.

Batı ekonomilerini, böyle bir durgunluğun yerini çöküntüye bırakacağı düşünülürse Türkiye ekonomisinin de aynı koşullara boyun eğeceği anlaşılabilir. Durgunluk ve çöküntünün doğal sonucu da işsiz sayısının hızla kabarmasıdır. Üretimin olmadığı yerde iş de olmaz.

Öte yandan hükümet IMF nin "kalkınma hızını yavaşlatın" direktifini kabul etmekle daha işin başından işsizliği ve üretim düşüklüğünü onaylamış olmaktadır.

Dış borçlar, dış ticaret ödemeler dengesi vb. gibi devlet açıkları açısından da durum her zamankinden daha karanlıktır. IMF ile yapılan anlaşma sonucu gelen yeni borçlar, vadesi dolan eski borçların ertelenmesi sonucu faiz yükleriyle birlikte toplam 25 milyar liraya yakın bir borç yükü ülke ekonomisini kıskaç altına almış olmaktadır. Bu borçlar şimdilik ertelenmiş olsa dahi birkaç yıl içinde yine de ödenmek zorundadır ve bu ödemeler Türkiye'nin ödemeler dengesini altüst edecektir.

Batıdaki durgunluk ihracat olanaklarını yok edecektir. Ticaret hadleri yine yarı-sömürge ülkelerinin aleyhlerine olarak değişmektedir. Bütün bunlar dış ticaret açıklarını hızla kabartacaktır.

Şu herkesin ağzındaki taze para açısından da durum pek içaçıcı değildir. IMF'nin izniyle verilecek olan toplam 1,5 milyar dolarlık yeni borç her istendiği yere kullanılamayacak, IMF'nin ve borç veren ülkenin dayatmalarına uygun olarak harcanacaktır.

Sonuç olarak 1979 içinde iyice sıkılan darboğazın alabildiğine daralacağı ve "enkaz"ın yine ortada kalacağı açıkça görülmektedir. Çünkü enkazı ortaya çıkaran koşullar tesadüfi ve insan iradesine bağımlı şeyler değil, tümüyle Türkiye ekonomisinin emperyalizme bağımlı, geri, yarı-sömürge, yarı-feodal yapısının ortaya çıkardığı sonuçlardır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi: Teoman Göral ★ Sorumlu Yazıişleri Md: Osman Taş ★ Yönetim Yeri: 2.Beyler 848. Sok. No. 90/213 Konak/İZMİR ★ Yazışma Adr. Teoman Göral P.K.71 Konak/İZMİR ★ Abone Şartları: Yurtiçi: 6 Aylık: 180 TL Yıllık: 360 TL. Yurtdışı iki katıdır ★ Basıldığı Yer: S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık-İZMİR
BASKI TARİHİ 7 TEMMUZ 1979

Emperyalistler

Baş.ta.sa.1'de

onaylandığı takdirde de Türkiye'ye "taze para" akmaya"başlayacak.

"akmaya" başlayacak.

Şimdi CHP reformistleri, komprador kapitalistlere ve emperyalistlere hizmette kusur etmeyeceğine dair güvenceler verirken ve daha uzun süre işbaşında kalmanın hesaplarını yaparken, komprador kapitalistler CHP hükümeti ile görüşme ve pazarlıklar yürüterek "taze para"yı kendi aralarında paylaşma kavgasına tutuşmuşlardır.

IMF'ye sunulan Niyet Mektubunda emperyalistlere verilen güvenceler şunlardır:

- Ücretlerdeki artışlar en asgari düzeyde tutulacak.
- Tarım ürünleri taban fiyatlarındaki artışlar sınırlı tutulacak.
- KİT'lerde ortaya çıkacak bütün açıklar yeni zamlarla kapatılacak. Bunun için Temmuz ayı içinde veya sonbaharda petrole ve bazı KİT ürünlerine yeni zamlar yapılacak.
- TL'nin değerindeki düşmeye paralel olarak, zaman geçirilmeden, çapraz kur sistemine bağlı olarak kur ayarlaması (devalüasyon) yapılacak.
- "Şartlar gerektiriyorsa" sonbaharda yeni bir devalüasyon yapılacak
- IMF her üç ayda bir ekonomimizi denetleyecek.

İşte CHP reformist hükümetinin "ulusal ve halkçı" politikası ve "ekonomik kurtuluş savaşı" programı...

Türkiye halkı bu ve benzeri anlaşmaları yırtıp çöp sepetine atacaktır.

Akaryakıt

Baş.ta.sa.1'de

ci kanıtlarla" dolup taşmaktadır.

Bu durumda reformist hükümet, petrole ve benzin, mazot, gazyağı vb. gibi petrol ürünlerine yeni bir zam yapmak için bugün kolları sıvamış durumdadır ve bunun için hazırlık yapmaktadır. Çünkü hükümet, IMF ile vardığı anlaşma gereğince her hangi bir tüketim maddesinin fiyatının yükselmesi karşısında, bu yükselişi yeni zamlarla kapatacağı konusunda emperyalist akbabalara güvence vermiştir. Buhranın yükünü işçi sınıfına ve emekçi halka bindirilmesi için IMF mektubunun altına imza atmıştır. Ayrıca CHP reformist hükümetinin esas işlevi de komprador-feodal ekonomiyi kurtarmak ve emekçi halk üzerindeki sömürüyü artırmaktır.

Bugün petrole ve petrol ürünlerine yapılmak istenen yeni bir zam da bu politikanın yeni bir parçasıdır.

Petrole ve petrol ürünlerine yapılacak yeni bir zam sadece, benzin, mazot, gazyağı vb. gibi ürünlerin fiyatlarının yükselmesine neden olmayacak aynı zamanda, başta taşımacılık olmak üzere bütün temel tüketim maddeleri-nin ve hizmetlerinin artışını birlikte getirecektir. Bu ise bugün zaten çekilmez hale gelmiş hayatı daha da dayanılmaz ve katlanılmaz hale getirecektir. Emekçi halkın yaşama düzeyi daha da düşecektir. Çarşı-pazar yanına varılmaz bir duruma gelecektir. Bunun yanında komprador kapitalistlerin ve emperyalist tekellerin sömürü ve soygunları alabildiğine artacaktır.

Bunun temelinde ülkemizin emperyalizme olan ekonomik bağımlılığı, komprador-feodal ekonomi, sömürü ve soygun düzeni yatmaktadır. Ve emperyalizme bağımlılığa son vermedikçe, komprador-feodal düzeni ve bir bütün olarak kapitalizmi tasfiye etmedikçe, zamların, hayat pahalılığının, sömürü ve soygunun kökü kazınamaz. İşçi sınıfının ve emekçi halkın ekonomik kurtuluşu gerçekleştirilemez.

Bunun için işçiler, köylüler ve bütün emekçiler ekonomik kurtuluş mücadelesi yürütmekte ve buhranı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sırtına yıkmak için yeni zamlar değil, komprador kapitalistlerin kârlarının sınırlandırılmasını, temel tüketim maddelerinin ve akaryakıt fiyatlarının düşürülmesini ve yapılan zamların geri alınmasını istemektedir.

Kimsesiz

Baş.ta.sa.1'de

saldırılarına hedef oluyor ve boğulmak isteniyor. 30 Nisan ve 5 Mayıs tarihlerinde Ankara—Ayaş ve Etimesgut Yetiştirme Yurtlarından yaşları 7-14 olan 20 çocuk ve iki yurt bekçisi polis tarafından karakoldan götürülerek elektrik, falaka, dayak vb yöntemlerle işkence edilmiş, 10 çocuk hiçbir kanıt gösterilmeksizin tutuklanmıştır. Haziran ayı içinde Ankara Koruma Birliğine bağlı Ayaş, Etimesgut ve Kızılcahamam Yurtlarına MHP'li faşistler defalarca saldırı düzenlemiş ve pek çok kimsesiz çocuğu polise yakalatarak işkence ettirmişlerdir.

Yine Haziran ayının son haftası içinde Ankara Koruma Birliği, içlerinde 18 yaşından küçüklerin, öğrenci ve işsiz olanların da bulunduğu 12 kimsesiz çocuk ve gencin sokağa atılmasına karar vermiştir. Gözaltı, işkence, dayak ve tutuklamalarla verilen gözdağının kimsesiz çocukların mücadelesini bastıramayacağını anlayan bu gerici kurum, kendince çözümü onları sokağa atmakta bulmuştur. Oysa, yönetmeliğe göre, 18 yaşını bitirmemiş olan, okuyan ya da işsiz olan çocuklar ve gençler yurtlardan atılamaz; yine yönetmelik kurallarına göre yurttan ihraç etmek için Koruma Birliğinin değil, bağımsız bir mahkemenin kararı gerekir.

1979'u "Çocuk Yılı" ilan eden ve çocuklarla ilgili sözde şevkatinin, iyi duygularının iki yüzlüce ve bayağıca reklamını yapan burjuvazi, kimsesiz çocukları sokağa atarak, işkence ederek, tutuklayarak gerçek yüzünü ortaya koymaktadır.

Ancak bütün bunlar, kimsesiz çocukların daha da bilinçlenmelerine, mücadeleye daha çok seferber olmalarına ve başkılara karşı dayanışmalarını artırmalarına engel olamamaktadır ve olamayacaktır.

Ankara'daki tüm yetiştirme yurtları, işkence edilen, sokağa atılan ve tutuklanan arkadaşlarına sahip çıkma, faşist-feodal devletin, onun sivil ve resmi güçlerinin saldırılarını karşı birlikte direnme kararı almışlardır.

Yetiştirme yurtlarındaki çocuklar ve gençler düzenin kölesi haline getirilemeyecektir. Kimsesiz çocukların ve gençlerin mücadelesi halkın baskı ve sömürüye karşı mücadelesinin bir parçasıdır.

12 Mart'ın

Baş.ta.sa.1'de

salıverilmesi elbette toprak ağalarının ve komprador burjuvazinin ve onların faşist-feodal devletinin inayetiyle değil, halk kitlelerinin bu konuda da yükselttiği mücadelenin bir sonucu olarak gerçekleşmiştir. Revizyonistler ve burjuvazinin bu sorunla ilgili tutumu faşist-feodal devleti aklamanın yanında, 12 Mart döneminde ölüm cezasına çarptırılan ve yasal olarak salıverilmeleri gerekirken, hâlâ cezaevinde tutulan devrimci ve yurtseverlerin varlığını unutturmaya da yöneliktir.

Ama, halk düşmanı faşistler dışında genel af'ın çıkarılması, zindanların boşaltılmasıyla birlikte, 12 Mart hükümlülerine özgürlük talebi de işçi ve köylü kitlelerinin bu konudaki talebi olmaya devam etmektedir.

7 temmuz

Baş.ta.sa.1'de

ve tüm dünya ilerici kamuoyunun ve halklarının daha büyük ölçüde desteğini kazanmıştır.

Çin gericileri ise emperyalist batağın içinde debelenip durmaktadırlar.

Bütün emperyalistler gibi Çin sosyal-emperyalistleri de bu batağın içinde yok olup gidecektir.

Geleceğin mutlu ve özgür dünyası ise dünya proletaryasının ve tüm dünya emekçilerinin güçlü kolları üzerinde yükselecektir.

Faşistleri

Baş.ta.sa.1'de

saldırı kurbanı mazlum pozuna büründü. Faşist MHP liderleri, barış ve özgürlük âşığı oldukları üzerine nutuklar attılar. Başta CHP reformizmi olmak üzere bütün gericiler "anarşiye karşı olma" edebiyatı yapmaya MHP'ye baş sağlığı telgrafları çekmeye, ona yönelen bu saldırıyı kınamaya özel önem verdiler. Sanki MHP faşist saldırı ve cinayetlerin esas sorumlularından biri değilmiş gibi. Sanki MHP, daha kısa bir süre önce Kahramanmaraş katliamını gerçekleştiren faşist güçlerin başında gelmiyormuş gibi. Sanki bu faşistlerin ellerinden emekçi halkımızın ve devrimcilerin kanları damlamıyormuş gibi.

MHP, SALDIRI KURBANI DEĞİL,
AZILI ÖZGÜRLÜK DÜŞMANIDIR

Ülkemizde her gün birkaç devrimci katlediliyor. Emekçi halk, her sesini yükselttiğinde sesi kan ve zulümle bastırılmaya çalışılıyor. Faşist kurşunlara hedef oluyorlar. Kimsede ses yok. Kimin neden yaptığı belli olmayan bir saldırı MHP'ye yöneliyor, bütün sözde anti-faşistler ayağa kalkıyor. Bu ne demektir? Emekçi halkın her haklı talebinin her mücadelesinin karşısında yer alanlar, ona sıkıyönetin süngüsünü, toplama kamplarının yolunu gösterenler, kuşkusuz, ancak faşist kan içicileri aklamak zorunda kalacaklardır. Faşist diktatörlükle bütün faşist güçlerle halk kitlelerinin arasındaki mücadelede, faşizmin koltuk değneği rolünü üstlenenler, kuşkusuz emekçi halkın verdiği kurbanlara, devrim şehitlerine sahip çıkmayacaklardır. Ama sınıf mücadelesi sertleştikçe, bugün olduğu gibi, onlar faşistleri daha çok aklayacaklardır.

MHP Genel Merkezinin bombalanması olayı karanlıktadır. Henüz devrimci geçinen bir örgüt bu olayı açıkça üstlenmemiştir. Bunun MHP'lilerce ya da MİT veya Kontr-gerilla tarafından tertip edilen bir provokasyon olma ihtimali de oldukça kuvvetlidir. Ama başta reformist CHP hükümeti olmak üzere bütün gericiler hedef göstermişlerdir: Devrimciler. MHP ise, "saldırı kurbanıdır"! İçişleri Bakanı, açıklama üstüne açıklama yaptı. Ecevit demeçler verdi. Bundan sonra MHP'yi daha iyi koruyacaklarını açıkladılar. Böylelikle MHP'nin faşist saldırı ve cinayetlerinin üstü küllenmeye, MHP şirinleştirilmeye çalışıldı.

Reformist CHP ve onun başı Ecevit daha bir buçuk sene öncesine kadar miting meydanlarında ve başka yerlerde faşistlerden hesap soracağız diye demagoji yapıyordu. Sözde anaların gözyaşlarına son vereceklerdi. Onlar, halk kitlelerinin MHP'ye karşı yönelen kininden yararlanma ve kitlelerin faşistlerden duyduğu nefreti kendi reformist kanallarına akıtma çabasındaydılar. Faşizmin saldırıları üzerine, cinayetleri üzerine attıkları nutuklarla güç toplama yoluna gitmişlerdi.

Şimdi ne yapıyorlar? MHP'yi açıktan aklıyorlar. Bu, bütün reformist demagojinin iflası değil midir? CHP reformistleri gün geçtikçe "halkçı" demagojilerini bile yapamaz duruma geliyorlar. Sahte umutlar yok oluyor, çıkmazlarını MHP'ye el uzatarak, onu şirinleştirerek kapatmaya çalışıyorlar. Onlar, proleter devrimci hareketin daha başından doğru olarak tespit ettiği gibi oldum olası faşizme koltuk değnekliği yaptılar, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırma hedefinden şaşmadılar. Bütün demagojilerine rağmen halka karşıydılar, onun mücadelesinden korkuyorlardı. Ve bu korku, bugün onları MHP'nin savunuculuğuna sürükledi. MHP'yi üstü kapalı olarak da olsa, bir cinayet odağı olarak görüyorlardı. Şimdi, onu açıkça aklıyor; sapla samanın birbirinden ayrılamayacağı, faşist saldırganlarla saldırıya uğrayan halk ve devrimcilerin birbirine karıştırılacağı bir ortam yaratmaya çalışıyorlar

PROVOKASYON ORTAMINDA HALKA KARŞI BİRLİK

MHP'ye bomba atılan ortam, kitle hareketlerinin her geçen gün yükseldiği, işçi grevlerinin sayısının arttığı ve daha da artma eğilimi gösterdiği proleter ve demokrat devrimcilerin kendi aralarında ve kitlelerle birleşmeye yöneldikleri, yükselmekte olan mücadelenin her türden gericiyi zorluklarla karşı karşıya bırakmaya başladığı bir ortamdır. CHP reformistlerinin iflasının gün geçtikçe daha da belirginleşmesiyle siyasi kriz de giderek derinleşmektedir. Bu ortamda faşistlerle reformitlerin bir yandan hükümet etmek için birbirleriyle yarışırlarken, diğer yandan da birbirlerine yakınlaşmalarını zorlamaktadır. Özel olarak MHP ise, kendisini meşrulaştırmak, geniş kitlelerden tecrit olma durumundan kurtulmak, kendisini yeni yeni güçlere aklatarak güç toplamak istemektedir.

Öteden beri reformistlerle faşistlerin birbirleriyle dalaşmalarına son verip, kitlelerin yükselen mücadelesini bastırmada aynı platformda birleşmelerini ve halkın üzerine mümkün olan en güçlü şekilde yürümelerini öneren çeşitli akımlar da MHP'ye bomba atılmasını fırsat bilip önerilerini tekrarladılar. Başta düzenin ve devletin "hamisi" Cumhurbaşkanı, yeni bir birlik çağrısı yaptı. Siyasi partilerin aralarında diyalog kurmalarını, halkın mücadelesi karşısında birlikte tavır almalarını istedi. "Mazlum" MHP de bu partilerden biriydi. Hep birlikte Türkiye'yi "kurtarmalıydılar".

Cumhurbaşkanının çağrısına, önce hükümet sorununun çözümlenmesini öneren AP dışında bütün gerici partiler olumlu cevap verdiler. Katil başı Türkeş, gerici partiler arasındaki diyalogdan yana olduğunu ve bütün gerici partilere elini uzattığını açıkladı. Feyzioğlu öteden beri bunu öneriyordu, geç bile kalındığını söyledi. CHP, böyle bir birliği gerçekleştirmeye çalışacağını açıkladı. TİKP, uzun zamandır istikrarlı düzen, istikrarlı hükümet formülüyle düzenin ve devletin nasıl daha iyi korunabileceği üzerine bütün gericilere akıl dağıtıyor, milli birlik hükümeti öneriyordu. Bu revizyonistler de, MHP'nin aklanması ve birlik korusuna hararetle katıldılar. Yükselen devrim bütün gericileri birliğin gerekliliğini düşünmeye zorluyor. Tutumlarının esasını devrimin yükselmesi karşısında duydukları korku belirliyor.

REVİZYONİZMİN SAHTE ANTİ-FAŞİZMİ DE İFLAS EDİYOR

Gelişen olaylar, sadece CHP'nin iflasını göstermekle kalmıyor. Olayların gelişmesi, sahte CHP-MC vb. alternatifleri çerçevesinde fırtına koparan revizyonistlerin de iflasının göstergesidir. Onlar sözde MHP'ye, faşizme karşı en azından ehven-i şer olarak CHP reformizmini, reformist hükümeti alternatif gösteriyor, sözde "faşizme karşı" olma adına baştanberi faşizmi güçlendirmekten başka bir şey yapmayan CHP hükümetine omuz veriyor onu destekliyorlardı. Ama şimdi CHP açıktan MHP'yi aklıyor, onunla diyalogtan söz ediyor. İşte sahte anti-faşist alternatifçiliğin sonu budur. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar.

T'K'P'li vb. revizyonistler, her zaman kitle mücadelesinin bastırılması yanlısı oldular, bütün teori ve pratiklerini bu belirledi. Onlar, faşizme karşı devrimci şiddeti her zaman reddettiler, sözde bireysel terörizme karşı olma yaftası ardında her türlü devrimci eylemi karalamaya çalıştılar. Son bombalama olayında da böyle davrandılar. Dolayısıyla onlarla diğer gericiler arasında halkın mücadelesi karşısındaki tutum açısından bir fark yoktur. Bu konuda, mücadelenin bastırılması meselesinde onlar diğerleriyle zaten anlaşıyorlar. Şimdi MHP ile diyaloga girip girmeyecekleri ise, onlar açısından ancak taktik bakımdan önem taşımaktadır. TİKP'ye gelince, o, böyle bir diyalogu demagojik belli çıkışlarına rağmen daha eskiden kurmuş, çiçek alışverişleriyle, "sahte sol"a, yani devrimcilere karşı MHP'yi savunmakla bunu zaten gerçekleştirmiştir. Onun açısından tek fark, MHP'yi kapsamayan milli birlik hükümeti önerisini, MHP'yi de kapsayan ya da onun dışarıdan destekleyeceği bir hükümet önerisi haline dönüştürmek şeklinde olabilir.

Proleter devrimci hareket ise, yükselen kitle mücadelesine sarılma yolunu, tüm devrimcilerin birliği yolunu, her türden gericiliği mezera gömecek yolu göstermektedir.

Sendika

Baş.ta.sa.1'de

şist sendika ağaları, hükümetten "işçiler adına" bu isteklerde bulunmakla, aslında, KİT ürünlerine yeni zamlar yapılmasını istemekte ve işçi ücretlerinin yeni dönemde de dondurulması politikasını desteklediklerini dile getirmektedirler.

Çünkü:

Bugün "KİT ürünlerinin hazineye yük olma durumundan çıkarılması"nı savunmak, KİT ürünlerine yeni zamların yapılmasını istemekle eşanlamlıdır. Çünkü aynı politikayı aynı cümlelerle emperyalistlerin kredi kurumu IMF ve komprador kapitalistler (gazetelere verdikleri çarşaf çarşaf ilanlarla) dile getirmektedirler. Reformist CHP hükümeti de emperyalistlere ve komprador kapitalistlere bu konuda tam bir güvence vermiştir ve bu politikayı harfi harfine uygulamaktadır. Şimdi Türk-İş'in faşist sendika ağaları, hükümete aynı yönde bir "muhtıra" vererek "işçi sınıfı" adına emperyalistlerin ve komprador kapitalistlerin politikalarını dile getirmektedirler ve onların çıkarlarını savunmaktadırlar.

Bütün bunların da ötesinde Türk-İş'in faşist sendika ağaları "ülkemizin milli birlik ve beraberliğinin korunması" adı altında, emperyalistlerin ve komprador kapitalistlerin işçi sınıfına ve bütün emekçilere saldırısını desteklemek ve işçileri pasifize etmek için Odalar Birliği ile işbirliği yapmaktadırlar.

Elbette ki işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki yeni saldırıların ve bu arada yeni zam kararlarının destekçileri sadece Türk-İş'in faşist sendika ağaları değildir. Reformist ve revizyonist sendika ağaları da aynı politikayı gütmekte ve uygulamaktadırlar. Ancak onlar bu işi daha ince ve sinsi bir şekilde yerine getirmeye çalışmaktadırlar. Bunun için reformist CHP hükümetini işçi sınıfına hâlâ bir "umut" olarak sunarak onu desteklemekte ve işçi sınıfının zam ve zulüm tedbirlerine karşı yürüttüğü mücadelenin önüne barikat kurmaya çalışmaktadırlar.

Bütün bu somut olguların da ortaya koyduğu gibi, sendika ağaları bu düzenin destekçisidir, sömürü ve zulmün ve bunun daha da artmasının destekçileridir ve işçi sınıfı içindeki yerleri ile bu görevleri yerine getirmektedirler.

İşçi sınıfının, sömürü ve zulmü yok etmesinin, insanca bir yaşama düzeyine kavuşmasının yolu, aynı zamanda, her türden sendika ağalarını devirmesinden, ve sınıf sendikacılığı yolunda ilerlemesinden geçmektedir. Çünkü ancak sınıf sendikaları, işçi sınıfının mücadelesine önderlik edebilir ve onu işçi sınıfının siyasi kurtuluşu yolunda kanalize edebilir.

Kayseri'de

Baş.ta.sa.1'de

giderek yoğunluk kazanması üzerine belediyede çalışan 150'ye yakın şoför ve biletçi direnişe geçerek saldırıları protesto ettiler. Genel-İş Sendikasının başındaki sendika ağaları, işçilerin "direnişimizin amacını belirten ve faşist saldırıları protesto eden bir bildiri yayınlama" önerilerini "bildiri yayınlayacak paramız yoktur" diyerek geri çevirdiler ve patron ve düzen yanlısı yüzlerini açığa vurdular.

İşçilerden her ay binlerce lira aidat kesen sendika ağaları bir bildiri yayınlayacak paranın olmadığını iddia ederken esasında yalan söylemektedirler ve kendilerinin işçi sınıfı ve onun mücadelesiyle hiçbir ilgilerinin olmadığını, tersine bu mücadeleyi bastırmak ve patronlara peşkeş çekmek için çalıştıklarını ortaya koymaktadırlar.

Sendika ağalarının yüzünü ve faşist saldırıları teşhir eden bir bildiri hazırlayarak dağıtan DSM'li işçiler, direnişçi işçilerin büyük desteğini gördüler ve bildiri parasını kendi aralarında toplayarak gideri karşıladılar.

Devrimci

Baş.ta.sa.1'de

terek, işçi sınıfının gerçek sınıf sendikacılığını oluşturma yolunda atılan adımların bir yenisi olan temsilcilik açılması ile Ankaralı metal işçilerinin mücadelesi daha da güçlenecek ve gelişecektir.

Devrimci Demir-İş Ankara Temsilciliği, yaptığı açıklamada, işçileri kapitalizme, burjuvazinin sömürü ve zulmüne ve sömürü düzeninin baş destekçisi sendika ağalarına karşı mücadeleye ve Devrimci Demir-İş Sendikası saflarında birleşmeye çağırmaktadır.

Şeker pancarı

Baş.ta.sa.1'de

konudaki "düşüncelerini" belirtmeye başladılar. İstanbul Ticaret Odası Yönetim Kurulu Başkanı Nuh Kuşçulu yaptığı açıklamada şeker pancarı taban fiyatlarının bu yıl için 125 kuruş olması gerektiğini belirtti. Bununla ilgili olarak da İstanbul Ticaret Odasının gazetesinde gerçekleri tamamen tersyüz eden "bilimsel" bir rapor yayınlandı.

Şimdi şeker pancarı taban fiyatları emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin politikasını uygulayan CHP gerici hükümeti tarafından tespit edilecektir. Yani geçen yıla göre (geçen yıl kilo başına 80 kuruş idi) beş-on kuruş fazla bir fiyatla şeker pancarı taban fiyatları açıklanacaktır.

Halbuki geçen yıldan bu yana hayat pahalılığı ve tarım girdi fiyatları astronomik rakamlarla artmış, ama küçük üreticilerin ürettiği ürünler yok pahasına ellerinden çıkmıştır. Geçen yıl faşist MC ile aynı politikayı uygulayan CHP gerici hükümeti şeker pancarı üreticisi köylülüğü açlığın ve yoksulluğun pençesine itmişti. CHP hükümeti bu yıl da aynı politikayı sürdürmek istemektedir.

Ancak bütün üreticiler ve şeker pancarı üreticisi küçük köylüler kapitalist ekonominin buhranının faturasını diğer emekçilerle birlikte kendilerine kesilmesini istememekte ve diğer devrimci taleplerinin yanı sıra şeker pancarı taban fiyatlarını bu yıl en az kiloda 400 kuruş olmasını talep etmektedirler. Bu ise ancak şeker pancarı üreticilerinin bütün ülke çapında yaygın, örgütlü ve kitlevi bir direnişi ile mümkün olacaktır. Şeker pancarı üreticileri 1977 yılında böyle bir atılım yapmışlar, Eskişehir'de, Erzincan'da, Adana ve Malatya'da şeker pancarı taban fiyatlarının artırılması için yer yer direnişe geçmişler, kantarları işgal etmişler ve pancarları teslim etmemişlerdi. Fakat bu direniş sonuç alıcı bir başarıya ulaşmamıştı. Bugün ise böyle bir direnişin başarıya ulaşması için, örgütlü, kitlevi ve bütün ülke çapında olması gerekir.

Ancak bu takdirde emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve hükümetin politikası iflas eder.

Unutmayalım ki gericilik her zaman koftur ve yenilgiye mahkumdur. Ama bu yenilgi ve gericiliğin politikasının iflası, ancak bizlerin örgütlü ve militan mücadelesi ile mümkündür. Yoksa elimizi, kolumuzu kavuşturup bekleyerek değil...

Günün

Baş.ta.sa.1'de

ne ve engelleme politikasına rağmen, reformist hükümetin yaydığı bütün sahte hayallere rağmen, işçiler işten atılmaları durdurmak için ücretlerin yükseltilmesini gerçekleştirmek için ve diğer devrimci talepleri için grevlere gitmekte, direnişler yapmaktadırlar.

Ama bugün işçi sınıfının bir bölümünün ve diğer emekçi halk kitleleri sendikal örgütlenmeden dahi yoksundur ve en küçük ekonomik siyasi haklara sahip değillerdir. İşçi sınıfının örgütlü olduğu sendikaların yönetimi ise her türden sendika ağaları tarafından gasbedilmiştir. Ve onlar bu yolla, işçi sınıfının mücadelesinin önüne bariket kurmakta, işçi sınıfının düzene boyun eğmesini sağlamaya çalışmaktadırlar. Bunun da dışında, proleter devrimci hareketin sınıfla bağları giderek gelişmektedir. Proleter devrimci hareketin kitleler arasındaki etkinliği güçlenmektedir. Ama bu etkinlik bugün elbette ki istenen düzeyde değildir.

Bu bakımdan bugün proleter devrimcilerin en önemli görevi, kitlelerin örgütlenmesine önderlik etmek, karşı-devrimcileri kitlelerden tecrit etmek ve proleter devrimci hareketin başta işçi sınıfı olmak üzere kitleler arasındaki etkinliğini güçlendirmektir. Ve bunun kopmaz bir parçası olarak bugün giderek yükselmekte olan işçi direnişlerinin, sınıf mücadelesinin en önüne geçmek, bu mücadeleyi daha ileri hedeflere kanalize etmek, sınıfı eğitmek ve kazanmak önemli ve vazgeçilmez bir görevdir.

İşçi sınıfının ve bütün halkın birliğinin yanında, halk güçlerinin birliğinin güçlendirilmesi ve bütün ülke çapında yaygınlaştırılması, sürekli ve kalıcı bir duruma getirilmesi ihmal edilmeyecek önemli bir görevdir.

Ancak bu takdirde gericiliği tecrit edebilir, karşı-devrimin bütün planlarını iflas ettirebilir ve devrimi ilerletebiliriz.

Ankara'da Partizancılar halka saldırdı

Maceracılık halk düşmanlığına götürür

18 Haziran günü Ankara Tuzluçayır İmar İskan Evleri'nde kendilerine Partizan adını veren birtakım maceracılar, halka ateş ederek bir emekçi kadını yaraladılar.

Daha önce de İstanbul 1 Mayıs Mahallesinde 5 işçiyi faşist diyerek kurşuna dizen, Tunceli'de bir öğretmeni işkence ile öldürdüğü açıklanan bu çizginin üyeleri; maceracılığın terk edilmediği zaman halk düşmanlığına götüreceğini kavramak istememekte ve emekçi halka saldırmaya devam etmektedirler.

En ufak bir olayı bahane ederek halka ve devrimcilere saldırmayı izledikleri maceracı ve revizyonist çizginin bir neticesi olarak sistemli hale getiren Partizancılar, işçi, emekçi ve halk düşmanları farkı gözetmeden sıradan insanlara saldırmakta ve işi adeta arsa satıcılığına kadar götürmektedirler.

18 Haziran günü yapılan saldırı da böyle bir durumdan ortaya çıktı. Partizancılar, "halka arsa dağıtıyoruz" diyerek, uzun bir zamandan beri Tuzluçayır'da kendi taraftarlarına ve kendileriyle uzlaşanlara arsa vermekte ve ev yapmaktadırlar. Bu "dağıtım" sırasında kazara kendilerinden olmayan bir emekçi ev yapmışsa hemen başına üşüşmekte ve evden çıkmasını istemektedirler. Buna karşı direnenlere saldırmakta ve ayrıca birçok evi de "burası partinin evidir" yaygaralarıyla boş tutmaktadırlar.

Dağıttıkları arsalardan birinin kendilerinden olmayan bir emekçiye gittiğini öğrenen Partizancılar, 18 Haziran günü 20 kişilik bir grupla arsa yerine gelerek, arsayı geri alacaklarını belirttiler. Temelleri atılan arsanın sahibi durumundaki emekçi direnince de saldırıya geçtiler. Önce yapılan temeli yıktılar. Proleter devrimciler, duruma müdahale edince de şeflerinin emri üzerine silahlı saldırıya geçtiler. Rasgele kitlenin üzerine ateş ederek bir kadını yaraladılar. Ardından "faşist kadın bize ateş etti. Biz de cevap vermek zorunda kaldık" türünden propaganda yürüttüler.

Saldırı olayı üzerine proleter devrimciler bir bildiri dağıtarak, bu tür saldırıların Partizan'ın izlediği maceracı ve revizyonist çizgiden kaynaklandığını belirttiler. Partizancıların "faşist bir kadın bize ateş açtı, biz de cevap vermek zorunda kaldık" şeklindeki demagojilerini teşhir ettiler. Mahalle halkı kendi arasında bir toplantı yaparak bu maceracı grubun devrimcilik adına halka saldırılarını protesto etti.

Proleter devrimcilerin ve mahalle halkının maceracı saldırganları teşhir etmesi üzerine iyice tecrit olduğunu gören Partizancılar, halka silah göstererek ve "nasıl olsa Halkın Kurtuluşu her zaman sizin yanınızda olmaz, biz sizinle yine baş başa kalacağız" türünden tehditler savurarak, işçi ve emekçilerden ne kadar yana olduklarını açıkça gösterdiler.

Mahalle halkı bu revizyonist ve maceracı gruptan nefret etmekte ve bunlara karşı mücadele etmektedir. İzledikleri çizgi ve bunun pratik sonucu olarak yaptıkları saldırılarla devrimcilerin halk kitleleri üzerindeki etkisini ve prestijini ortadan kaldırmak isteyen bu sorumsuz küçük-burjuvalar karşısında emekçi kitleler, devrimcilerle birleşmekte ve her türden saldırıyı boşa çıkarmaktadırlar.

Partizan grubunun saflarında bulunan ve devrim amacıyla yola çıkan dürüst unsurlar bir an önce bu maceracı ve revizyonist grubun saflarını terk etmelidirler. Bu yol terk edilmediğinde ve bu yolda yürümeye devam edildiğinde varılacak yerin işçi sınıfı ve emekçilerin yanı olmayacağını kavramalıdırlar.

Gaziantep'te işkence

Gaziantep'te sıkıyönetimin halka ve devrimcilere yönelik saldırıları oldukça yoğundur. Diğer yandan Emeğin Birliği isimli sosyal-emperyalizmin uşağı ve yine Apocular adlı halk düşmanları devrimcilere saldırmakta ve bununla da yetinmeyerek devrimcileri ihbar etmektedirler.

Geçtiğimiz günlerde Ali Demir adlı bir devrimci arkadaş gözaltına alınarak ağır işkencelere tabi tutuldu. Apocuların poliste ve sıkıyönetimde verdiği ihbar listelerine dayanarak Nizip'te yakalanan devrimcilere ağır işkence edildi. Çimento Fabrikasında çalışan bir devrimci, yine Çimse - İş yönetiminden iki kişi gözaltına alınarak işkence edildi. Bir ihbar sonucu gözaltına alınan Tahir Canan'a yapılan işkenceler ise militaristlerin bütün iğrençliğini ortaya koydu. Sigara söndürmekten, saçlarını yolmaya, aç bırakmak, falakaya yatırmaktan, bileklerinin kelepçe demiri ile kesilmesine kadar her türlü işkence yöntemlerini deneyen işkenceciler, gözaltına aldıkları devrimcileri bu yöntemlerle mücadeleden alıkoyacaklarını zannetmektedirler.

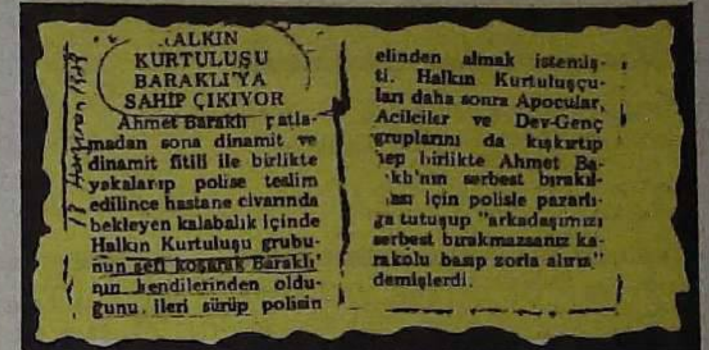

"Sıkıyönetim işkenceye karşıdır" diyenlere ithaf olunur: Gaziantep'te Tahir Canan'a yapılan işkence.

Gazianteplı devrimciler, faşist diktatörlüğün militarist kurumlarını ve tüm baskı aygıtlarının terör ve işkencelerinin gelişen devrimci mücadele önünde eriyip yok olmaya mahkum olduğu bilinciyle emekçi halk kitleleriyle birleşecek ve mücadeleyi yükseltecektir. Emekçi halk kitleleri, CHP reformistlerinin ve onlarla aynı doğrultuda çalışan revizyonistlerin, sıkıyönetimin demokratikliği üzerine kopardıkları sahte yaygaralara kanmamakta ve işkencecilerden hesap sorulmasını istemektedirler.

Faşist katiller cezalandırılmalı, işkencecilerden hesap sorulmalıdır

Aydınlık'ın yalanı

HALKIN KURTULUŞU BARAKLI'YA SAHİP ÇIKIYOR
...dinamit fitili ile birlikte yakalarıp polise teslim edilince hastane civarında bekleyen kalabalık içinde Halkın Kurtuluşu grubunun şefi koşarak Baraklı'nın kendilerinden olduğunu ileri sürüp polisin elinden almak istemiş... birlikte Ahmet Baraklı'nın serbest bırakılması için polisle pazarlığa tutuşup "arkadaşımızı serbest bırakmazsanız karakolu basıp zorla alırız" demişlerdi.

Aydınlık isimli sosyal-faşist paçavra, her fırsatta proleter devrimcilere kara çalmaya büyük bir önem veriyor. 18 Haziran tarihli Aydınlık gazetesinde Maraş Katliamı ile ilgiyi yayınında da bu amaçla Halkın Kurtuluşu'na saldırıyor ve Halkın Kurtuluşu'nun Ahmet Baraklı isimli kişiye sahip çıktığını belirterek, Ahmet Baraklı'nın Ülkü Ocakları üyesi olduğunu ve Halkın Kurtuluşu'nun faşistlere sahip çıktığı izlenimini yaratmaya çalışıyor. Aydınlıkçı faşistlerin bu yalanını açığa çıkarmak, onların proleter devrimcilere karşı ne tür adi oyunların içine girdiklerini göstermek açısından önemlidir. Maraşlı devrimciler, olayın gerçeğini şöyle anlatıyorlar:

"22 Aralık 1978 akşamı, Maraş'ta katledilen iki öğretmenin cenazelerini götüremeyen emekçiler ve devrimciler, hastahane çevresinde toplandılar. Bu sırada hastahanenin arka tarafında bir patlama sesinin duyulması ile kitle o tarafa yöneldi. Tam bu sırada iki Aydınlıkçının kollarına girip getirdikleri ve Aydınlıkçı Hazimet Köylüoğlu isimli kişinin polise 'bir faşist yakaladık, cebinde de bomba var' diyerek ihbar ettiği ve adının Ahmet Baraklı olduğunu o sırada öğrendiğimiz kişi polisçe yakalanarak götürüldü. Ahmet Baraklı'yı bizzat Aydınlıkçılar yakalattılar. Bundan kısa bir süre sonra kendilerine 'Devrim Savaşçıları' diyen kişiler, Ahmet Baraklı'nın kendi arkadaşları olduğunu ve devrimci olduğunu belirttiler. Bunun üzerine Halkın Kurtuluşu taraftarı bir devrimci, polislere 'Ahmet Baraklı devrimci bir kişidir. Onu bırakmazsanız tavrımız değişik olacaktır' diyerek bırakılmasını istedi.

Olay bundan ibarettir. Oysa karşı-devrimci Aydınlık tekkesi, proleter devrimci hareketi karalamak için 'Halkın Kurtuluşu Baraklı'ya sahip çıkıyor' yalanını savuruyor ve 'Halkın Kurtuluşu'nun şefi koşarak Baraklı'nın kendilerinden olduğunu ileri sürüp, polisin elinden almak istemiştir' iddiasıyla yalanını biraz daha ileri götürüyor."

Aydınlık neyi amaçlıyor? O, proleter devrimci hareketi sözümona küçük düşürebileceğini hesaplayarak bu tür yalanlara başvuruyor. Ancak bu sosyal-faşistlerin yanıldıkları bir nokta var ki o da Halkın Kurtuluşu'nun emekçi halk kitlelerine mal olduğudur. Aydınlık isimli paçavra ise sözde etrafına örülen tecrit çemberini kırmayı planlıyor ve bunun yolu olarak proleter devrimci harekete yalan ve iftiralarla saldırmayı seçiyor. Maraş Katliamı ile ilgili tüm yazılarında tıpkı eski İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı gibi "olayı aşırı sağ ve aşırı sol yarattı" propagandası yürütüyor. Ve "sahte sol" yaygaralarıyla başta proleter devrimci hareket olmak üzere devrimcilere saldırıyor.

Yine Aydınlık, Maraş Katliamı ile ilgili olarak kaleme aldığı "Olayı Yaşayanlar Anlatıyor" dizisinde konuşturduğu bütün kişilere özellikle "olayı aşırı sağ ve aşırı sol tertipledi" dedirtmek için büyük bir çaba harcadı. Sendika ağalarını, birtakım halk düşmanı faşistleri ve kendi sosyal-faşist il başkanını konuşturan Aydınlık, onların ağzından devrimcilere saldırıya geçti ve tüm gücünü devrimcileri olayın sorumlusu olarak göstermeye harcadı. Ancak faşist katliamı yaşayan Maraşlı emekçiler, Aydınlık'ın halk düşmanı yüzünü iyi tanıdıkları için onun devrimcilere yönelik yalan ve iftira dolu saldırılarını nefretle karşıladılar ve Aydınlıkçıların faşist olduğunu onların yüzüne haykırdılar.

Aydınlık, Maraş katliamının sorumlusu faşist MHP'nin yayın organı Hergün gazetesini bu konuda kat kat geride bırakarak, devrimcileri sorumlu göstermek için her türlü adiliğe başvurdu. Bununla da yetinmeyen bu sosyal-faşist çete, 18 Haziran tarihli gazetelerinde Halkın Kurtuluşu'nun Ülkü Ocakları üyesi olduğunu iddia ettikleri Ahmet Baraklı'ya sahip çıktığını öne sürerek proleter devrimcilere bir başka açıdan saldırıya geçtiler. Ancak bu karşı-devrimci çetenin bütün saldırıları ve yalanları geri tepmektedir. Emekçi halk kitleleri, komprador-feodal düzenin bekçiliğini üstlenmiş olan bu çetenin nemenem halk düşmanı olduğunu çok iyi biliyor.

Tüpgaz kuyruğunda bekleyen emekçiler polisle çatıştı

Adana'da

Adana Havaalanı civarındaki dağıtım yerinden tüp gaz alabilmek için Adanalı emekçiler 5-6 kilometrelik kuyruklar oluşturmakta ve günlerce kuyrukta beklemektedirler. Buna rağmen tüp dağıtıcıları ve yetkililerin keyfi tavırları, emekçilerin kinini daha da bilemektedir. Tüp almak için günlerce bekleyen Adanalı emekçiler, polislerin sıraya girmeden tüp almaya çalışmaları karşısında polise müdahale ederek, sırasını beklemesi gerektiğini belirttiler ve karşılıklı tartaklama oldu. Bunun üzerine olay yerine yığılan polis ve jandarma, halka saldırıya geçti. Ancak kararlı bir biçimde ve 200-300 kişinin katılması ile saldırı püskürtüldü ve polisin yakalayıp götürmeye çalıştığı kişiler, polisin elinden alındı ve yol, trafiğe kapatıldı. Bunun üzerine gerileyen polis ve jandarma çekip gitmek zorunda kaldı.

Her gün artan hayat pahalılığı ve emekçilerin sırtına bindirilen yükler karşısında düzene ve sömürüye karşı kinleri daha da bilenen emekçiler, faşist saldırılara karşı mücadelenin gerekliliğini giderek kavramakta ve mücadele saflarına katılmaktadırlar.

İstanbul

Biz Aksaray-Unkapanı'nda bulunan Akın Giyim Sanayinde çalışan 10 işçiyiz.

Aldığımız tazminattan 1000 lirayı gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na gönderiyoruz.

Akın Giyim Sanayiinden İşçiler

İstanbul

Ben İstanbul-Kartal'da Parsan Fabrikasında çalışan Devrimci Demir-İş üyesi bir işçiyim. Devrimci Demir-İş'in 15-16 Haziran Özel Sayısını fabrika kapısında dağıttık. Bundan bir gün sonra Kemal Ağanın 15-16 Haziran'da işçilere nasıl ihanet ettiğinin açıklanmasına kızan Maden-İş Baştemsilcisi, işçileri tek tek dolaşarak "bir daha Devrimci Demir-İş'in bildirilerini aldıkları ve bu sendikanın propagandasını yaptıkları takdirde kendilerini işten attıracağını" söyledi. Biz de birkaç işçi arkadaşla birlikte ve onun nasıl bir işçi düşmanı olduğunun bizzat kendi sözleriyle ortaya çıktığını açıkladık. Nusret isimli bir uşak kuyruğunu kıstırıp giderken bile bile tehditler savuruyordu.

Bu olaydan bir gün sonra kardeşimle birlikte sendikaya giderken Kaynarca İstasyonunda, başlarında Aster-İş Sendikası Genel Sekreteri Ali Kınalı olduğu halde 15 kadar İGD'li etrafımızı çevirdiler. Yanımıza yaklaşan üç besleme bize ve devrimcilere küfür etmeye başlayınca müdahale ettik. Bu kez hepsi birden üstümüze çullandılar. Ama direnmemiz ve istasyonda bulunan halkın müdahalesi sonucu Ali Kınacı, çetesini toplayarak kaçmak zorunda kaldı.

Aynı günün akşamı 20 tane İGD'li besleme, Kaynarca'da devrimcilerin ve Parsanlı işçilerin oturduğu kahveyi basıp, sataşmaya başladılar. Ama bu sefer kahvedeki işçiler onlara hakettikleri dersi verdiler. Saldırganların imdadına jandarmalar yetiştiler; üstelik saldırganları işçilerin elinden kurtarıp üç de işçiyi gözaltına aldılar. Ama üç devrimci, işçilerin direnişi sonucu serbest bırakıldı.

Yedikleri sopa yetmemiş olacak ki, bölgedeki tüm adamlarını ve serseri takımını Kaynarca'ya topladılar. Sokak aralarında dolaşarak, kahvelere girip çıkarak, sağa sola sataşarak Kaynarca halkına gözdağı vermeyi denediler. Bunun üzerine Kaynarca halkı, "Bu namussuzlar burada ne arıyor, devrimcilere saldırmaktan başka işleri yok, bir daha bunları Kaynarca'ya adım attırmayalım" diyerek, kahvelerde toplanmaya başladılar. Halk, devrimcilere "hele saldırmaya yeltensinler, biz onlara dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririz, burada birlikte dövüşeceğiz" diyerek sosyal-faşistlere karşı direnmekte kararlı olduğunu ifade ediyordu.

Evdeki hesapların çarşıya uymadığını, kendilerinin zannettikleri gibi halkın evlerine çekilmeyip, tam tersine kahvelerde toplandığını gören sosyal-faşistler, Kartal'dan devrimciler gelmeden pılıyı pırtıyı toplayıp kaçtılar. Kaçanların peşinden halk, "bir daha buraya gelirseniz ayaklarınızı kırarız, haberiniz olsun" diye bağırıyordu.

Kartal'daki devrimci işçi arkadaşlar daha sonra Kaynarca'ya geldiler. Bütün saldırıları planlayan sosyal-faşist sendika ağası Ali Kınalı, planının suya düştüğünden habersiz kahveye geldi. Bu halk düşmanı, orada bulunanlar tarafından teşhir edilerek lanetlendi.

Kartal Parsan'dan Devrimci Demir-İş üyesi bir işçi

Maraş

Biz Kahramanmaraş'ın Çokyaşar Köyünden emekçileriz. Köyün ağası Mehmet Ağa, köylümüzün içmek ve hayvanları sulamak için kullandığı suyu evinin önüne götürmek istedi. Yoksul köylüler de buna karşı çıkınca Mehmet Ağa jandarmaya başvurdu. Üstelik su meselesinin üstünü külleyerek köyün devrimcilerini jandarmaya ihbar etti. Devrimcilerin köylüleri, kendisine karşı kışkırttığını, gizli örgüt kurduklarını söyledi.

Jandarmalar köye gelince altı kişinin adını da jandarmalara bildiren Mehmet Ağa, ev ev dolaşarak jandarmaların bu kişileri yakalamalasına da yardımcı oldu. Ama jandarmalar altı arkadaşı götürmeye kalkınca bütün köylümüz traktörlere binerek jandarmaların önünü kestiler ve altı devrimciyi jandarmaların elinden aldılar. Jandarma komutanı da bir daha arkadaşlarımızı götürmeye cüret edemedi.

Mehmet Ağa, suyu evinin önüne götürmesinin gerekçesi olarak kızının sudan gelirken sık sık düştüğünü gösteriyordu. Bu kez de bütün köylüler, özellikle de köyümüzün kadınları Mehmet Ağanın önüne dikilip suyla oynamamasını bir kez daha ona ihtar ettiler; bütün köyün kadınlarının aynı zorluklara katlandığını söylediler.

Köyümüzdeki mücadele başarıyla sonuçlanınca bütün köylüler, bunun birlik ve ısrarlı bir direniş sonucu olduğunu kavradılar.

Maraş'ın Çokyaşar Köyünden Bir Grup Köylü

Tarım işçisi analar cenaze başında gözyaşı dökerlerken

Pazarcık

Nizip'in Kanlıavşar Köyünden kalkıp Pazarcık Ovasında ağaların tarlalarında çalışmaya gelen 16 yaşında Besey Aydın adlı bacımız, Davutlar Köyü yakınında 11 Haziran günü su kanalına düşerek öldü.

Salman Kaynar'ın topraklarında bu tür ölümler ne ilktir, ne de son. Daha önce de bu toprakların üzerinde traktör altında kalarak, salgın hastalıklara yakalanarak, ağır çalışma koşullarına dayanamayarak onlarca kişi öldü.

Bu kez de Besey bacımızı kanal suyu alıp gitti. Bu ölümler kader mi? Doğru dürüst konaklayacak yerler olsa, suyumuzu almak kolay olsa, insanlar tehlikeli yerlerden gidip su alır mı?

Ağalar biz tarım işçilerinin ne kalacağı yeri, ne içeceği suyu, ne geceleyecekleri yerleri düşünüyorlar.

Bizim gelinlik çağında kızımız öldüğü gün, ağa şöyle diyordu: "Ölmüşse ölmüş. Bunlar olmamış şeyler değil. Kalkın çalışın".

Pazarcık Ovasında çalışan Antepli tarım işçileri

Yazışma Adresi

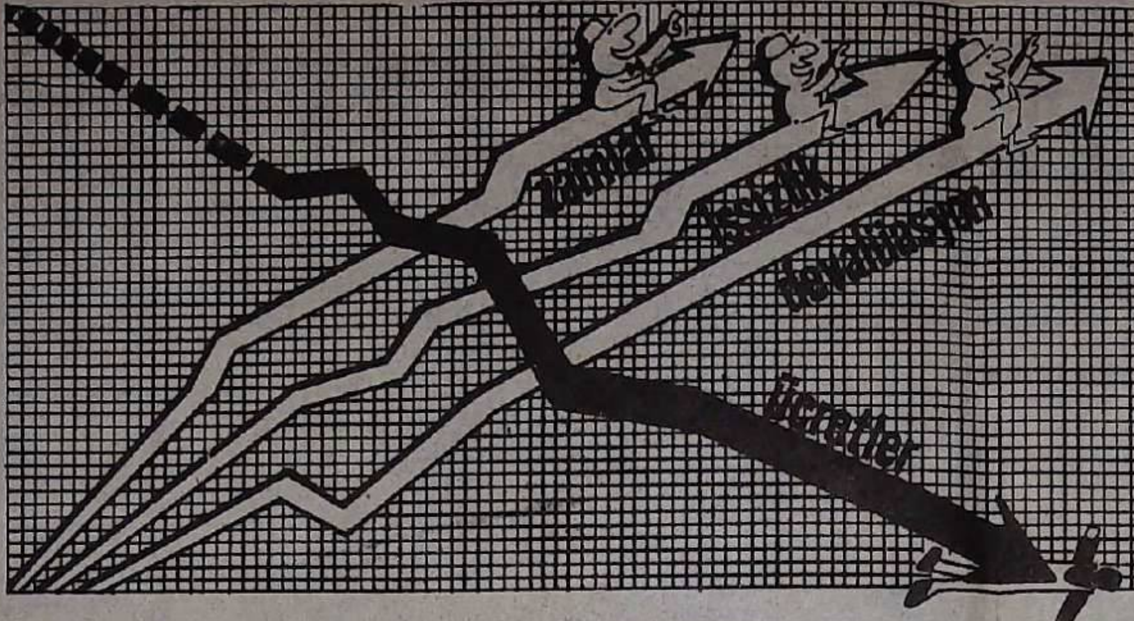
Gazetemiz Halkın Kurtuluşu ile yazışma için okuyucularımız aşağıdaki adresi kullanabilirler.

P.K. 71
Konak-IZMIR

* PLANDA ÖNGÖRÜLEN KALKINMA HIZI % 8. GERÇEKLEŞEN YALNIZCA % 2.

* "BİNLERCE İŞÇİ YENİDEN FABRİKALARDAN DIŞARI ATILIYOR.

* TEMEL TÜKETİM MADDELERİNİN ÇOĞU PİYASADA BULUNAMIYOR.

* DIŞ BORÇLARIN TOPLAMI BUGÜN 19 MİLYAR DOLAR. IMF İLE YAPILAN SON ANLAŞMAYLA DIŞ BORÇLAR KISA BİR SÜRE İÇİNDE 25 MİLYAR DOLARA ULAŞACAK. BU TOPLAMIN YARISINA YAKINI KISA VADELİ

* MERKEZ BANKASINDAKİ DÖVİZ REZERVİ 100 MİLYON DOLARIN ALTINDA.

* SON İKİ YILIN ENFLASYON ORANI % 80

* SON İKİ YIL İÇİNDE PROTESTO EDİLEN 2 MİLYON 150 BİN SENEDİN BÜYÜK BİR KISMI ESNAFA VE ORTA BÜYÜKLÜKTEKİ İŞLETMELERE AİT.

* BİRÇOK BÜYÜK SANAYİ İŞLETMESİ ANCAK % 30-40 KAPASİTE İLE ÇALIŞIYOR. % 10 KAPASİTE İLE ÇALIŞAN KİT İŞLETMELERİ BİLE VAR.

* RESMİ RAKAMLARA GÖRE İŞSİZ SAYISI 2 MİLYON 700 BİN. BU ÇALIŞABİLİR DURUMDA OLAN HER 100 KİŞİDEN 15'İNİN İŞSİZ OLDUĞU ANLAMINA GELİYOR.

* KÜÇÜK ESNAF VE ORTA BÜYÜKLÜKTEKİ İŞLETMELER HIZLA İFLASA SÜRÜKLENİYOR.

Yaşadığımız buhranın bir kez daha doğruladığı gerçek

1975 yılından bu yana Türkiye'nin büyüme hızı düşüyor. Fabrikalar ya kapılarına kilit vuruyorlar ya da kapasitelerinin çok altında üretim yapıyorlar. Herkesin bu gelişime bulduğu tek bir gerekçe var: Dövizsizlik.

Ama döviz yokluğu gibi bir dert Türkiye'ye gökten zembille inmedi. Bunu da yaratan yapısal nedenler var. Bu neden, Türkiye ekonomisinin her yönüyle emperyalizme bağımlılığıdır. Enerji sektöründen sanayiye, tarımdan ulaştırmaya kadar her alanda şu veya bu ölçüde bağımlılık, döviz rezervlerinin erimesi ve üretimin durması sonumucu beraberinde getirmiştir. Bütün devrimcilerin, yurtsever insanların yıllardır söylediği gerçek şu buhran şartlarında en kör gözleri açacak bir berraklıkta ortaya çıkmıştır.

Evet, Türkiye ekonomisi her yönüyle dışa bağımlıdır. Yalnızca birkaç küçük örnek bile bunu göstermeye yetmektedir. Enerji dalını ele alalım. Türkiye'nin dört bir yanında akarsular dururken, Türkiye elektrik enerjisini dışa bağımlı bir biçimde kurmuştur. Emperyalizmin petrol tekellerini dayatması sonucu akarsuların mevcut potansiyelinden yalnızca % 11 oranında yararlanılırken, Türkiye elektrik enerjisinin % 35'ini fuel-oile dayalı olarak elde etmektedir. Döviz olmayınca fuel-oil de alınamamakta ve sonuçta elektrik de üretilememektedir.

"MİLLİ" TEKSTİL SANAYİ

Bundan daha ilginç örnekler de var. Ülkemizde kime gidip "Türkiye'nin en gelişmiş ve en "milli" ekonomisi hangisidir?" diye sorsanız, alacağınız cevap, "tekstil sanayidir". Ama şu çok "milli" tekstil sanayi bile birçok yönüyle emperyalist tekellere bağımlıdır veya onların doğrudan uzantısıdır. Son on yılı içine alan bir kesit alındığında Türkiye'nin başlıca sanayi ihraç ürünü diye gösterilen tekstilin 900 milyon dolarlık ihracat karşılığında 1 milyar 800 milyon dolarlık ithalat yaptığı görülecektir. Yani tekstil makinelerinin dönebilmesi için tekstil sanayi ihraç yoluyla kazandığı her 1 dolar için iki doları dışarıya akıtmıştır.

Hâlâ Türkiye'nin temel sektörü olma özelliğini koruyan tarım bile birçok açıdan dışa bağımlı durumdadır. Tarım araçları, gübre, tarım ilaçları, mazot, hatta tohumluk bile dışardan gelmezse yüzyıllardır bu topraklar üzerinde yapılan tarım üretimi durmaktadır. Bu yılın bahar ve yaz başında yaşadığımız olaylar bunun en iyi delilidir. Mazot ve yedek parça ithal edilememesi sonucu traktörler tarlaların ortasında kalmış, tarım ilaçları bulunamadığından ürünler haşerelerin insafına terk edilmiştir.

CİKLET VE RENKLİ GAZOZ İÇİN ÖDENEN MİLYONLAR

Ama daha acıklı örnekler de var. Ciklet ve renkli gazoz sanayinin üretimini sürdürebilmesi için bile her yıl emperyalist tekellere 100 milyon dolar döviz ödenmektedir.

İşte "borç yiğidin kamçısıdır" ve "yaşasın yabancı sermaye" teranelerinin ülke ekonomisini getirdiği nokta burasıdır.

Bu örneklerden çıkan sonuç, döviz yokluğunun yaşadığımız buhranın nedeni olmadığı, tam tersine döviz yokluğu da dahil olmak üzere buhranın bütün olumsuz sonuçlarının Türkiye ekonomisinin komprador-feodal karakterde olmasından ve emperyalizme bağımlı olmasından kaynaklandığıdır.

Ülkeyi bu duruma nasıl getirdiler?

Türkiye, tarihinde az rastlanan ve 1974'lerden bu yana hızlanarak ve derinleşerek gelişen büyük bir ekonomik buhran yaşıyor. Cumhuriyet tarihinin en ağır ekonomik buhranlarından biri sayılabilecek olan şu yaşadığımız günler belki yalnızca Türkiye'nin iflasını ilan ettiği 1958 buhranıyla karşılaştırılabilinir. Buhranın etkileri, toplumun her kesimini ve ekonominin her alanını derinden sarsıyor. Tarımdan sanayiye, işçilerden orta sınıflara kadar buhranın yıkıcı ve ağır sonuçlarından herkes payına düşeni alıyor. Elbette bu koşullar altında bile hâlâ tuzu kuru olanlar var: Türkiye'nin egemen sınıfları.

KORKUNÇ TABLO

Yaşanan buhranın sonuçlarına ve görünümüne ilişkin ortaya çıkan tablo tek kelimeyle korkunçtur. 1958 yılından, yani 20 yıldan beri görülmeyen bir fiyat artış hızı, ülke ekonomisini "70 sente" muhtaç bırakan döviz yokluğu hammadde ve ara malları yokluğundan dolayı kapısına kilit asılan fabrikalar, görülmemiş boyutlara ulaşan işsizlik, bütçe açıkları, milyarlarca liralık KİT zararları, ülke tarihinde en yüksek düzeye varan dış borçlar Türkiye ekonomisinin bugünkü durumunu kaba hatlarıyla çiziyor.

Tıpkı bu yüzyılın başında olduğu gibi batının gazeteleri, dergileri Türkiye'den "hasta adam" diye söz ediyor.

TÜKENEN DÖVİZ REZERVLERİ

Ülkenin içine düştüğü buhran, dış görünümü ile kendisini en çok döviz rezervlerinin erimesinde gösteriyor. 1977 yılı sonunda, Demirel, hükümeti bırakmaya hazırlanır ve "70 sente muhtaç olduğumuzu" söylerken bütünüyle gerçeği yansıtıyordu. Bu durum o günden bugüne yaşadığımız olaylar içinde çok daha açık bir şekilde görülüyor.

Döviz yokluğu nedeniyle devletin dış temsilcilerinin maaşlarının dahi ödenemediği görüldü. Vadesi gelen dış borçların tümü çok daha ağır faiz şartları ile ertelendi. 1978 yılı başında bütün anlaşmaları yapılmış ve gümrüklere gelmiş olan 3 milyar dolarlık ithal malı döviz yokluğundan kapılarda bekletildi.

Ancak döviz darboğazı çok daha ağır ve yıkıcı sonuçlar veren daha önemli sorunlara da yok açtı, ve açmaya devam ediyor. Tarımdan sanayiye kadar Türkiye ekonomisinin üretimle ilgili bütün kesimleri döviz yokluğundan derin bir biçimde etkileniyor. Hammadde, ara malları, yedek parçalar getirilemiyor, üretim düşüyor, bazı işletmeler kapılarına kilit asıyorlar.

İŞSİZLİK EN YÜKSEK NOKTASINDA

Yaşadığımız buhranın en korkunç sonuçlarından biri işsizlik. Ülke tarihinde görülmemiş boyutlara ulaşan işsiz sayısı resmi rakamlara göre 2 milyon 700 bin. Gizli işsizler bu sayının içine dahil değil. Gerçek işsiz sayısı resmi rakamların çok üstünde bulunuyor. Yine de bu rakam, Türkiye'de çalışabilir ve çalışmak zorunda olan her 100 kişiden 15'inin iş bulamadığını gösteriyor.

Bütünüyle dışa bağımlı Türkiye ekonomisi, dövizi bulamayınca üretimi de durduruyor. İşsizler ordusu her geçen gün büyüyor. Kapısına kilit asılmayan işletmeler de kapasitelerinin çok altında üretim yapmak zorunda kalıyorlar. Birçok sanayi dalında kapasite kullanımı % 50'nin altına inmiş bulunuyor. % 10 kapasite ile çalışan büyük işletmeler bile can çekişerek faaliyetlerini sürdürmeye çalışıyorlar. Bu, 100 birim üretebilecek bir işletmenin ancak 10 birim ürettiğini gösteriyor.

Tekelci burjuvazi, kendi özel fabrikalarını karaborsadan bulduğu dövizle döndürüyor. Ama aynı işi yapamayan küçük ve orta işletmeler hızla yıkıma uğruyor.

HERŞEY ATEŞ PAHASI

Boşanmalar arttı. Son bir...

Margarinden son zeytinyağı da ortadan kayboldu

4 kişilik bir ailenin mutfak masrafı 7113 lira

Pahalılık yuva yıkıyor

Bir yılda patates 5 liradan

24 liraya külotlu çorap

KALKINMA HIZI YA DA KAPLUMBAĞA HIZI

Döviz darboğazı, ithalat kısıtlaması ve bu zincirin son halkası olarak da üretim düşüklüğü kendini en açık bir biçimde ülkenin kalkınma hızına ilişkin istatistiklerinde gösteriyor. Ancak bu istatistikler de çeşit çeşit. Ekonomik buhranın kendisini iyiden iyiye hissettirdiği Demirel hükümetinin son günlerinde MC yandaşları kalkınma hızının % 4 civarında olduğunu iddia ediyorlardı, aynı döneme ilişkin olarak CHP kalkınma hızını daha düşük gösteriyordu. Bugün roller değişmiş ama kalkınma hızında herhangi bir gelişme olmamıştır. Bugün CHP hükümetinin en ateşli destekçileri bile kalkınma hızının % 4'den aşağı olduğunu kabul etmektedirler. Muhalefetin iddiası ise bu hızın 0 civarında olduğudur. Ekonomik buhranın bütün sorumluluğunu birbirinin sırtına yıkmaya çalışan bu iki siyasi mihrakın yandaşları ne derlerse desinler kalkınma hızının % 2 veya 3'ten fazla olmadığı bir gerçektir.

Bu rakam da ancak gerçek ekonomik gelişme sayılabilecek üretim artışıyla değil, ancak hizmet sektöründeki gelişmelerle elde edilmektedir. Gerçekte ise tarımda ve özellikle de sanayide bir kalkınmadan değil, yalnızca bir duraklamadan veya gerilemeden söz edilebilir. Yani buhran üretici güçlerin tahribi ile sonuçlanmaktadır. Oysa bu dönemlere ilişkin olarak 3. ve 4. Beş Yıllık Planlar ortalama % 7,5-8 bir hız, sanayide ise % 11'lik bir kalkınma hızı öngörmektedir.

Kalkınma hızının ne olduğunu gösterecek gerçek kıstas ülkenin genel refah düzeyinde somut yükselmedir. Ama hiçbir baba yiğit son üç yıldır böyle bir yükselişin olduğundan söz edememektedir.

PROTESTO EDİLEN SENETLER, İFLAS EDEN FİRMALAR

Buhranın yıkıcı etkisi ticaret ve orta sanayi işletmelerinin durumunu gösteren birkaç rakamla da daha iyi görülmektedir. Türkiye'de 1977-78 yılları arasında toplam değeri 33 milyarı bulan 2 milyon 150 bin senet protesto edilmiştir. Bu sayı 1976 yılına göre % 50 bir artışı ifade etmektedir.

Yine ortalama sermayesi 1 milyonun altında bulunan 155 firma iflas etmiş, 300 şirket kendi kendini tasfiye etmiş, 100'e yakın şirket de konkordato ilan etmiştir.

KABARAN DIŞ BORÇLAR VE DIŞ TİCARET AÇIKLARI

Son üç yıl içinde Türkiye'nin dış borçları görülmemiş bir düzeye yükselmiş ve faizleriyle birlikte 14 milyar doları aşmıştır. Son birkaç ay içinde IMF ile yapılan anlaşmalarla sağlanan yeni krediler ve ikili anlaşmalarla ertelenen borçların yeni faizleri ile birlikte bu miktar bir anda 25 milyar dolara ulaşmaktadır.

Bu borcu ödemek için 12 yıl boyunca hiç ithalat yapmadan ve dışarıya bir kuruşluk bile döviz kaçırmadan bütün ihracat gelirini borçlara ödemek veya 4 yıl boyunca tüm devlet bütçesini döviz karşılığında borçlu olduğumuz ülkelere yatırmak ya da bir yıl içinde ülke içinde yaratılan değerlerin tümünü dış borçlar karşılığında vermek gerekecektir. Bütün bunlar olmayacağına göre bundan sonra hiç borç alınmasa dahi bugün çocuk yaşta olanların torunları bile bugünkü borçları ödemek için çabalayacaklardır.

Dış ekonomik ilişkilere ilişkin tablo bundan ibaret değildir. Türkiye'nin dış ödemeler dengesi her yıl 4 milyar dolar dolayında bir açık vermektedir. Yani Türkiye ekonomisinin şu anki durumunda kendi kendini döndürebilmesi için bile 4 milyar dolarlık bir ek kaynağa ihtiyaç vardır. Başka bir ifadeyle Türkiye'nin dışarıya sattıkları ile dışardan satın aldıkları arasında 4 milyar dolarlık bir açık bulunmaktadır.

BÜYÜYEN AÇIKLAR

Buhranla birlikte ekonominin her alanında açıklar da genişlemekte ve bütün yükler son tahlilde emekçi sınıfların sırtına yıkılmaktadır. Son iki yılın devlet bütçesindeki açıklar, ortalama 45 milyar liraya ulaşmış, KİT mallarına yapılan büyük oranlı zamlar bile bu açıkları kapatmaya yetmemiştir. Aynı şekilde Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT) lerin açıkları da son 10 yılda 80 milyar liraya ulaşmıştır. Bu açıklar ya doğrudan emekçi halkın tüketmek zorunda olduğu en zaruri ihtiyaç maddelerine zam yapılarak karşılanmış ya da devletin bizzat kendisi bu açıkları kalpazanlık yaparak, yani karşılıksız para basarak karşılamaya çalışılmıştır.

VE DÖRT NALA KALKAN BİR ENFLASYON

Geçen yılın resmi istatistikleri, fiyat artışlarının % 63,4 dolayında olduğunu göstermektedir. Bu yılın ilk altı ayı içinde bu oran da aşılmış ve % 70'e varılmıştır. En iyimser tahminlere göre yıl sonuna varmadan enflasyon oranının % 100'e varacağı hesaplanmaktadır. Bu da son iki yıl içinde fiyatlarda ortalama % 80 oranında bir yükseliş anlamına gelmektedir.

1974: DÖNÜM NOKTASI

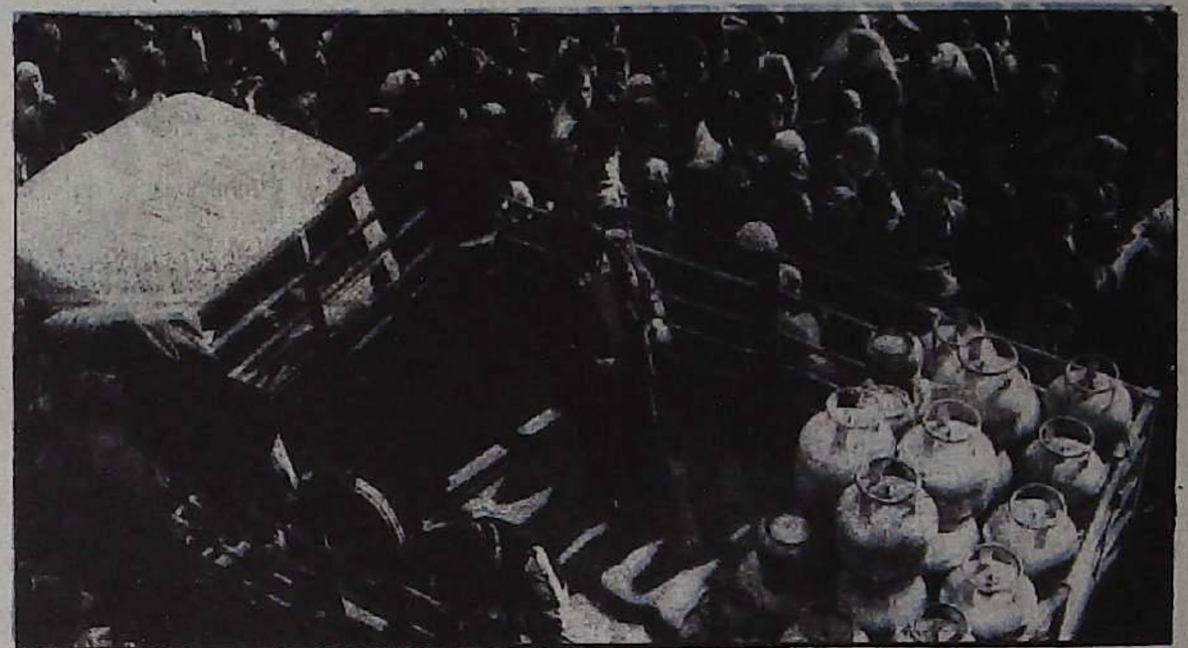
Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı - feodal bir ülkenin ekonomisinin hiçbir zaman iyi bir durumda olduğu görülmemiştir. Ancak bugüne oranla 1974'de yine de ülke ekonomisinin nisbi bir rahatlık içinde olduğu söylenebilir. Zaten daha öncesini bir yana bıraksak bile bugün yaşanan buhranın gerçek nedenlerini ve temellerini anlamak için 1974'ten bugüne kadar gelişmelere kısaca bir göz atmak yetecektir.

Türkiye 1974 yılında 2,5 milyar dolayında bir döviz rezervine sahiptir. Bu, aynı yıllarda işçi dövizlerinin olağanüstü artışı, hava koşullarında üst üste iyi yıllar yaşanması ve sonuçta esas olarak doğa koşullarına bağlı tarımsal üretimde iyi sonuçlar alınması, emperyalist dünyada nispi bir ferahlama sonucunda ihracat gelirlerinde önemli bir artışla sağlanmıştır. Kısacası büyük ölçüde tesadüfi olguların yanyana gelmesiyle Türkiye ekonomisi 1973 sonu ve 1974 başında nispi bir rahatlama dönemi yaşamıştır.

BATIDA BAŞLAYAN KRİZ

Aynı dönemde batı ülkelerinin ekonomilerini saran yeni bir buhran dalgası önce durgunluk, daha sonra da yıkıcı etkileri olan bir çöküş dönemiyle derinleşmiş ve batı emperyalizminin denetimindeki bütün yarı-sömürge ülkelerde olduğu gibi Türkiye'ye de bu buhranın etkileri kısa bir süre içinde ve katmerleşerek yansımıştır. Sözkonusu buhran, bir yandan batı ekonomilerini durgunluk içine iterken aynı zamanda yüksek oranda bir enflasyon dalgasını da beraberinde getirmiştir. Bunun sonucu olarak 1974 yılında Türkiye'nin ihracat gelirleri % 15 artmasına rağmen bir yıl önce ithal edilen malları dışardan alabilmek için Türkiye, emperyalist ülkelere % 80 oranında daha fazla döviz ödemek zorunda kalmıştır. Bunun birinci nedeni batılı emperyalist ekonomilerde ve özellikle de ABD de görülen yüksek oranda enflasyondur. Ancak Türkiye'nin dövizlerini kısa süre içinde eriten bu gelişime damgasını vuran esas neden, emperyalist tekellerin tekel kârlarını korumak için aldıkları önlemlerdir. Buhranın yarattığı durgunluk ve bir yıl sonra 1975'de ortaya çıkan çöküntünün tekellerin kârlarını tehdit etmeye başlamasıyla birlikte, emperyalist tekeller üretimindeki gerilemeyi kâr oranlarını yükselterek karşılamışlardır. Bu ise ekonomisi tümüyle batı emperyalizmine bağımlı Türkiye'nin sanayi ve tarımına gerekli olan bütün temel ve ara malları için daha büyük oranlarda döviz ödemesi sonucunu vermiştir.

1974'de durgunlukla başlayan batıdaki kriz, 1975'te çöküntü ile devam etmiş, bu da Türkiye'nin ihracat ürünlerini yeterince satamaması sonucunu vermiştir. Aynı yıl içinde Türkiye'nin ihracat gelirleri % 13 gerilemiştir.

Ekonomik tabloyu tamamlayan bir görünüm de piyasada bulunmayan tüketim maddeleri ve kuyruklar

DÖVİZLER ERİYOR

Bütün bunlar Türkiye'nin 1974 başlarındaki döviz rezervinin hızla erimesine neden olmuştur. Elbette ki genel bir eğilim olan ticaret hadlerinin emperyalistlerin yararına ve yarı-sömürge ülkelerin zararına olarak büyümesinin bu yıllarda hızlanmış olması da aynı türden bir etken olarak Türkiye'nin döviz stoklarını kısa zamanda eritmiştir. Emperyalistler, üretim üzerindeki denetimleri kadar hammadde ve tarım malları üzerinde de tekelci bir denetim uygulayabildiklerinden dolayı, ihraç malları fiyatları ile ithal malları fiyatları arasındaki oranı gösteren ticaret hadleri de emperyalist dönemde geri ülkelerin zararına bir gelişim gösterir. Örneğin 1970 yılı başlangıç olarak 100 kabul edilirse bu oran 1976'da Türkiye'nin zararına olarak 74'e düşmüştür.

MC'NİN EKONOMİ POLİTİKASI

Emperyalist dünyayı hızla saran buhran günlerinde MC'nin iktidar sandalyesine oturması Türkiye'yi de hızla darboğazların içine çeken gelişmelerin tuzu biberi oldu. Emperyalizme göbekten bağımlı MC partilerinin, emperyalizmin hizmetindeki ekonomi politikalarının sonuçları kısa zamanda kendini gösterdi. Döviz rezervlerinin erime eğilimi MC'nin politikasıyla hızlandı. Batılı emperyalistlerin buhranın tüm yüklerini geri kalmış ülkelere yıkma politikalarına uygun olarak, ülkenin kapıları da kapalı bazı yerler kalmışsa, onlar da ardına kadar emperyalist talana açıldı.

Batılı emperyalist ülkelerin yaşadığı buhran tipik bir aşırı üretim buhranıydı. Bu nedenle buhranın atlatılması için her şeyden önce stokların eritilmesi gerekiyordu. Türkiye, yarı-sömürge ve geri bir ülke olarak stokların eritilmesinde batı için hedeflerden biriydi. Ancak, Türkiye hazinesinin dibi gözükmüş, döviz stokları erimişti. Ama ithalatın kısıtlanması, emperyalizmin genel çıkarlarına uygun olmayacaktı. Ve kısa süre içinde çözüm bulundu.

YAŞANAN BUHRANI DAHA DA DERİNLEŞTİREN BİR UYGULAMA: DÇM

Emperyalistlerle birlikte MC hükümetinin ithalatın devam edebilmesi için bulduğu çözüm, Dövize Çevrilebilir Mevduat (DÇM) uygulamasıydı. Bu uygulamaya göre Türkiye'deki tekelci burjuvazi, emperyalist ülkelerin bankalarından kredi sağlıyor ve bunu döviz olarak Merkez Bankasına yatırıyordu. Bu dövizin karşılığında da Merkez Bankasından kredi alıyordu. Merkez Bankası bu dövizi borç alınan yere ödemeyi garanti ediyor ve Türk Lirasının değer kaybetmesi halinde doğacak farkı ödemeyi de üzerine alıyor-

Devamı sayfa 6'da

İşsizler ordusundan küçük bir kesit: PTT'ye alınacak 100 memur için başvuran 3500 kişi

Dört nala kalkan fiyatlar. Yaş sebze ve meyve fiyatları en büyük artışı göstererek bir yıl içinde % 120 pahalılandı.